1 '97

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ІНДЕКС 74283

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ СВІТОВОЇ ЕРОТИКИ:
Ісак Бабель,
Оноре де Бальзак
Іван Барков,
Август Бебель
та інші

ЕРОТИКА
в українській народній казці

ГАЛЕРЕЯ
Графіка Андрія Чебикіна

МАЛЕНЬКИЙ РОМАН
Юрія Покальчука

В АЛЬКОВІ
ІГОРЯ ЧЕНИЧА
Антракт

Владислав Таранюк

СТОП-СИГНАЛ!

Оповідання

НЕ ЗНАЮ як, та коли на медкомісії, що її проходять допризовники, лікар звелів мені спустити до колін труси, пальцями затиснути ніздрі і надутися, то... Виявилося, я маю те, про що досі й не знав. Буває таке в людей. Грижа. Неприємність велика, та й слово якесь іржаве. До речі, болгарською «грижа» означає клопіт. Так воно і є. Морока, та ще й яка.

— Треба робити операцію і зашивати ту грижу, бо інакше тебе не візьмуть до армії, — сказав лікар.

Погодився. А що ж було робити?

Попередньо поголивши, повезли до операційної, роздягли зовсім. Та й лежи голий на тому столі, доки лікарі перекур закінчать. Тільки одна сестричка поруч ходить, мабуть, сторожує, щоби пацієнт не втік. Соромно. Бо вона з нашої школи, і я б з великим задоволенням перед нею роздягнувся з іншої нагоди, та й не тут, де і так багато світла, а ще й великого круглого прожектора вмикають.

Прийшли лікарі, вкололи чимось та й почали порпатися собі. А мене розмовою відволікають. А я й тішуся — не зовсім приспали тим наркозом, бо хто їх знає, не встежиш, то візьмуть заразом і все вичистять, що там є зайвого, окрім грижі, у паху (це так по-научному межи ногами зветься).

Все може бути, бо я чув, як один лікар розповідав:

— Був я на практиці у Середній Азії, і привезли родильницю з глухих нетрів та високих гір. І не диво їй народжувати — уже вчетверте. Але щось дитятко там наплутало, і мусили розрізати трохи, щоби воно народилося. Начебто все гаразд. Але розрізали — треба зашивати. А породілля після того наркозу трохи оговталася, не дає, виривається. «Не зашивайте, — лементує, — бо чоловік мене з дому вижене! Бо дуже він це діло любить». Думала, бідолашна, що все зашиють.

Отакі бувають случаї. Тож і я трохи перестрашився, але вже потім, у палаті, пересвідчився, що все на місці, та й заспокоївся.

Загоювалося все добре, і скоро б виписали. Та одного разу розповіли хлопці в палаті таку історію цікаву, що мало зо сміху всі шви не порозходились. А історія така.

Містечко наше хоч і районне, але надто вже далеко від нього до обласного центру. Півдня автобус до міста їде, а там водії ночують десь і тільки на другий день повертаються. Зрозуміла річ, дружини вірні на самоті чекають їх найскоршого швидкого повернення.

Так от, один Петро з товаришем часто їздив цим вигідним маршрутом. А дружина його, Василина, відповідно вдома одна нудилася. Правда, люди в нас недобрі, злі. Особливо на язики. Їм аби тільки теревені точити якісь, чи то ляси, особливо якщо молодиця вдома без чоловіка часто ночує. Зрозуміло, Петро про таке всяке-усіляке нічого й не знав, бо довго не хотів нічого чути, а тим паче слухати. Але вже якось не першого разу й не витримав. Сказав своїй любій Василині:

— Їду в черговий довгий черезнічний рейс.

А сам з напарником залишився. Бо з другою парою хлопців-шоферів за могорича замінився.

Пішли вони до напарника в шопу, щоб їх, бува, хто не побачив та не викрив до часу, та й сіли чекати ночі. Довго було чекати, але з собою мали трохи, тож за чаркою і досиділи, аж поки споночіло.

— Ну, то ходімо до тебе, Петре, чи що? — питає напарник.

— Атож. Інакше нащо було замінюватися, та ще й могорича хлопцям ставити?

Хоч і пішки, а дійшли швидко. Бачать, у хаті світиться.

— А, не спить ще Василина! — це Петро радіє, впевнений: ось зараз він доведе, що плітки — то все брехня і наклеп, а напарник свідком буде.

Зазирнули в одне, друге вікно. Нічого не видно. Добре запнуто фіранками. Аж ось — є! На однім віконці

Фото Олександр Задирака

кінчик фіраночки за голочку кактусову зачепився. Припав Петро до шибки...

— Щось погано бачу. Мабуть, вікно брудне. Стола з харчами бачу. А далі... О-ГО-ГО!.. Розвела квіти на свою голову Василина...

Та як кинеться Петро до дверей. Тихенько одімкнув їх своїм ключем. Шелесть. І от Петро з товаришем, загримівши ночвами в сінях, улітають до світлиці. А там...

Ні, краще б Петро таки до міста поїхав!

Зойкнула його Василина, зовсім гола, та й випорснула, зойкнувши, з хати на подвір'я.

А от спокусника, в якого зовсім, видать, ніжки одібрало, бо навіть очі були вже не те що на лобі, а десь біля маківки, вони запопали.

Та й почали його мовчки кулаками розпитувати: а що це він тут голий у чужому ліжку серед ночі робить?

Він з переляку, понятно, мовчав, а позаяк Петро добряче питав, то вже й почав гикати та хрюкати.

— Стривай! — кричить напарник Петрові. — Стривай, бо геть зовсім уб'єш його! А отвічать прийдеться, як за хорошого. Стривай!

Так насилу й відтягнув Петра за плечі від того страшного спокусника. Стали роздивлятися, а хто ж то кращий за шофера дальнього рейсу тут занадився. Аж гульк — а це Ігорьок-баяніст, що в ресторані грає.

— Еге, виходить, музикою задурив чесній женщині голову, а потім уже взяв її, можна сказати, голими руками.

Але Ігорьок не збирався, видко, не тільки спорить, а й просто відповідать. Позаяк своєю ну зовсім голою натурою фактично вже й так на всі вопроси понятно. Петро знову на нього кинувся, бо жалість за свою рогату голову зовсім засліпила очі, але напарник не пускав. Та й почали думати: як же йому люто помститися, щоби не кортіло Ігорику більше до чужих жінок, трудящим чоловікам рогов роздавать?.. І як ото їм таке в голову впало? Мабуть, та пляшечка тройного одеколону сама на очі трапила. Нагнули вони бідного Ігорьошу у позу «бєгуща негритянка» і ту пляшечку в мягке место і засунули. Ігорьоша зойкнув, не так від пляшечки, як від одеколону, але нічого — живий. І проситься:

— Відпустіть!

Ну, Петро вже й сам втомився, а напарнику то й вобще байдуже. Отож і пустили Ігорка додому. Правда, без одежі. Але надворі літо, та й містечко невелике, до того ж ніч стоїть.

Вирвався на волю радісний Ігорьок, іде, пляшечкою блимає, наче стоп-сигналом.

Дочвалав якось бідний Дон Баян додому, але ж пляшечка в тому місці заважає. Треба якось її видобути. Але як? Туди вона йшла шийкою, а назад денцем не лізе. До того ж слизько і пальцями ніяк не зачепиш. Поклав Ігорьоша дзеркало на підлогу, присів навпочіпки та спробував ложкою колупнути.

Та де там! Порпався, порпався, доки ложку вломив. Так, зламана, і залишилась відповідно поряд з пляшечкою в такому болючому місці. Та ще й коле уламком, так що й рухнутись годі. Промучився з півночі, а далі не витримав і викликав «швидку допомогу».

— Рятуйте!

Не те щоб дуже швидко, але «швидка» приїхала і відвезла мученика сексу до лікарні.

Посадовили бідолаху музиканта у жіноче крісло, відоме в народі як «вертоліт», та й зо дві години поралися біля нього всі чергові лікарі й сестрички. Нічого не можуть вдіяти. Зовсім уже зневірилися, коли хтось порадив покликати всім відомого у місті активного гомосексуаліста, як знавця саме такого, зворотного підходу в сексі. Той з'явився швидко і охоче. Трохи помилувався видовищем, але зарадити нічим не зміг, мотивуючи тим, що він знавець і фахівець, як «туди» вставляти, а не виймати. Мабуть, навік лишився б Ігорьоша «стоп-сигналом», аби не прийшла вранці на роботу ветеран хірургічного відділення санітарка Ніна Корніївна, яка все життя пропрацювала в лікарні і ще не таке бачила. Вона й спромоглась якось надавити коліном на живота, та так, що клята пляшечка й вигулькнула.

Так Ігорьок перший у світі серед чоловіків відчув, що то є «розродитись». По цьому навіть лікарі полегшено зітхнули. Але тут, коли небезпека минулася, лікарі почали питати:

— Що це було? Бо дуже все схоже на «умишлєнноє членовредітельство». І про це негайно треба сповістити міліцію.

Але Ігорьок, пам'ятаючи всі муки недавніх тортур, навіть згадувати про Петра боявся, тож розповів таке, що й було записано лікарями як сповідь хворого, або ж, по-научному, «анамнез».

— Пішов я до районної лазні. А там підлога бітонова, мокра, а від мила ще й страшенно слизька. Я як не послизнувся, як не впаду, та просто на пляшечку з диколоном. Отак вона мені туди, нижче спини, й потрапила. Оце і все. От як зле, коли не дотримують правил безпеки у общественних лазнях.

Лікарі чи повірили, чи ні, але в місті всі звідкись взнали, як усе було насправді. А Ігорьок забрав свого баяна і десь поїхав, де ніхто не знає, як він «ходив до лазні»...

Отака-от історія. Уявляєте? А як у тебе весь пах, можна сказати, порізаний і потім зашитий... І ти ходиш так зігнутий, як ота «бєгуща негритянка»... А перед очима у спеціальній шафі... Є там така шафа — такий собі музей здобутків операційної палати. Там і людські перли-камінці з нирок та печінок, щоправда, не такі гарні, як справжні перли, зате значно більші. Й Ігоркова пляшечка з ложечкою. Та сама пляшечка з обламаною ложечкою під гумкою і бірочка: «Видобуто з ануса чоловіка 32 років»... То таки сам боїшся, що твої шви від струсів живота запросто можуть порозходитися. А ще там виставлені цвяшки з круглими головками, що їх дітки не знати для чого ковтають. І кулькова ручечка за 35 копійок, яку коханка своєму невірному коханцеві, підпоївши його, зловредна, в дуже болісне місце засунула, — тільки не туди, куди Петро з напарником, а вже спереду. Це щоб він їй не «зміняв» більше. Багато чого зібрано в тій білій хірургічній шафі.

Така колекція, мабуть, є в кожній районній лікарні, і дуже вона небезпечна для хворих, які мають почуття гумору, а в них ще свої нитки не позаростали. ♥

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 1 (30) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція також видала 17 номерів журналу "Лель-ревю"; передплатний індекс 74288.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Заступники головного редактора
РОМАН МАРКОВЕЦЬ,
ВАЛЕНТИНА ЧИРКОВА.

Головний художник
ОЛЕКСАНДР МІХНУШЕВ.

Редактор відділу ілюстрацій
ЯРОСЛАВ ЛЮБАВІН.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ОЛЕКСІЙ МЄШКОВ.

Начальник відділу реклами
ОЛЬГА МОРЄВА.

Начальник відділу реалізації
ВАЛЕНТИНА КОРЕЙБА.

Художній редактор
ВІТАЛІЙ КРЮКОВ.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет: Ярослав Любавін.

На 1-й стор. обкладинки та постері: фото Юрія Юхацкова.
На 3-й та 4-й стор. обкладинки: фото Олександра Задираки.

Підписано до друку 10.04.97.
Тираж — 16000 примірників. Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель". Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул". Тел.: 211-06-90.

Виготовлення фотоформ — видавництво "АртЕк". Тел.: (044) 221-52-54.

Друк — Поліграфічний центр видавництва "Бліц-Інформ", Тел.: (044) 446-21-96, 446-71-81.

Індекс 74283

СХЕМАТИЧНО це виглядало так: Сергій любив Тамару, Тамара любила Сергія, Платон був їхній друг. Така була в них дружба, що хоч бери його третім у ліжко. І завжди, коли доводилося розставатися, западала мулька пауза, і, щоб не затягувати її, Платон хутко тиснув обом руки і йшов перший. Бо прощатимуться годинами і ніяковітимуть, наче хтось комусь щось винен.

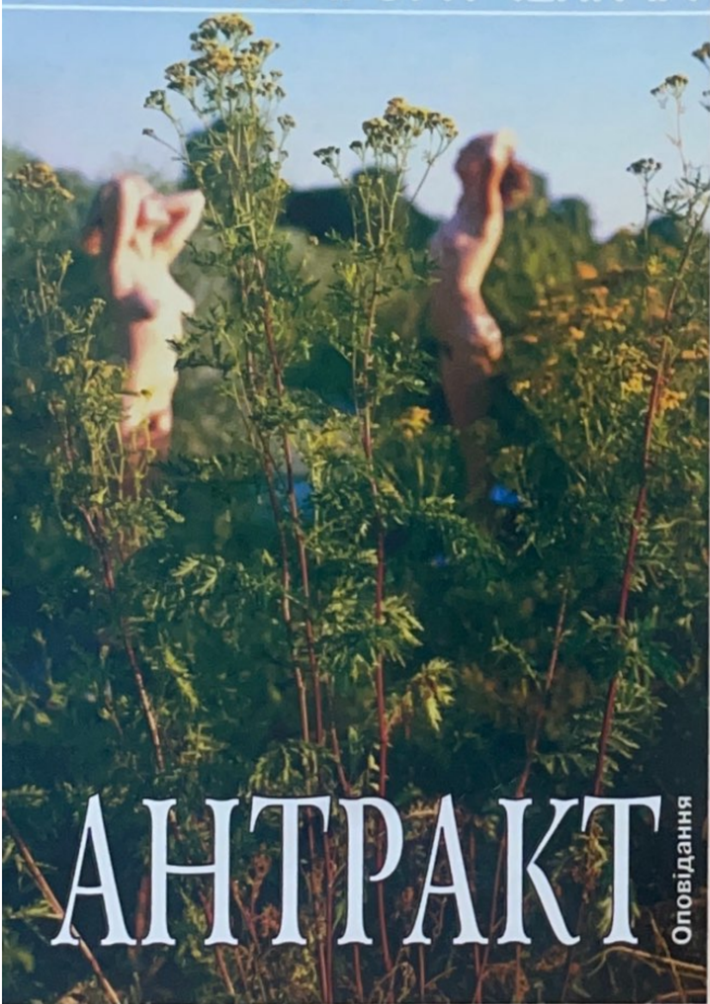

АНТРАКТ

Оповідання

Спектакль ще не закінчився, вони вийшли в антракті покурити, стояли під театром учотирьох — Тамара привела свою подругу-кравчиню — і раптом вирішили не повертатися до зали на досить-таки нудне дійство, тим більше, що Тамара сьогодні не була задіяна, мала скромненьку роль у прем'єрі наступного тижня.

— Воно й додому нехіть, — багатозначно з'їла мовчок служниця Мельпомени.

— Є пропозиція. — Платон подивився на Зіну, не знаючи, подобається вона йому чи ні. — У мене в холодильнику пляшка шампанського пропадає.

— Спокусливо, — обдарувала Платона теплою інтонацією Тамара. І до решти: — Поїхали?

...Літо було у розповні, жіночі сукні маяли метеликами. Сонце зайшло, та сутінь згущувалася повільно. З келихами у руках Сергій з Тамарою виступили на лоджію, де в Платона стояв старенький диван, і надовго пропали.

Зіні запраглося води. Платон одкрутив на кухні крана, щоб трохи спрохолоднів струмінь, і не зразу осмислив картинку за вікном: Тамарина голівка кучерявиться на Сергієвому животі, ритмічно коливається, немов у дятла.

Він повернувся до кімнати. Зіна розкинулася на ліжку з високо підсмикнутим подолом. Подав їй води, вона надпила і м'яко повабила його до себе. Платон розщепнув їй на блузці ґудзика, поклав руку на похилисте шовковисте плато. З-перед віч не сходила лоджійна сцена.

Зіна нетерпляче зрухнулася, скидаючи трусики. Але він певно знав, що не хоче її. Зіна сторожко торкнулася його ширінки, другою рукою тамувала зойк плоті під зім'ятою сукнею.

Платон оживав, бубнявів хіттю. Став перед ліжком навколішки, занурився обличчям у пахучий золотистий лан. Зіна розстебнула йому паска, викотила дозрілий овоч і почала гратися, вилущуючи й ховаючи голівку. Платон замружився. Лілейний дотик губ, що зроджує в усьому єстві ніжну мелодію. І раптом — дисонансом скажені гострі зубки. Зопалу він ударив її по щоці. Зіна попустила його і заплакала.

— Що сталося? — почув Платон стурбоване Сергієве і спересердя вибіг на лоджію.

Тамара мрійливо дивилася на перші зорі.

— Не порозумілися? — Вона посунулась, даючи йому місце на дивані.

— Ет! — махнув рукою Платон.

Крізь напівпрочинені двері до них долинуло заспокійливе Сергієве:

— Не треба брати дурного в голову... Все буде гаразд.

— Чому, чому тоді на морі ти вибрав не мене, а Еллу? Адже ти мені сподобався, а не Сергій.

Він не вибирав... Він просто взяв те, що було ближче, коли вони минулорічної відпустки познайомилися з Тамарою і Еллою. Крім того, Платон працював художником-оформлювачем на заводі, де за головного інженера Сергій. Платон якоюсь мірою був залежний від Сергія і завжди намагався давати йому фору.

— Ти знаєш, я й досі... — Вона сперлася на лікоть, і в прорізі сукні змигнув роздвій персів — невеликих, але кругленьких, певне, досить пружних. Обняла його й нахилилася до нього, мов мати над немовлям. Платон мовчки куйовдив їй чорне кучеряве волосся.

— Я не можу з ним бути, для мене це збочення, дурю його то нездоров'ям, то бог зна чим...

Платон згадав сцену у тьмавім кухоннім вікні — можна дурити, виявляється, і так...

Але вже гладив їй коліна і рушав долонею вище. Тамара одкинулась на диван і порухами ніг допомагала роздягнути її. Він ще встиг автоматично сприйняти ритмічне порипування ліжка в кімнаті.

— Вище, ой вищенько, — шепотіла йому Тамара. — Так, отак-отак-о-о. — Її ніжки сплелися на ньому, і Тамара туго подавалася до нього вгору і впоздовж, мов нерозроблена пружина, а він поринав і виринав, і знову занурювався в її тістечкову плоть по саме годі. Нарешті вона схлипнула й знерухоміла, заплющивши блаженно очі. Втішився і він, та снаги у нього зовсім не поменшало, і відчувати по всьому ніжний еластичний прихисток теж було блаженство.

Двері на лоджію прохилились, Сергій визирнув шпачком і сховався назад.

Коли вони зайшли до кімнати, Зіна лежала розхристана, лляне її волосся розмаялося на подушці. Сергій сахнувся прихистити її простирадлом, але вона гордо відвела його руку і переможно глянула на Платона і Тамару.

— Здається, всі задоволені? — єхидно примружилася Тамара. — Чи, може, я помиляюся?

Фото Ростислав Якименко

— Мабуть, що ні, — сказала Зіна.

— Коли ми вже так гарно порозумілися, то... що нам заважає зблизитися ще тісніше?.. — почала Тамара, закурюючи.

— Що ти маєш на увазі? — ревно перепитав Сергій.

— Я думаю, це ліжко легко вмістило б і чотирьох.

— Я... я можу вже й не потягнути, — заїкнувся Сергій.

— Пусте. Вистачить і самої присутності.

Тамара легко змахнула із себе сукню, залишившись тільки у ліфчику. Платон із запізненням похопився допомогти, вона нетерпляче рухнула плечима, і мереживна конструкція метеликом відлинула від її плоті.

Дівчата, видно, добре знали одна одну. Тамара відкинулася біля Зіни на ліжку, схилилася плечима на бильце, а та притулилася до її перса щокою і тихцем почала пестити їй пипки. Тамарині губи здригнулись, і здригнулися, розходячись, ноги. У неяскравому світлі бра Платон побачив золотисту краплину, що визрівала у неї внизу чорного трикутника. Його гаубичка стрімко звелася, і він, похапцем скидаючи одяг і плутаючись у ньому, кинувся до обох наяд.

Обидві зустріли його розкритими обіймами. Тамара по-зміїному стрельнула в нього язичком і тут же передала Зіні. Платон внутрішньо напружився, проте цього разу Зіна діяла обачно: недовго поласувавши, повела ним по Тамариних персах, пустила нижче, полоскотала подрузі де належить і нараз сіла на стрімчак сама. Платон ніжно стис Тамарине ліве персо. Вільною рукою погладжував їй гарячу прірву і, відчувши приплив вологи, запустив туди вказівного пальця.

Сергій стояв коло ліжка з сигаретою в руці, і вираз обличчя у нього весь час мінявся — мука, сумнів, екстаз. Зіна приловчилася, схопила його за прив'ялий кінець, схожий на обвислий мотуз, і стала куштувати, покусуючи, мов клейкий край самокрутки, — й поступово все почало оформлюватись.

З легким зітханням Тамара вивільнила персо з Платонових рук і похилилась до його ніг. Оксамитовий зашморг її губ охопив великого пальця на його нозі. Йому запраглося віддячити за цю вишукану ласку, і він, розворушивши теплі ніжношкірі стегна, поцілував духмяну щілину в м'яких кучериках.

Зіна невтомно крутилася на Платонові, не випускаючи закушені Сергієві вудила, Тамара вуркотіла, мов кішка, що грається з мишкою, і Платон дедалі глибше вгрузав лицем у запахущий мох, все більше зрошуючись прибуваючою вологою.

Підламаним клинком Сергій повалився до товариства. У клубку тіл годі було шукати початку і кінця. Сам собі нагадуючи багаторукого, багатоногого індійського бога Шиву, Платон бачив перед собою восьмируконогу багатолику багатопіховну самицю й відчував, як щемка насолода переймає його від мозку до кінчиків пальців на ногах. Уганяючись у безмежні нетрощі жіночого єства, дістався чарівним ключем останньої неодімкнутої переділки і нарешті добув жадану перлину втіхи.

Тамара чуло вловила ту мить, перехопила його в помічниці-суперниці, злизуючи рештки. Сергій, передчуваючи наближення кульмінації і ніяк не можучи доскочити її в повних Зіниних устах, перехилився через неї, поцілував щойно звільнений притулок і тут же перенісся губами до Тамариних ніг. Ось-ось, зараз насолода гостро прохромить його нутрощі й вихлюпне, вкотре полишаючи його, немов життя... Зіна, зробивши карколомне сальто, підставилася йому широко розведеними колінами, і він з передсмертним риком нарешті злетів на гребінь найвищої хвилі і стрімко полетів униз...

Усі лежали, мов убиті. Зіна тремтячою рукою сягнула по недопитий келих.

— Дай і мені, — попросила Тамара.

Та подала їй вино і блаженно примружилася.

— Ти знаєш, у мене з пам'яті не йде ваша примадонна, як її... Лиманська? Така бездарна патетичка. «Ко-о-о-ха-ю-ю!» — вміло передражнила актрису. — Чи вона вже забула, як це воно буває? Їй-богу, навіть я зіграла б краще, не кажучи вже про тебе.

— Вона давня приятелька головрежа.

— Дружба дружбою, але ж треба й совість мати.

— Усе зараз робиться по блату.

— «По блату, по блату дала сестричка брату...» — промугикала Зіна. — А ти молодчага, зовсім не ревнива. Ні в якому плані. Ніколи б не подумала.

— А чого ревнувати — все одно за вами не вженешся. От і ти — спила всі вершки.

НЕМА ПРОБЛЕМ

Відома кіноактриса вирішила провести відпустку на березі моря. На модному пляжі до неї підходить полісмен і зауважує:
— Пані, ви хіба не знаєте, що у купальникові-двійці тут засмагати заборонено?
— Ні, не знаю, — відповідає актриса. — А яку його частину я повинна зняти?

УСПІШНА ПРОБА

Розмовляють дві актриси:
— Як пройшла твоя проба на роль у новому фільмі?
— Успішно. Режисер трішки дорікнув лише за те, що в мене холодні ноги.

А ЯКЩО БУДЕ ДІВЧИНКА?

Відомий кінорежисер — молодій актрисі:
— Я запрошую вас зніматися у моїй новій стрічці й обіцяю через рік «Оскара».
— А якщо буде дівчинка? — поцікавилася актриса.

ЗАБУТИЙ ДОСВІД

Режисер говорить молодій актрисі:
— У новій п'єсі вам доведеться грати роль молодої незайманої дівчини. Чи вистачить вашого життєвого досвіду для цієї ролі?

СИЛА ТАЛАНТУ

Королева Англії прокидається вранці й викликає прем'єр-міністра:
— Я хочу переспати з Ричардом Левине Серце!
— Ваша Величносте, але ж він давно помер...
— Як ви посміли сперечатися з королевою Англії!
Послав прем'єр-міністр по Великого Актора: так, мовляв, і так — виручай.
— Жодних проблем!
Одягнувши королівську мантію і взявши до рук меча, Великий Актор з'явився до королеви...
Королева залишилася задоволеною. Наступного дня їй захотілося адмірала Нельсона. І знову прийшов на допомогу Великий Актор.
Але на третій день королеві забаглося переспати безпосередньо з Великим Актором. Дізнавшись про бажання королеви, Великий Актор жахнувся:
— Боже мій! Але ж я імпотент!..

Малюнки: Олександр Міхнушев

ДЕ ДИВАН?

До театру приходить найматися молода співачка:

— Де тут у вас диван, на якому голоси прослуховують?

СВОЯ ОФЕЛІЯ

Відомий виконавець ролі Гамлета бесідує за ленчем із літературознавцем — дослідником Шекспіра.

— Як ви гадаєте, — запитує дослідник, — чи мав на меті Шекспір показати, що Гамлет і Офелія перебувають в інтимних стосунках?

— Не знаю, що там замислював Шекспір, — відповідає актор, — а особисто я не проминаю нагоди трахнути свою Офелію!

МАЙСТЕР ОДНОАКТІВКИ

Молода актриса провела ніч із знаменитим артистом. На ранок вона запитує його:

— Ви і в театрі граєте лише одноактні п'єси?

ПОСІБНИК З АНАТОМІЇ

Цензор після перегляду фільму:

— І ви стверджуєте, що ваша стрічка має пізнавальне значення! Чого ж вона навчає?

— Як це чого? — дивується режисер. — Хіба фільм не допомагає вивчати анатомію жінки?

ЗВИЧАЙНЕ ЖИТТЯ

Актор з Голлівуду приїхав до рідного містечка, в якому не був з юнацьких часів. Природно, його давні друзі почали допитуватися, що за життя у Голлівуді і чи правда те, що пишуть про акторів у пресі.

— Дурниці все це й нахабна брехня, — заявив актор. — Ми звичайні люди, живемо нормальним сімейним життям, тяжко працюємо. Актриси нічим не відрізняються від домогосподарок з якого-небудь Мілуокі. А життя режисера не більш ексцентричне, ніж, скажімо, життя комівояжера.

Візьмемо для прикладу мене. О восьмій п'ятнадцять ранку я вже у студії. Працюю до вісімнадцятої, потім вечеряю, читаю газети чи дивлюся телевізор. Спати лягаю приблизно о дев'ятій вечора. І, як завжди, кажу своїй дружині: "Розбуди мене о шостій, Джордж!"

— Можна подумати, тобі було кепсько. Такі звуки видавала!

— Не кепсько. Але було б чесніше й мінятись.

— Усе в наших руках. Наступний сет — твій.

Задзвонив телефон. Платон, вагаючись, узяв трубку. Зачувши жіночий голос, Тамара кокетливо поклала йому руку до паху. Та голос у трубці був сердитий.

— Я знаю, що Сергій у тебе. Якщо не хоче неприємностей, хай мерщій збирається додому.

— Чув? — Платон поклав трубку на важіль.

— Вік би її не чути.

Сергій був одружений, дружина знала про його тісне товаришування з Платоном і завжди чітко вираховувала, коли він гостював у нього.

— Було б тобі збрехати, — спізніло порадила Зіна Платонові.

— Її не обдуриш, — приречено буркнув Сергій і почав одягатись. — А збрешеш — через півгодини з'явилася б з ревізією.

— Ми б її запросили до свого гурту, — пирхнула Тамара.

— І вона миттю зробила б вас фригідками, а нас — імпотентами. Яйця повідривала б...

Прощання було довгим і ніжним. Зіна не втрачала надії вишуканим поцілунком роздрочити Сергія, і він кволо захищав од неї «блискавку» штанів.

— Нічого, ще зберемось і надолужимо, — втішав її від порога.

— Ходімо купатися. — Платон не знав, чим заповнити раптовий вакуум.

І вони славно похлюпались у ванні, яка ледве вмістила їх. Платон узяв на себе роль банщика і так ретельно намилював подруг, що вони знову завелися і навперебій почали загравати до нього.

Розслаблені й роз'ятрені, обидві незлобиво підʼюджували Платона, натякаючи на непідйомну ношу, котра звалилась на його плечі.

— Будемо спати? — Тамара поворушила Платонів напівзгаслий світильник, коли всі троє, голісінькі, мов янголи, вляглися в ліжку.

— Якщо зможемо.

Зрештою Тамарі щось вийшло із її старань. Платон перевернувся на живіт і, пестячи одній і другій перса, навперемінну цілував губи то тій, то тій, і завзяття його не вгасало. Уже не на персах, а в розгалуженнях стегон гостюють його руки, вже прутень у губах Тамари, в піхві Зіни; з піхви у вуста, з вуст у піхву, з піхви в піхву. Пальці, прутень і язик, дівочі язички і піхви, й перса, й губи, й руки...

Цілує Тамарину бандурку, Зіні догоджає споконвічним способом.

— Скажи, — задихано шепоче Зіна, — у котрої з нас краща?

— В обох як колисочки: у тебе корольок, тугенька, наче ріпка, а в Тамари сіпавка, м'яка, мов апельсинові дольки, з тобою спосібніше спереду, з Тамарою — іззаду, і ви обидві такі ляльї...

І він ставив їх задком, клав на підлогу, робив з них солодкого сендвіча і так уже спритно обходжав, що їм обом здавалося, мовби він водночас у тій і тій.

Подвійний дар, подвійна віддяка, обидві грають станом, тріпочуть рибинками, ледь уловна одміна в запаху шкіри і дотиках волосся, а коли ще зануритися в нього не тільки пальцями...

— Дівчаточка, голубоньки, котрій кінчати?

— Котрій хоч...

— А куди?

— Куди тобі смачніш...

І вже знов основоположна поза: обоє розкриті перед ним, немов складані ножички, а він то тут, то там: високо піднявши ноги Тамарі, просить не опускати, так тримати, щоб він мав вільні руки для Зіни, і Зіні споро помагає, вона ж його ядра має за забавку.

— Кажіть мені: коханий.

— Ах, коханий, жаданий, найкращий, єдиний! — Такий ніжний жагучий дует, і ось у ньому детонує сласна вибухова сила, рве греблі й загати, мчить, змиваючи на своєму шляху всі перешкоди, переповнює Тамару, перехлюпує в Зінині уста, і вона ще довго водить і водить цим живим шлангом по жадібному стужавілому пелюстю, спиваючи нектар до останньої краплини...

Розплющившись уранці, Платон подумав, що він усе ще спить і все це сниться: ніжний розгардіяш, багатство плоті, мальовничі пози його милованок. Тамара потягнулася, кліпнула карими оченятами, смикнула ковдру прикрити голе лоно. Він рішуче запротестував. Рука її впала і не проминула дубця. Платон знайшов і Зінину долоньку й з'єднав їх на солодкім прузі, і вони спроквола почали його гладити, провадити пестливі паси, потихеньку засовалися в постелі, відгукуючись ожилим зголоднілим єством.

Першою не витримала Тамара,

сповзла головою донизу, вологою квіткою рота поглинаючи ранкові підносини.

Захопилася, до самозабуття поринувши в пестощі. Запалі щоки порожевіли, примружені очі світилися промитими дощем каштанами, пасемце волосся тремтіло біля вуст чорним метеликом.

— Спробуй уяви в такій мізансцені Лиманську — пародія, абсурд, — по-товариськи апелювала до Платона Зіна. — Ні, ти тільки глянь, як увійшла в образ: оце артистка так артистка! Не народна — то заслужена напевне.

Ворушачи в себе між стегнами рукою, вона зрештою не витримала й перехопила в Тамари ініціативу.

— На мене вранці це діє краще за каву.

Платон допоміг Тамарі спертися на подушки і куштував її сьогоднішню незайманість: «Це я нині у неї перший!»

Піднявшись на колінах, водночас переймався невсипущими Зіниними клопотами: немов телятко ссало.

— Який прекрасний журавлиний ключ, — на мить відірвала від нього уста Зіна.

— Я б не проти біному Ньютона, — погладила його по голові Тамара.

— Це ж як?

— Зіно, просвіти неофіта.

— Треба тільки переставити доданки. — Зіна хвацько прослизнула попід Платоном до Тамари й приклалася до неї, йому ж дісталися вже її геніталії.

— Але випадає основний компонент.

— І не тільки. А й мої губи, — мов із захмарної височини долинуло Тамарине.

— То зробімо рівнобічний трикутник.

Ледь перешикували свої лави: лягли бочком, і Зіна так само цілувала Тамару, Платон цілував Зіну, але Тамара ще й дотягувалася губами до Платонового паху, і кожне мало подвійну насолоду. Час від часу дівчата мінялися, щоб скуштувати «основного компонента».

Завершували вже вподобаним «сендвічем»: Тамара животом на ліжку, а на ній так само долілиць Зіна. Платон — зверху. І вся ця жива маса рухається, підкидає, аж виляски йдуть. На вершині блаженства — таки справді на «вершині» — Платон, доскочивши оргазму в Зіні, поквапився довершити в Тамарі і зненацька відчув цілковито новий нюанс. І він спромігся ще на тривалу інерцію поміж двома піхвами, але не зовні, ні: послизнувся й промахнувся, проте геть не зле. Тамара аж зойкнула від насолоди.

Збагнувши, в чім річ, Зіна не втрималася:

— Ти мене обійшла.

— Не все ж киці масниця. І, крім того, я його люблю. Ще здавна.

— А я — від учора. Можна мені його трішки любити?

— А що ми оце робили? Ми будемо любити його вдвох. Тільки вдвох. Він не проти?

— Я тепер уже й не знаю, як можна одну...

...Поки дівчата купалися, чепурилися, Платон лежав, курив і міркував, що в мусульманстві є багато позитивного. Що мусульмани зовсім не дурні. Адже річ не тільки в тім, щоб самому дібрати насолоди, а щоб дати її якомога більшій кількості жінок. Чим більше, тим, певне, краще.

Тамара принесла з кухні чай. Цукру не було. Він дивився на вже одягнутих підбічниць, приміряв на них шати недавньої пригоди, і це було своєрідне гурманство. Зіна сиділа навпроти нього, Тамара — поруч. Широко розставлені Зінині ноги на щось йому натякали, і Тамара чуло вловила його стан, поклала на воскреслу плоть лагідну долоньку.

— О, то в нас, виявляється, є солодке, а ми й забули! — Вона поцілувала його і відсьорбнула чаю. — Навіть краще меду.

— Не будь егоїсткою, — посунулася навколішки до них Зіна.

І вони почали пити чай уприкуску, передаючи медівник з уст у вуста.

— Уяви собі заклад на кшталт чайної, де замість цукру... — примружилася Тамара.

— Яка черга туди стояла б! — аж похлинулася Зіна.

Дія знову завела Платона, і він спробував заманити їх у ліжко.

— На жаль, у мене сьогодні важкий день, — сказала Тамара. — Репетиція, перукарня, пральня.

— А в мене ще й побачення з нареченим, — чомусь розсердилася Зіна, але все менше пила чай, дедалі більше прикладалася до «цукру», і Платон скористався миттю — доскочив розкошів у її вустах.

— О, чай з вершками! — сердечно мовила Тамара.

Зіна присьорбнула з чашки, мрійливо закотила очі.

— Славний антракт у нас вийшов, хіба ні?

— Ти знаєш, що він з нами скоїв? Він нас породичав. Зробив молочними сестрами...

І вони пішли, вже буденно перемовляючись про справи, горді, елегантні, а він дивився за ними з лоджії, уявляв їх серед людей і сторонніх поглядів на них і думав, що нічогісінько ми не знаємо про тих, хто довкола нас, про їхні бажання та настрої, і часто ризикуємо нарватися на одкоша й на брутальність, і проминаємо слушну нагоду, і що, певне, й не варто знати потаємних зрухів чужого єства, бо що б то за життя було без ризику, без гри... ♥

Фото: Володимир Олоблін

ПЕНіс-КЛУБ

ВИПАДОК ІЗ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ

ЦЮ ІСТОРІЮ розповідав мені нині вже покійний майор у відставці Козлов. Якось йому довелося бути народним засідателем. Одного разу мала слухатися банальна справа про розлучення. Позивачка, маленька й вродлива жіночка, відразу ж зайшлася сльозами. Крізь схлипування чулося:

— Я через нього, ірода клятого, весь час по лікарнях!..

— Заспокойтеся і поясніть, у чому справа, — почали її вмовляти.

— Та ринва у нього така велика, що терпіти сил більше немає! — вигукнула позивачка.

А суддею була молода ще жінка років тридцяти шести. Вона спочатку почервоніла, потім зблідла, потім знову почервоніла і знову зблідла.

Запитали у чоловіка-здорованя:

— А ви згодні на розлучення?

Чоловік був категорично проти:

— Нізащо! А свині, кури, гуси, город хто доглядатиме? Та й дочка ж у нас.

Привели у суд і доньку — гарненьку крихітку з пишними білими бантами.

— То, може б, ви якось обережніше, — порадили чоловікові.

— А що таке? А я так люблю! — образився чоловік.

Суддя оголосила перерву, а сама зателефонувала своїй колишній викладачці, яка на той час працювала у міністерстві юстиції.

Та, літня жінка, досвідчений юрист, дала таку пораду:

— Ти відклади слухання справи на місяць, а цій парі порадь звернутися до сексопатолога. А якщо вони прийдуть до тебе через місяць, то ти запроси в суд усіх своїх незаміжніх подруг, оголоси справу і зроби перерву. Продовжувати слухання справи тобі вже не доведеться. Його заберуть.

Суддя так і зробила.

Незабаром у майора Козлова закінчився термін роботи народним засідателем, і він так і не дізнався, чим же завершилася справа про велике чоловіче знаряддя.

АНАТОЛІЙ ЗБОРОВСЬКИЙ

ПАСТКИ ДЛЯ

ЗВИЧАЙНО, більшість жінок самі обирають стратегію і тактику зваблення чоловіків. Поради якихось там сторонніх мужчин, хай навіть і з дипломами психолога, їх не обходять. І це правильно: шлях до серця чоловіка кожна жінка має знайти сама, оскільки, торуючи той шлях, значно краще починаєш розуміти свого обранця, ніж коли користуєшся позиченими рецептами.

Однак не стану брехати, ніби той шлях до серця чоловіка буде вистелений трояндами. На жаль, чекають на ньому і помилки, і розчарування, і сльози, бо не завжди того чоловіка розумієш: учора був такий, а сьогодні... Тому часом корисно почитати, що ж думають з приводу їхнього зваблення самі чоловіки. Власне, ти ж для нього й стараєшся, то, може, щось не так робиш?..

Між іншим — хочу нагадати, що в китайській опері всі жіночі партії співають виключно чоловіки. І знаєш чому? А тому, що тільки чоловіки знають, як має поводитися жінка!.. Принаймні так вважають у Китаї.

Тому хоча б із цікавості почитай, які тактичні пастки пропонує використовувати жінкам у боротьбі за чоловіка психолог ФРАНК МАНН. Не суттєво, який твій ідеал, — чорнявий він чи білявий, спортсмен чи бізнесмен. Невеличкі пасточки, які ти приготуєш незнайомому, але симпатичному чоловікові, спроможні подолати будь-який опір.

У КАФЕ

Ти сидиш сама і п'єш каву. І раптом серце завмирає: твій ідеал з'явився на порозі. Зараз або ніколи!

Порада № 1. Зачекай, поки він сяде і заспокоїться. Тільки тоді починай привертати його увагу.

Порада № 2. Тепер пити каву треба, не зводячи очей з об'єкта уваги. У той момент, коли він на тебе погляне, швидко відведи погляд — це викличе його цікавість.

Порада № 3. Усміхнись, це його заінтригує. Усміхайся таємничо, не зустрічаючись із ним поглядом.

Порада № 4. Час переходити у наступ. Покажись йому в усій красі. Пройди повз нього і зникни в туалетній кімнаті. Він неодмінно проведе тебе поглядом.

Порада № 5. На зворотному шляху слід вдатися до конкретних дій. Можна попросити у нього вогника (якщо не палиш, то поцікався, котра година) і при цьому подивитися йому просто в очі. Можна гарантувати, що він вмить розтане.

ПАРА-ЛЕЛЬ

ДІВОЧІ МОНОЛОГИ

Євг. ССААВІ

1

Ти звик до пестощів, цілунків...
Для тебе звична гра в любов.
За допомогою дарунків
Жінок купляєш знов і знов...

Невже не бридко вдовольняти
За гроші нишком почуття?..
Хіба не краще — покохати,
А не пірнать у вир сміття?

Що — досить?.. Вже мовчу.
Тут скільки?
От скнара, за ці гроші — зась!
Додав би хоч на куці шпильки...
Гаразд?.. — Й покірно
роздяглась...

2

Завважте, панове, не я це
зробила,
Не я чоловіка з дитям
розлучила,
Не я відвернула від жінки та Бога,
Не медом до мене парує дорога...

Його і про осуд я попереджала,
І зустрічам з матір'ю не
заважала.
Плекала надію, що він
схаменеться,
Від мене до жінки таки
повернеться...

Попри усі чвари я душу
вкладала —
Поїла його і щодня годувала.

Заплющила очі на власні
потреби,
Для нього жила і не дбала про
себе...

Відома усім моя щира
порядність.
Єднала подружжя, на що мала
здатність...

Та все було марно. Він не
повернувся.
За радою знову до мене
звернувся:

«Як бути з дочкою?.. До себе
забрати?..
Бо й тут на заваді стає її мати...»
Щоб не катувати нещасну
людину,
Йому народити беруся дитину!

ЧИТАЛЬНЯ

ЧОЛОВІКІВ

Якщо він одразу не запросить тебе на чашку кави, він або надто боязкий, або дуже лінивий. Допоможи йому трішки: «А чи не піти нам до іншого кафе, дуже хочеться морозива». Цими словами ти його остаточно обеззброїш. Він твій.

У ПАРКУ

Сонечко сяє, пташки співають, ти в чудовій формі. Аж тут назустріч — найстрункіший, найсимпатичніший чоловік, якого тільки можна уявити. Як підбити його на спільну прогулянку?

Порада № 1. Якщо він справді йде назустріч, якнайпривабливіше усміхнись і тихо, але виразно скажи: «Привіт!» Він зверне увагу й здивується, чого це ти з ним вітаєшся. Його подив — то вже ваш перший контакт.

Порада № 2. Якщо він іде попереду, обжени його, а потім, озирнувшись, ошелеш його поглядом Білосніжки — невинним і загадковим.

Порада № 3. Зупинися перед клумбою, дочекайся, поки він підійде, і запитай: чи не думає він, що це чудове видовище? Неможливо, щоб він почав заперечувати. Як людина вихована він підтримає розмову про квіти.

Порада № 4. Говори барвисто і загадково. Хай трошки розгубиться.

Порада № 5. «Я б хотіла мати такий букет». Якщо він зробить усе можливе для того, щоб ти мала такого букета, він твій.

У КІНО

Ти сидиш у залі і збираєшся спокійно подивитись фільм. Та перед початком сеансу твій ідеал сідає на місце за кілька рядів від тебе. Що робити, адже світло згасло і розпочався фільм?

Порада № 1. Запам'ятай місце, де він сидить, щоб точно відшукати його в темряві. Коли фільм розпочнеться, зачекай кілька хвилин, потім підведись і вийди до туалету. Повернувшись, удай, ніби не можеш у темряві відшукати своє місце. І сідай поруч з ним.

Порада № 2. Забезпеч легкий тілесний контакт, торкнися ліктем його руки — це його схвилює. Тепер нічого іншого не залишається, як дочекатися кінця сеансу. Тоді — вперед. Підводячись, подивись йому глибоко в очі. Не мовчи! «Дотепний фільм, чи не так?» Хоч щось він відповість. А це — початок розмови.

Порада № 3. «Я недавно бачила ще крутіше кіно». Він, звісно, поцікавиться, яке саме. «А я якраз збираюсь його завтра ще раз подивитися». Він, безперечно, захоче скласти тобі компанію. Решта залежить від тебе.

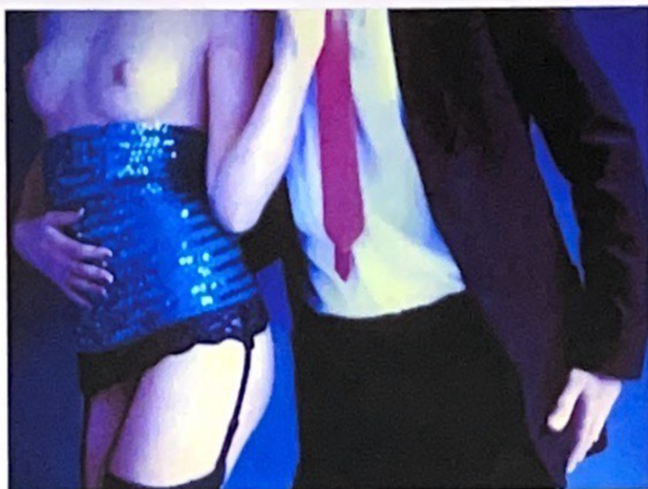

Фото: Ангеліка Фогель (Німеччина)

РЕНТГЕН-КАБІНЕТ

ОЙ ВИ, ОЧІ...

ЖІНКА, яка сидить у короткій спідниці, весь час змушена класифікувати чоловіків краєчком ока.

Одні відводять погляд, розмовляючи з нею. Ці — налякані, їх важко «дістати».

Інші сміливо розглядають її відверто сексуальні стегна.

Але є такі, що нишком кидають погляди, брутальні молоді люди.

Є й такі, які бачать тільки її обличчя, їм вона не потрібна.

Нарешті, є такі, хто спочатку дивиться на обличчя, а потім на стегна — для них вона насамперед людина, а вже потім — сексуальний об'єкт.

Тих, хто відводить очі, можна спокусити; сміливих можна використати; брутальних молодиків — зневажати; тих, що поважають, можна поважати; а останніх — кохати.

Усе це помічається та відзначається нею без жодного слова і навіть погляду у відповідь, і вона знає все це з дитинства, якщо вона справжня жінка.

ЕРІК БЕРН,
психотерапевт *(США)*

Мел Рамос. Відверте фото. 1966. Полотно, олія

Художник: Евальдс Вілкс (Латвія)

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

ЗАХІДНА АФРИКА, КОЛУМБІЯ.
Місцеві жінки полюбляють секс лежачи на боці обличчям одне до одного.

КУРИЛКА

БУДЬТЕ МОЛОДИМИ

Фото: Григорій Чорний

АЛЬТАНКА

ЖІНОЧЕ СОЛО «SO»

ЯКЩО ВАМ ще немає тридцяти, але ви й досі не чули про групу «SO», то сором на вашу ще не сиву голову. Їхню музику варто слухати і рухатися під неї у шалених панківсько-рок-н-рольних ритмах. Та розмовляти про їхню музику — це все одно, що нюхати шоколадний торт за вітриною. Тому ми вирішили поговорити про жінок. Отже, група «SO»...

Вітьок — він же Корженко, барабанщик гурту, наймолодший з трьох його учасників, схоже, з найреалістичнішими поглядами на життя.

Маляр — він же Ігор, з такою собі фаустівською зовнішністю, власник мужнього торсу, доброго серця та кицьки Мартіші, яка вже досягла віку, необхідного для позбавлення її котячої незайманості, але ніяк її не позбудеться.

Петров — він же Діма; господар кота Тома, який є найголовнішим претендентом на кицьку Мартішу, але ніяк не може виконати покладену на нього функцію, і все через сором'язливість. Петров — улюбленець жінок, яких приваблює його оригінальна зачіска, наївний погляд і тонке обличчя.

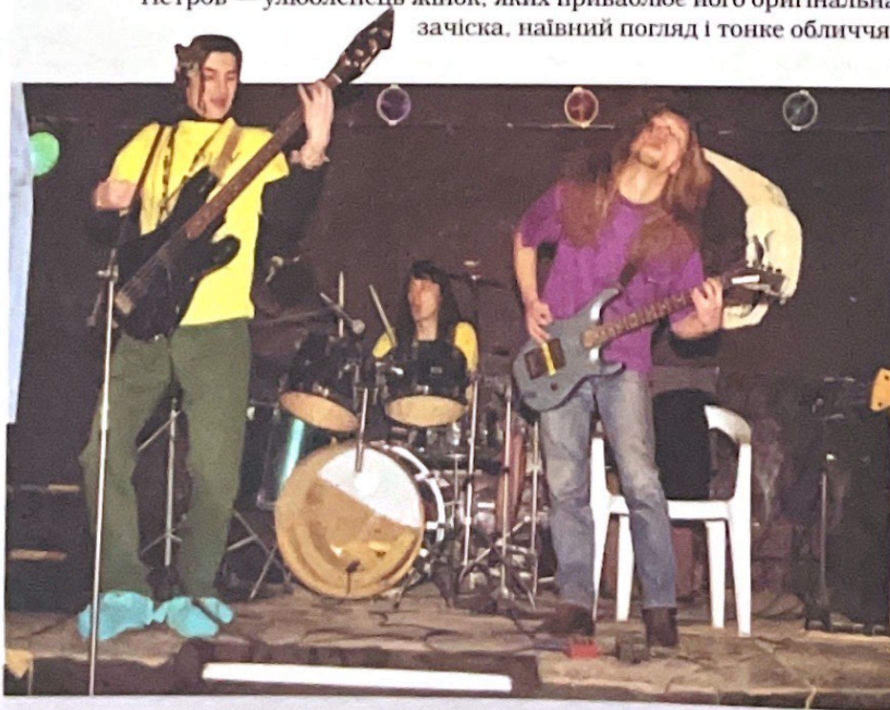

Кореспондент у даному випадку виступає особою позастатевою, щоб якомога достеменніше з'ясувати думку головних дійових осіб стосовно жіночого питання. (Дія відбувається у затишному прокуреному кабінеті під брязкіт гранчаків, писк періодичних радіосигналів, загальний гомін та веселощі, що іноді перебиваються аж надто романтичними зітханнями.)

Кор.: Давайте одразу з'ясуємо, що таке об'єкт нашої розмови?

Маляр: Навіщо ж так одразу — «об'єкт»... Це дивна, чарівна, іноді незрозуміла істота. Від неї, тобто жінки, можна у будь-який момент чекати чого завгодно.

Кор.: І найчастіше, мабуть, якихось капостей...

Маляр: А от і ні. Капостей якраз завжди більше від Петрова. Він великий майстер зваблювати чужих жінок.

Петров: Нікого я не зваблюю. Вони самі до мене приходять. Просто в Маляра гарний смак, а в мене більше досвіду.

Маляр: Ну, про досвід краще не говорити. Я, наприклад, можна вважати, був одружений, а ви до цього ще не доросли.

Петров: У жінці має бути така собі родзиночка, краще навіть, дві такі собі гарненькі родзиночки. Жінку шукати треба.

Кор.: І де ж?

Маляр: Та де завгодно. Головне — знайти. Я, наприклад, завжди керуюся передчуттям. Якщо ж мені ніхто не впав у око з першого погляду, значить, шукав не там. Не обов'язково, щоб вона була красивою. Головне — щоб була приємною. І не тільки на дотик, а й у розмові. Якщо з нею нема про що поговорити, то й далі нічого путнього не буде.

Жінці слід пам'ятати, що паління та врода — речі несумісні. Ця звичка так відбивається на зовнішньому вигляді, що ніяка косметика не допомагає. Шкіра втрачає еластичність та пружність, погіршується її живлення, змінюється колір. Розмовляє тютюнова наркоманка хрипким голосом, часто спльовує. Чималої шкоди зазнають і жінки, що палять «пасивно», адже нікотин, потрапляючи в організм через легені і шкіру, активно знищує вітаміни.

Паління знижує статевий потяг у жінок не менше, ніж у чоловіків. У таких жінок раніше настає клімакс, вони передчасно старіють, значно частіше хворіють на рак геніталій, молочної залози тощо.

Ще більшої шкоди завдає тютюн у тому випадку, якщо він вживається одночасно з алкоголем та наркотиками.

Отож, якщо хочете завжди бути молодими і коханими — не паліть!

ЮРІЙ СВИРИДЕНКО

Художник Володимир Таран

Вітьок: А я, наприклад, таке згадую. Ліс, травичка зелена, струмочок дзюрчить...

Кор.: І ви не чуєте, як хтось підходить...

Вітьок: Скоріше не хочемо цього чути... А повз нас проходить якийсь татусь з дитинкою. І хлопчик питається: «Тату, а що то тьотя з дядею роблять?» Батько йому: «Я тобі потім усе розкажу». А мені так незручно стало. Думаю, а що той малий удома ввечері буде думати? Може, ця картинка залишиться у нього перед очима на все життя. І невідомо, як впливатиме на його сексуальний розвиток. Хоча, може, я назавжди залишусь для нього першим учителем...

Маляр: Хай краще Петров розкаже, як на дереві кохався.

Петров *(сором'язливо):* Та що там розказувати... — І вже жвавіше: — Було то дуже здорово! І, як виявилося, дуже зручно. У Ботанічному саду... І дівчина була заводна...

Маляр: Петров у нас щось на зразок секс-символа. Жінки, схоже, його просто обожнюють.

Петров *(замріяно):* А першою жінкою для мене була латишка Йола. Мені було п'ятнадцять років, а вона вже вчилася у Києві в консерваторії. Вона мене одразу захотіла, я це зрозумів, коли грав у більярд. Йола запропонувала піти разом купатися, і я зрозумів — час...

Кор.: А нам час перейти до ролі жінок у вашій творчості.

Маляр: Вони вносили у колектив страшенний розлад. Аж до того, що трохи не розвалили його. Була одна дівчина, Діна. Вона подобалася всім, а Петров її нахабно приватизував. Класна була дівчина, але занадто легковажна.

Вітьок: Ні, скоріше із серії: зовні — ангел, усередині — диявол.

Маляр: Тепер ми спокійніше ставимося до подібних ситуацій. Бо зрозуміли, що дівчину ще можна зустріти, а такого вокаліста, як Петров, — ні.

Кор.: Але так у пошуках може минути життя. Хоч у майбутньому одруженими себе уявляєте?

Петров: Не дуже. Можливо, років під сорок.

Маляр: Дуже важко жити з музикантом. Уже через тиждень дівчина починає розуміти, що обрала не ту людину, про яку мріяла. Що він (музикант) часто буває у стані, далекому від нормального. Плюс щоденні репетиції, якісь концерти, музичні збіговиська, які закінчуються невідомо коли і невідомо чим.

Вітьок: Останнім часом я відчуваю себе якимось екзотичним фруктом, якого багато хто хоче покуштувати. Це якийсь неприродний інтерес, деякі дівчата вважають, що я обов'язково маю бути зовсім не таким, як їхні колишні приятелі. Отож більшість романтичних стосунків закінчується, так і не почавшись.

Петров: От тепер можна спробувати відповісти на запитання, що ж таке жінка: однозначно — це зовсім не те, що чоловік.

Маляр: Це те, що надихає. Якщо простежити за нашою творчістю, легко побачити, в якому настрої ми були, коли працювали. Якщо мені сумно, то й пісні такі виходять. Тож давайте зробимо радісний висновок: жінка — це муза...

Петров: І жінки нас за це полюблять ще більше...

(Пляшка порожніє, кімната заповнюється все густішим димом, у голові думки починають грати у футбол, звивини завихрюються на сексуальному ґрунті. Поступово наближається фінал. Підійшовши впритул, він цілує всіх присутніх у щічки і прямує до відчиненого вікна хапнути свіжого повітря. Тепер уже точно — фінал.)

ОЛЕНА НАГОРНА

Фото: Анатолій Грабовенко

Юрій
Покальчук

З других рук

МАЛЕНЬКИЙ РОМАН

МАКСИМ повільно брів ранішнім весняним Амстердамом, намагаючись опанувати себе, усвідомити ситуацію і все, що сталося, та водночас не хотілось йому аналізу, висновків, розумувань. Від минулої ночі в голові у нього стояв туман, і він подумав: як це чудово, такий кольоровий туман! Як це намалювати? Мрійливий серпанок, чи ще щось вигадати... Ні, він не годен був зараз ні про що думати, тільки про неї. І не думати, а згадувати. І не згадувати, а відчувати її, усю її разом — з журналами, мовами й Амстердамом разом, і з собачкою, що вміє такі фокуси. О Боже! Чого тільки життя часом не втне з людиною! Треба ж таке!..

Максим дістався своєї нічліжки і переспав там кілька годин, просто гепнувшись на матрац, не звертаючи уваги ні на кого, ні на шум, ні на людей, що товклись у цій казармі. Ліг і вмить заснув.

Прокинувся близько третьої пополудні. Виспався добре. Почував себе чудово. Але, згадуючи вчорашній день і ніч, раптом уторопав, що все це може нічого не значити, що, може, то лише одна ніч, просто так, а нині — гуд бай, май лав, гуд бай! І все тут!

Він пішов телефонувати до Мар'яни на службу і на запитання секретарки попросив по-англійському про розмову з місіс Енн Козак. Вмить вона була при телефоні, і Максим почув веселий, приязний її голос, і йому враз полегшало.

— Приходь до мене о сьомій. Підемо щось з'їмо. Ти, певне, голодний?

Він був голодний. До сьомої лишалося чотири години, і Максим, щасливий, пішов блукати Амстердамом. Робити замальовки йому зараз не хотілось, лише дивитися — на людей, на канали та численні кораблики й човники на них, на мости й будинки, на все, що йому подобалось, а тепер — ще більше.

Він прийшов у район будинку, де мешкала Мар'яна, задовго перед сьомою, але ще гуляв околицями, аж поки накрутилось у нього на годиннику за п'ять сьома. Тоді поволі дістався будинку і рівно о сьомій натиснув білий гудзик дзвоника на темно-зелених, на вигляд не дуже закордонних дверях.

Цього разу по приїзді до Амстердама вже ніяк не тягло Максима на подвиги з амстердамськими повіями, хоч він і тепер провів перший вечір свого перебування в місті у «червоній зоні», де йому раз по раз пропонували і марихуану, і гашиш, і ще якісь інші зілля для набуття недозволеного роду веселощів. Таке йому подобалось, бо, отже, не мав він на собі знаку «совка» чи якогось такого типу людини, котра аж ніяк не схильна до купування і вживання зілля; таки з'європеївся, думав він про себе задоволено, навіть зовні стаю схожим на нормального західного мена, таким, як усі, що тут навколо.

Десь у глибині душі, щоправда, точила думка, що він лише грається сам із собою в «європейця», а по суті, «совок» він і є, бо вдає із себе те, чим не є насправді. Але це він відкидав, а ще ж мав і досвід уже куди там, такого розгульного амстердамського вільного життя. Отож — даєш Амстердам, туди його і сюди!

Пригода з Мар'яною також повнила його трохи кобелячою пихою. От коли ні на що не сподіваєшся, то й маєш гарну пригоду, а якби чогось очікував, то так би й було, як воно не раз траплялося — кава, формальна розмова і бувайте собі, до наступного разу.

Квітень і початок травня в Амстердамі — це як у нас уже влітку, а що не наїхало іще студентів та інших туристів, то саме ловився кайф від волі, вседозволеності, яку, однак, оточував той вищий, точний порядок. Який і захоплював Максима. Жодного п'яного на вулицях, жодного скандалу, бійки, непотребу — ніде і ніколи не бачив.

А кажуть, що тут столиця розпусти!

Та в нас у Києві цієї розпусти чи не більше, ніж тут. Бо тут усе чисто, охайно і гігієнічно, а там, де псевдомораль, усе воно — попідтинню, все на якихось смітниках чи в чоловічих туалетах, найбрудніших у світі й досі. В кожному разі, місто, яке йому так подобалось, тепер, після Мар'яни, набуло для нього особливої принади і зваби.

Може б, я міг щось малювати для її журналів, може, й заробив би тут щось чесно і цікаво, і взагалі... Вона неодружена, чому б їй, урешті, не вийти за мене заміж. Нехай би лишалася собі в Амстердамі, їздила б у Київ, а я — сюди, такий собі європейський шлюб. І їй було б добре, все ж вийшла заміж, і мені, бо...

Мар'яна відчинила двері радісна і збуджена.

— Добре, що ти вчасно, бо я голодна. Ти не обідав? Отож зразу йдемо.

Пінка схарапуджено кинулась була до нього, але тільки на мить, потім замахала коротеньким хвостом і, принюхавшись, стала виявляти усі ознаки дружелюбності і привітності.

Максим трішки погрався з собачкою, кидав гумового м'ячика, якого вона радо бігла шукати і за мить верталася з ним, аби Максим шпурляв його й далі.

Знову шампанське — трішки, — і до ресторану.

— Я тебе поведу до такого специфічного закладу, де збирається головним чином мистецька інтелігенція з усього світу. Цей ресторан трішки «блакитний», але я маю багато друзів серед гомів. Ти, сподіваюсь, не гомофоб, нормально до них ставишся?

— Так, звичайно, — зніяковів Максим. — Я з ними особливого діла ніколи не мав, зустрічав не раз у різних колах, особливо в останні роки за кордоном, відколи мандрую, ну, і в Москві. Та скрізь їх повно, але мені байдуже...

— А я з ними приятелюю, з багатьма навіть дуже. Вони м'якші, розумніші, інтелігентніші і головне — дивляться на тебе не як на об'єкт задоволення, а як на людину... Розумієш мене?

— Розумію.

Вони ввійшли до ресторану. За мить підкотився метрдотель. Охайний, прилизаний, чемний і вочевидь добре знайомий з Мар'яною. Столик для них був уже накритий, Мар'яна замовила місця заздалегідь.

— Сюди часто приїжджає Жан Маре зі своїми приятелями, та й інші знамениті у світі люди, одне слово, тут можна побачити кого завгодно.

Щойно Мар'яна сказала, до якого ресторану вони йдуть, як Максим згадав сказане нею уночі щодо «блакитного», в якого вона закохалась, і здогадався, що сюди Мар'яна вчащала саме з ним.

Хвиля ревнощів ворухнулась у ньому, спалах певної ворожості до Мар'яниного минулого, яке проступало на кожному кроці в її сьогоденні, де Максим був тільки гостем. Але наступної миті подумки він посміхнувся сам до себе: диви який, одну лиш ніч провів із жінкою і вже куди, чи не рано, пане!

Замовили їжу. Максим озирав зал. У ресторані було чимало жінок, які сиділи з чоловіками, але чимало й чоловічих пар. Максим намагався вирізнити якийсь стиль поведінки цих людей, якісь рухи, щось таке, що впадало б в око одразу, і нічого не міг добачити. Напевне, якби втрапив сюди сам, то без Мар'яниних пояснень ніколи б не зорієнтувався у напрямку цього закладу.

Недавно писали в «Нью-Йорк таймс», що в гомосексуалістів певна частина мозку не така, як у звичайних жінок і чоловіків. Тому в них сильніша інтуїція, вищі мистецькі звершення — за умови, звичайно, таланту, — і таке інше.

— Врешті, світ втратив би важливу частину культури, якби дискримінував «блакитних». Те, що я знаю,— Гарсія Лорка, Мікеланджело, Байрон,

Фото: Юрій Юхацков

Закінчення. Початок — у «Лелі» № 5-6 за 1996 р.

Пруст, Андре Жід, Леонардо да Вінчі, Ель Греко... — Максим спробував підтримати розмову, яку завела Мар'яна.

Усіх не пригадаєш... забракне дня навіть на відомих. А скільки прихованих...

Максима, однак, почала дратувати ця тема. Можна, звісно, й про таке, особливо тут, в Амстердамі, але... Може б, про щось інше також варто поговорити...

Та Мар'яна вела далі:

— Амстердам — щось ніби столиця для «блакитних». Тут їх понад двадцять відсотків, отож скрізь зустрінеш. Але зверни увагу, тут повсюди порядок, і ніхто в чуже інтимне життя не втручається...

Ресторан був оздоблений в екзо-

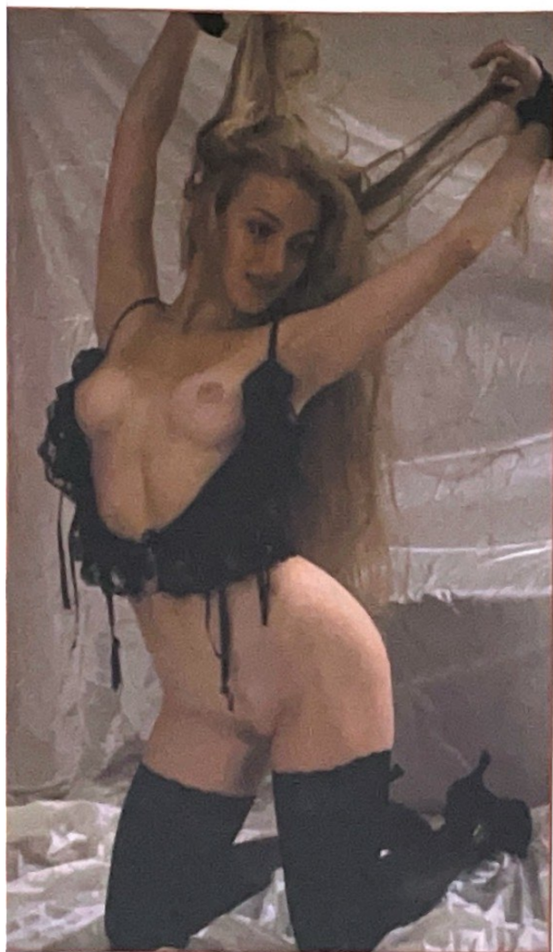

тичному стилі, тут віяло подихом південних морів. Пальми, кактуси, великі мушлі, акваріуми, чучела крокодилів і черепах, морські зірки, корали, папуги в клітках. Справді цікаво і справді гарно.

— Тут дорогувато, але можна собі дозволити. Я люблю сюди часом зайти.

— Бачу, тебе тут добре знають.

— Так, я швидко контактую з людьми, а маєш приятелів у ресторані — завжди столик до твоїх послуг, отож приходжу сюди не тільки увечері, коли багато людей, як оце тепер, але й у години, коли тут безлюдно. Таких клієнтів цінують.

Мар'яна замовила їжу і для Пінки, яку привела з собою. Непосидюча вдома собачка поводилася тут на диво стримано, жувала собі під столом своє їство і звідти не витикалася.

— Бачиш, яка вихована. Найрідніша мені істота, — мовила Мар'яна меланхолійно. — Віддана з абсолютною довірою. Хіба людина на таке здатна?

— Залежить від людини. Може, й здатна.

— Тут уже чується українець з України. Як мої батьки — мрії, роздуми, романтика, а справи — як в Україні сьогодні. Економіку знищено, природу знищено, а вони свята святкують і гроші гроблять на фестивалі. Романтики бідолашні! Європа вимагає праці, і то доброї, кваліфікованої праці, конкуренція змушує тут учитися всерйоз, перемагати інших, власноруч завойовувати своє тверде й безпечне місце під сонцем. Я досягла всього впертою працею і тому, що спромоглася робити це краще за інших, от і все!

Вони вже верталися пішки до Мар'яниного дому. Від ресторану, в якому вони вечеряли, було недалеко, і дорогою вони й далі розмовляли.

Вдома у Мар'яни все діялось, як і вчора, сценарій схожий, тільки музику на платівках Мар'яна міняла, питаючи Максима, чи любить він Моцарта, чи, може, краще Брамса.

В музиці Максим орієнтувався слабо, на жодному інструменті не грав, та дещо, однак, міг розрізнити і тому спитав про Ліста.

— О, тобі подобається Ліст? Цікаво! Це мій улюблений композитор після Моцарта. Але я його ставлю, коли трохи інший настрій, може, пізніше...

— Тоді Моцарта.

Максим не знав, чи він лишається нині тут, чи йде «додому», в свою нічліжку, бо ж нічого ні про що таке не мовилось. Але про всяк випадок, пам'ятаючи вчорашнє, намагався пити трохи менше.

Десь о другій Мар'яна сказала, що йде стелити, бо завтра вранці — на працю, а так щодня не можна. Завтра, як завжди, вона має бути на роботі в належну годину.

Максим мав квитка на завтра. Дружина з сином повинна була чекати його якраз через два дні, все було обраховано, і лишитися він не міг, та ще ж і віза...

Але так хотілось лишитися, продовжити цю казку, цей сон, цей туман, сріблястий серпанок химерного зв'язку двох учора ще чужих одне одному людей...

Вони лягли, і все було так само, і Максим уже чекав Пінку з її активною дією ззаду. І тепер це ніби й подобалось, усе подобалось, усе було багато краще. Мар'яна під час акту раптом розплющила очі, глянула на Максима і заплющила очі знову, віддаючись його активному рухові, його ритмові, що став їхнім спільним ритмом, його єству, яке зараз так прагло злитися з її єством в одне ціле, хоч на мить, на ту мить, яка може тривати вічність — у спогадах.

Закінчення було солодко-болюче, краще, ніж учора, і йому довго не хотілося виходити з неї, відчувати цю єдність у нескінченному продовженні, бо вони знову кінчили разом чи майже разом, і він лишався у ній доти, доки відчув, як послабли її коліна, як зсунулися трішки вниз її ноги в нього на плечах, і тоді він вийшов з неї, зітхнувши, і пішов до ванної. Коли вернувся, Мар'яна також вийшла туди, невзабарі повернулась і лягла до нього під ковдру, обіймаючи його, мовчки притискаючись, нічого не кажучи. І Максим відчув, що він зараз щасливий, просто щасливий. Так і заснув.

Вранці кава, канапки — і в різні боки.

Йому аж боліло полишати її отак. Увечері він мав від'їжджати. Домовились зустрітися в обід, у кафе неподалік від її офісу. Він обіцяв привезти їй свої малюнки, аби вона подивилась, може, використає десь, обіцяв приїхати за два місяці, бо знову мав справи в Англії, і знову по дорозі.

Одне слово, планів було багато. На майбутнє.

Зустріч у кафе сповнила його тремтливим відчуттям очікування коханої, якого він не знав уже з десяток літ. Йому приємно було дивитися на неї, хоч би про що вона говорила. Він узяв її за руку, вона не забрала руки, і так минуло півгодини. Мар'яна мала бігти на працю. Важлива зустріч.

Робота — над усе. Він розцілував її на прощання так, як давно нікого не цілував, і вона побігла геть.

Ще з вікна вагона, коли їхав першого разу через Європу, Максим завважив надзвичайну дбайливість, майже педантичність у тому, як були оброблені маленькі городики перед охайними, чепурними будиночками, коли поїзд переїжджав через Голландію. Все тут здавалося якимсь несправжнім, іграшковим чи декоративним. Виглядало на те, що люди не можуть повсякчас дотримуватись такої чистоти. Такого порядку, так багато квітів, висаджених перед будинками, виставлених у вікнах, на верандах, на балконах, він таки ніде не бачив.

Ця ненатуральність перестала так вражати око, коли він уже обтерся в Амстердамі, але місто-пряник, місто-торт — це враження залишилось. Хоч усі казали йому: Амстердам — це не Голландія, це інша країна. Голландія — акуратна, бюргерська, нуднувата, скупувата, одне слово, усе лише собі, мій дім — моя фортеця. Амстердам же — місто світове, відкрите людям цілого світу.

Може, тому воно таке, що й Голландії треба мати свою вільну територію, свою площу, яка уособлює повну свободу. Хто цього не хоче — живе десь-інде, ну, а хто цього хоче і прагне саме такого — живе в Амстердамі.

Тому тут осіла Мар'яна, тому сюди тягнеться цей лібертійський світ, тут усе дозволено, тільки чемно, чисто й акуратно. Сексуальна свобода тут не означає бруду, хамства і брутальності, п'янства і гвалту. Спробуй-но тільки щось таке вчинити в Голландії — викинуть, і ніколи більше не втрапиш сюди, ніколи, якщо тобі потрібна віза. А якщо візи не треба — то такий грошовий штраф заплатиш, що закаєшся. Бо тут закон діє. І це знає кожен. І дотримується порядку, шанує закон.

Цікаво, якби в Україні було таке місто, де все було б дозволено, чи навіть кілька міст, зважаючи на розміри України, — який би це мало вплив на мистецтво, на розвиток життя взагалі?.. Гм, а туристи б сунули з усього світу до того українського міста, як сунуть нині до Амстердама, це напевне. Та, врешті, ми живемо серед брехні. Щойно лиш закон про повій і «блакитних» ухвалили, аби не карати їх за кримінальним кодексом, та й то у зв'язку з поширенням СНІДу і потребою постійного лікарського нагляду. Бо в іншому разі СНІД поширюється неконтрольовано, підпільно.

А скільки повій у тому ж таки Києві! А «блакитних»! Скільки злочинів чиниться на сексуальному грунті! А всі ті гвалтування, за які, нещодавно ж читав статтю у «Молоді України», запроторюють підлітків у дитячі колонії для правопорушників на п'ять-сім років, де вони навчаються одностатевих зносин саме в період свого дозрівання, а відтак коло замикається — усе поширюється мимоволі, несамохіть, усе те, що наше святенницьке суспільство досі не визнавало, не хотіло про це говорити, навіть згадувати було соромно. А все це було і є поряд. І всі знали і знають.

Врешті, коли комуністичній владі треба було ізолювати геніального Параджанова за його дисидентські погляди, то його посадили за гомосексуалізм. Кінодіячі цілого світу виступили з протестом проти цього абсурду, а Параджанов сидів у таборі, в зоні. Казали, що користувався надзвичайною повагою в зеків, що його дуже любили. Випустили врешті на прохання якогось французького комуніста, здається, Луї Арагона. Заборонили жити в Києві, тільки в Тбілісі, де він незабаром і помер. Знищили геніального творця українського кіно, режисера уславленого фільму «Тіні забутих предків». І за що? За те, що тут, в Амстердамі, вільно і просто, а в Парижі чи Лондоні вже й не пам'ятають таких заборон. Скептичні погляди, неприйняття — право того, хто цим бридує. Але не більше. А якщо ти ще суспільно цікавий чи корисний, то на все тобі заплющать очі...

Мар'янина лекція таки вплинула на Максима, розбудила в ньому сумніви... Атож, ми живемо у відсталій країні, у всьому відсталій, і позаду в нас — дикість і самознищення.

От тільки... Душі в нас більше. Як вона збереглася, як ми спромоглися на загал бути добрішими й теплішими — це загадка. Але факт. За свої мандри по Європі Максим уже набачився всього і насамперед дрібного розрахунку, холодного ставлення до проблем іншого і єдиної скерованості — на роблення грошей і влаштування свого добробуту. І це в переважної більшості людей.

Отакий він, ідеал ринку, що його нині, репетуючи у звичному стилі радянської пропаганди, проповідує дурна наша преса, думав Максим. Це ж і страшна загроза для нас. Ми намагалися вижити в часи комуністичних утисків, у тих собачих лещатах, а тепер нас пхають в інші лещата — в ринок! Аби продати. Тобто аби працювати тільки на гроші, а ще точніше — в те, що колись зневажалось як заробітчанство, а не мистецький пошук, те, від чого він, Максим, усе життя тікав, намагався законсервуватися, малюючи тільки щось таке, що не на продаж, а для себе. Або ж малювати, а тоді вже — продасться чи ні, — як буде...

Коли вони прощались у кафе, Мар'яна дала йому грошей і сказала: «Не соромся, бери, бо ти грошей не маєш, але обов'язково сядь на туристичний пароплавчик і пропливи ним по амстердамських каналах. Це дуже цікаво, ось побачиш, і ти пізнаєш наш Амстердам багато краще».

Справді, виявилося дуже цікаво. Знизу, із віконець маленького пароплава, — подібні прогулянкові катери й у нас ходять на Дніпрі, — Амстердам здавався значно більшим і величнішим, а головне, з каналів видно було його будинки, споруджені минулого й позаминулого століття.

Проти багатьох будинків стояли невеличкі баржі, і виявилося, що вони майже ніколи не плавають. То були такі собі будиночки на воді, типу дач чи великих веранд. Максим помічав квіти у вазонах, виставлених на вікнах цих плавучих дач, і знову ж таки оту дбайливість, ретельність і чепурність у всьому, і подумки позаздрив кільком молодим хлопцям, що сиділи з дівчатами на палубі одної такої дачі чи веранди, щось там собі попивали, розмовляли легко й невимушено, байдуже ковзаючи очима по прогулянковому пароплавчику, що минав їх.

З їхньої баржі-дачі віє спокоєм і впевненістю, може, просто стабільністю, тим нормальним життям, якого ніхто не має у нас, думав Максим. Бо навіть ті, хто має дачі, машини і гроші, тільки вдають, ніби живуть тим, а насправді мріють про Захід, про те, щоб жити, як там.

А ці — просто живуть.

І все ж таки в нас, коли йдуть гуртом пити каву до кав'ярні, ті невеликі гроші платить хтось один, а тут — кожен за себе. Або ж коли кажуть: «Я тебе запрошую», — тільки тоді це означає, що за тебе заплатять. І справа не в грошах, а в абсурдній для нашої психіки ситуації, в тому відчутті моментальної відрубності від іншої людини, якщо вона заощаджує на тобі якийсь гріш... О, до цього треба було звикнути! І Максим звик, але важко.

Тому, певне, вони, іноземці, часто одружуються навіть з нашими повіями і гулящими дівчатами. Бо наші дівчата дають те, чого бракує їм у своїх, — теплоту, щирість, просто жіночність, оту суміш материнської уваги і плотської самовідданості.

Західних жінок Максим не полюбляв. Гарні, охайні, чудово вбрані француженки при ближчому контакті часто виявляли більше чоловічих якостей, аніж жіночих, — активні, напористі, енергійні, категоричні, саме вони керували цим світом, а не спокійні, дещо флегматичні чоловіки. «Де ж їхні д'Артаньяни? Чи то все тільки здавалося?» — гадав собі Максим. І таке він спостерігав на Заході майже скрізь. Ось тому й феміністичний рух, тому й гомосексуалізм. Бо відчуженість, бо брак теплоти, контакту душ.

Увагу Максимову привернула баржа-дача, на якій було написано, що то прихисток для бездомних тварин. І справді, на ній було повно котів і собак. А на щоглі замість прапорця стримів вирізаний з дерева силует великого кота, пофарбований рудою фарбою з темними пасмугами.

Живуть люди як хочуть, собі на втіху, думав Максим. А я? Хто я? Чого

я, власне, хочу від життя? Чи я хочу тут жити? Ні! Чи я хочу жити вдома? Також ні! А де я хочу жити, чого я хочу в своєму віці, коли котиться вже на п'ятий десяток? Ось тобі й незалежність, і революція, і національна держава, коли й ти й усі решта, раптом опинившись на волі, не знають, що з нею робити, як бути далі. Добре молодшим — мають час. А такі, як я? Що їм робити? Нема часу починати нове життя. Але треба мінятися. Ось тільки як?..

Максим повернувся у Київ. Мар'яна телефонувала йому, він їй, писав листи, в яких не знав, про що писати, і тому писав що думав. Що бачу — те співаю. Але ні разу не написав забагато.

Якось вона подзвонила до Києва і

— Приїжджай скоріш, аби я тебе не встигла забути, — сказала Мар'яна.

— Я постараюсь!

Минуло, однак, чотири місяці, доки Максим, скоротивши своє перебування в Англії, вибрався до Амстердама, — як завжди, по дорозі додому.

Він зателефонував Мар'яні, щойно приїхав на залізничний вокзал, очікуючи радісного вигуку, піднесеного голосу в трубці.

Та Мар'яна чемно, лагідно, привітно, але стримано сказала, що він даремно не попередив її з Англії, бо в неї саме низка ділових зустрічей, і вона не зможе з ним побачитись ні сьогодні, ні завтра, а лише позавтра.

— Скільки ти пробудеш в Амстердамі? — спитала вона.

— Ну, може, тиждень...

сказала, що погано їй, бо її товариш, близький її друг, вмирає від СНІДу, і що страшенно жаль, і нічим не можна зарадити, лише приходити до нього в клініку й іти з відчуттям жахливої неминучості, невблаганності смерті перед життям.

Максим співчував їй, однак одразу ж згадав ту нічну розмову англійською мовою і той ресторан і зрозумів, хто це. Йому стало сумно, ревносно і водночас неприємно, що вона це аж так переживає, адже є він, Максим, і він приїде!

— Чудово! Отож гуляй, відпочивай і зателефонуй мені у п'ятницю по обіді.

Це було зовсім не те. Щось не те, далебі. Але Максим не йняв віри дійсності. Мар'яна дуже обтяжена працею, а він утнув дурницю зі своїм сюрпризним приїздом, тож тепер має два дні вештатися сам...

Та дарма. Амстердам — чудове місто.

Знову знамените коло: музей Ван Гога, церкви й канали, увечері — «червона зона», яка після вихолощених консерваторами лондонських кварталів Сохо, колись славетних вседозволеністю, здавалася справді найвільнішим місцем у світі.

Ці дні він багато малював. Врешті, хотів і їй щось показати, утвердити й себе, привіз кілька графічних робіт останнього часу, які всім подобались, і думав: а раптом і їй щось сподобається, й вона візьме якісь малюнки для свого журналу.

На площі Дум почав малювати двох підлітків — білого і чорного. Обидва років чотирнадцяти, однакового зросту, вони здавалися напрочуд схожими, хоч і в різне одягнені: йшли ніби однією ходою, рухались однаково, і в Максима майнула думка, що це світло і тінь разом. Максим пішов за ними, хлопці, купивши морозива, всілись на лавці, а він узявся їх малювати.

Раз націлившись на них, він потім пішов за хлопцями далі. Вони йшли крізь «червону зону» з її відверто кричущими вітринами сексшопів, не помічаючи цих реклам, ані разу не позирнувши в бік рожевих членів і голих жінок, що переповнювали вітрини, і Максим подумав: ось воно, моральне здоров'я. Підлітків це не цікавить, цього повно, воно є, ну й що? То що здоровіше? Так, як у нас, чи так, як тут? Скільки в нас злочинів на сексуальному ґрунті, через подавленість, затиснутість, незнання, нерозуміння! А повальне захоплення порнографією, яку потайки дивляться всі, дорослі й підлітки, дістають, перекуповують...

Стояла спека, але людей на вулицях було повно, і Максим ледве дістав місце у своїй нічліжці, замисливщись над тим, що Мар'яна так і не запропонувала йому ночувати в неї.

Ділова жінка. Західний, американський тип.

Два дні в Амстердамі згаялися

швидко: ходив у кіно, цілий день провів у Державному музеї, де не був минулого разу, а пізно ввечері після довгих мандрів вертався у нічліжку.

Ще вдень він звернув увагу на те, що в нічліжці багато різного люду і що кілька пар хлопців напевне мають «блакитні» нахили; раніше він би цього не помітив, а тепер при реєстрації відзначив і те, з якою увагою розмовляв зализаний портьє з довговолосим струнким невисоким блондином у шортах і майці, що щільно облягала тіло, і з його товаришем, високим, чорнявим, повнуватим, також у шортах. Але на цьому все було широке й велике.

Хотів був зайняти ліжко внизу у кутку, але ця пара встигла перехопити те найзручніше місце — один нагору, другий униз. Максим улігся на сусідньому, а над ним примостився спортивного вигляду молодий негр.

Ближче до ночі всі місця були зайняті, і Максим зрозумів, що йому іще пощастило, бо за таку ціну іншого місця для ночівлі він би ніде не знайшов.

Жодних укривал на ліжках не було, та й не треба за такої спеки нічого. Усі лягали просто на матраци, роздягаючись до трусів чи шортів, і втомлений з дороги Максим навіть не помітив, як заснув.

Так само минула й наступна ніч. Він уже вітався із сусідами зверху і збоку, бачив їх і в місті, де все йому подобалось, навіть і ця нічліжка. Бракувало лише Мар'яни. Бракувало її — і дуже. Він хотів її бачити, він прагнув її тіла, хоч, понад місяць витримавши без жінки, тепер навіть гадки не мав шукати якихось пригод. Хотів її бодай побачити.

Урешті вони зустрілися і пішли до ресторану, того самого, «блакитного». Мар'яна була привітна і весела. Пінка стрибала і лащилась, усе було, як завжди. Підпилий Максим відчув себе знову на коні.

Він озирнув ресторан хвацьким поглядом.

— Ти мене приводиш сюди через ностальгію, — заявив він. — Це все вже було з тобою, чи не так? Ти шукаєш минулого, і я — один із засобів. Я вгадав?

Мар'яниним обличчям перебігла тінь. Вона мовчки запалила. Та Максим не вгавав.

— Може, це моя вада, що я не «блакитний»? Але що робити — такий уже є. Не довелося зазнати. Принаймні досі. Може, ще попереду й такий досвід, як ти гадаєш? Ти ж краще знаєш про такі справи. Я ще кому-небудь можу сподобатись, га?

Він розумів, що говорить не те, але не міг зупинитися. Прикрість витісняла з нього нормальну мову і вела далі в оте патякання.

— Ти мене образив, — сказала Мар'яна. — Навіщо?

Максим одразу ж протверезів.

— О, вибач. Я не хотів, просто я думав, цей ресторан...

— Мені здалося минулого разу, що він тобі сподобався, тому й пішли сюди, а моє життя — то моє життя, що ти про нього всерйоз можеш знати?

— Нічого, — знічено сказав Максим.

— Отож-бо.

Вони вернулися до Мар'яни додому, і розмова набувала дедалі гострішого характеру.

— Оцим і різняться українці, що приїжджають з України, від людей західного світу. Обов'язково причепляться: чому ти не одружена? Бо не хочу! Треба, бач, як люди, жити! А хто ці люди, в біса? Чому я маю жити, як хтось, коли це м о є життя? А наші враз чіпляються до особистого життя! Кожен європеєць удасть, ніби не помітив, навіть коли перед його носом будуть злягатися, поки його не спитають, що він про це думає, або коли це не діється в громадському місці, де ображає почуття людей з іншою психікою. А наші землячки неодмінно полізуть тобі в душу: що, чому, з ким, коли... Освіта — нульова, рідко хто хоч трішки говорить якоюсь мовою, одягаються, як папуги, смаку ніякого — або в строкате, як негри, або ж у сіре, що ні в тин, ні у ворота, як бюрократи. Черевики нечищені, штани внизу заляпані. І так приходять на раути чи офіційні вечори. Я з ними таки чимало намучилась і набачилась усякого.

Ти здаєшся ніби іншим, але ні, копни хоч кого — і те саме, всередині сидить романтичний дядько і колупає в носі, думаючи про велике, а тим часом його культура гине, його земля сплюндрована, і народ його тоне в безкультурності...

— Невже все в Україні тобі таке неприємне? Є ж і в нас цікаві люди, є мистецтво, література...

— Де воно, в дідька, є? Кожна країна має своє мистецтво, кожне африканське плем'я має свої традиції, але культура тоді лиш існує, коли має хоч якийсь світовий резонанс... Є французька культура, є англійська, є маленька голландська, а української немає, розумієш, у світі її немає...

Максимові стало боляче. Просто боляче. Він мовчав, не маючи сили заперечити.

—Українська культура є культурою, тотожною культурі африканської країни, Буркіна-Фасо, наприклад. Ти знаєш щось про їхню культуру? Нічого, як і я. Отож і вони нічого про нас не знають. Спитай на вулиці будь-якого голландця, що він знає про Україну — він не знатиме навіть, де вона. Бо українець і сам не знає, що таке його культура і чим вона насправді є. Це ж десь у Шевченка: «Що ти таке? — Я не знаю, нехай німець скаже!» Розумієш? Ось де правда.

А я не відчуваю себе належною до цієї української культури, не відчуваю. Це трагедія для моїх батьків, і для мене також довго було трагедією, але тепер ні! Я зрозуміла, хто я. Я належу Європі, Заходові, оцій Голландії, де я себе почуваю чудово без українського гетто, без нескінченних проблем визволення України, сліз, зітхань та інших романтичних патьоків. Я тобі казала, що зробила багато, і мої батьки виклалися — дай Боже! А тепер з мене досить! Є незалежність — і я вільна також! Хочу бути собою!

Це говорила чужа людина, про яку Максим насправді нічого не знав. Він нервово пив віскі, яке Мар'яна виставила йому на стіл, алкоголь діяв тепер гнітюче, і його посіли важкі думки, а головне — він відчув несподівану, прикру відчуженість і навіть ворожість цієї жінки до нього.

Правду кажуть, що ліжко, поділене з кимось десь і колись, це ще не привід для офіційного знайомства. Це американська приказка, чи англійська, може, французька, але таки їхня, західна. І Мар'яна живе у цьому їхньому світі, а він, Максим, у тому своєму рідному «совковому», в своїй Україні, яка нехай і не є їхньою Європою, але вона є, вона існує, і вона йому рідна й близька.

Максимові раптом захотілось додому.

Він відчув себе чужим у чужому світі.

Вмить промайнула в Максимовій свідомості згадка про те, як уперше він відчув жорстокість західного світу, вдарившись об те, що також існувало поряд з барвами реклам і чемністю продавців, із розмаїтим багатством крамниць, врешті, з оцією ж вільготністю всього у всьому.

Це сталося в Парижі за першого його приїзду до Франції.

Протягом двох тижнів Максим заробив невеличкі гроші за свої малюнки і напередодні від'їзду додому пішов на бульвар Кліші, що починається від знаменитої площі Пігаль, з її секс-шопами, бордельного типу готелями і вар'єте з відвертими еротичними програмами.

Усі «совкові» туристи і відкомандировані обов'язково ходили сюди, у знамените паризьке сексуальне гет-

то, — подивитись на «справжній Захід». На бульварі Кліші завжди вешталсь іноземні туристи, групами чи поодинці, і все тут було розраховане передусім на туристів, на грошовитих гостей.

У Парижі є ще вулиця Сен-Дені, де стоять, вимахуючи ключами від квартир, здебільшого добряче пошарпані життям повії, — бо поки молодші й зграбніші, то працюють у борделях, — і так само багато сексшопів, різних еротичних шоу і відеосалонів. Але там це простіше, а на бульварі Кліші — широко й відверто — для багатіїв і туристів.

Максимову увагу привернула реклама секс-шоу, де обіцялись усі варіанти еротики аж до прилюдних

відповів, вочевидь без усякого бажання спілкуватися.

Але той не вгавав.

— Ось подивіться! Реклама!

Він видобув кольоровий проспект з порнофотографіями.

— У нас усе це майже задурно. Не так, як там. Ви платите вступних десять франків і купуєте за сорок франків пиво. І все. Решта — як захочете. А так — пийте собі своє пиво і дивіться шоу! Заходьте — не пошкодуєте!

П'ятдесят франків, подумав Максим, це ж не триста!

Він заплатив і зайшов до маленького залу. Грала музика. Дуже гучно. На невеличкій сцені нікого не було. Він сів у кутку при столику. Йому при-

боті. Випивка у таких закладах коштує дуже дорого, а це і є частина праці повії — змушувати клієнта щось купувати за супервисокими цінами саме тут.

— Може, ти хочеш приватне шоу, то ходім, тут є кімнати для цього!..

— Я нічого не хочу, не маю ні грошей, ні бажання, — відказував Максим спокійно, і далі дивлячись на порожню сцену.

— Слухай, я так хочу пити, ну купи мені хоч простенький коктейль, ну будь ласка!

Пиво було міцне. Максим почувався таким собі солідним паном у Європі. Ну чого не купити бідній повії коктейль, ну ще кілька франків. Нехай!

Офіціант з коктейлем уже стояв поруч.

Максим кивнув головою. Повія миттю схопила бокал з коктейлем і випила його майже за одним духом.

Ще за хвилину до Максима підійшов офіціант, з ним був отой пан, що захотив Максима сюди зайти, і ще двоє високих міцних хлопців.

— Ось ваш рахунок, — сказав офіціант.

Максим зиркнув. Триста сімдесят п'ять франків!

— Що?!

—Коктейль — триста тридцять п'ять і ваше пиво — сорок. Прошу заплатити! Зараз!

статевих актів. Коштувало це триста франків.

Максим мав усього п'ятсот і, подивившись на рекламу, подумав, що за такі гроші краще мати щось реальне, та й узагалі на біса воно йому, — і пішов далі.

Потім, однак, вернувся знову до цієї реклами, ще поміркував, пройшов далі, коли це біля самої площі Пігаль його перехопив на бульварі якийсь чоловік.

— Можна вас на хвилинку? Якою мовою ви говорите?

Він одразу ж почав по-англійському, і Максим щось йому недбало

несли пиво, і він почав його повільно цмулити, очікуючи вистави.

Враз до нього підскочило кілька дівчат.

— Що ти робиш? Можна біля тебе сісти? Ти не нудишся?

Вони навіть почали були сваритися між собою, хто з ним сидітиме, і врешті одна азійського типу дівчина відтрутила інших і сіла біля нього, заговорюючи й далі.

— Я нічого не хочу. Нічого не буду замовляти. Просто сиджу і дивлюся! — відказував їй Максим, усміхаючись подумки своєму досвідові.

Він уже знав, що це повія на ро-

Максим озирнувся. Четверо чоловіків стояли довкола нього.

Вибору не було. Його пошили в дурні — це факт. У нього ледве вистачить грошей. А будь-який скандал — одразу ж поліція, яка тут напевне добряче прихоплена, своя, і що він зможе сказати? Що його ошукали? Сам дурень — чого лізеш куди не треба! Дешевих розваг захотілось — от і маєш!

Від безсилої люті в нього аж мову відібрало.

— Прошу платити! — повторив офіціант. Чемно, але з притиском.

Максим подивився на тих чо-

тирьох з ненавистю, іншого слова тут не було, але збагнув: найрозумніше, що він може зробити, — це таки заплатити. І мовчати.

Він заплатив. Четверо чоловіків одразу ж відійшли.

Повія біля нього знову почала була щось щебетати, запрошуючи його на масаж чи інші розваги.

— Слухай, ти! — сказав Максим, ледве опановуючи себе. — Одчепись од мене! Ви мене ошукали, і досить! Я більше не маю грошей! Зовсім! Зрозуміло тобі? Ні на що!

Він зирнув на повію і раптом помітив, яка вона втомлена. Підпухлі очі, під ними старанно замазані й запудрені синці, брезклі вуста. І в глибині її розкосих очей — сумний, далекий погляд.

— Знаєш що, — раптом сказав він. — Ти, якщо хочеш перепочити, сядь біля мене і розкажи щось про себе. Нехай вони думають, що ти мене обробляєш...

Повія глипнула на нього здивовано. Потім зітхнула й сіла поряд.

— Я з Таїланду. Родина приїхала до Франції, коли я мала десять років. Батьки загинули в автокатастрофі. Опинилась у Парижі сама, ну і... Знаєш, як воно буває — одне за другим. От і працюю тут.

— А що далі? — спитав Максим.

— Не знаю. Поки живу ось так. А далі не знаю. Нічого. Не треба про це!.. Може, ти таки схочеш масаж? Недорого!

Вона була справді доволі гарненька, з чудовою зграбною поставою.

Але Максимові було всього вже досить, і грошей він не мав, і бажання ні на що ніякого.

Повія посиділа ще хвильку, попрощалась і пішла.

Максим сидів при порожній склянці від пива ще півгодини. Звернув увагу на похмурого чоловіка середніх літ у синьому светрі. Цього типа він примітив ще на початку, але тоді зирнув мимохідь. Тепер він збагнув, що той також ошуканий і також з прикрістю чекає хоч би того шоу.

Нарешті на сцені з'явилась висока худа блондинка, вочевидь не першої молодості, і почала танцювати, вимахуючи голими ногами. Її вутлі стегна облягала лише маленька темна спідничка, під якою не було нічого. Танцюючи, вона скинула і цю спідничку, лишилася гола, але нічого в Максимові од її танцю не зворухнулось.

Стара, обідрана шкапа, подумав він. Пора звідси забиратись, добре, що й так... Могло бути гірше.

Виходячи, він наткнувся очима на того типа, що заманив його сюди. Той відвернув погляд. Максим смачно плюнув на порозі цього закладу, вилаявсь по-французькому і пішов геть. Зазивайло вперто дивився в інший бік, ніби не помічаючи Максима.

І Максим побрів звідти, переповнений зневаги до себе, до всього того, що побачив, до всього цього світу, за фасадом якого отаке от... Багно, бруд, обман... І все решта.

А що дурень — то вже винний сам перед собою...

Так і поїхав він тоді з Парижа, вперше зіткнувшись з інакшістю західного світу, з його ворожістю і неправдою до прийшлого.

Гм, а як у нас поводяться повії? Як у нас ошукують клієнтів? І де це все відбувається, і як?

Одне слово, багно — скрізь багно. Тільки тут, якщо ти хочеш туди пхатися, то плати великі гроші і можеш дістати щось чистіше і пристойніше. А в нас?..

Максим ніколи не зв'язувався з повіями вдома, тільки чув з розповідей. І тому зараз сум'яття в його душі і міркування, які з нього випливали, були особливо похмурі й непевні.

Отак Париж, яким він так захоплювався, показав йому і своє інше обличчя. І це теж була правда — і про Париж, і про Європу, і про Захід узагалі.

І про те, як виглядає короткозорий, недосвідчений українець на цьому тлі.

Хвилину помовчавши й відкинувши той миттєвий спогад про Париж, Максим подивився упрост на Мар'яну, намагаючись піймати її погляд.

Вона, однак, дивилася кудись убік, палячи тоненьку сигарету, й не помічала або вдавала, що не помічає, Максимового погляду.

Аби збити напруження, Максим витягнув кілька малюнків, які привіз із собою.

Мар'яна повернулася до нього і дивилась уважно, перебрала всі малюнки, помовчала мить, а потім сказала:

— Дуже погано! Вибач, не хочу тебе зумисне ображати. Але це стиль минулого століття, навіть початку минулого століття. Якщо це кіч, масова культура, як у моїх журналах, то тоді малюється без символічного підтексту, а просто мають бути гарні здорові тіла, гарні обличчя, гарні зачіски, усе гарне, як на рекламі. А образи зла мають бути негарні, але сильні і загрозливі. Герої повинні виглядати сексуально привабливими для читача. Знаєш, що таке по-англійському «секс-апіел»? Сексуальна привабливість! Це має діяти на підсвідомість! Для нас те, що ти пропонуєш, — ніяке. Ось подивись — у тебе на малюнку дівчина, що дивиться вдалину, і в просторі профіль хлопця, що сперся головою на руки в жалю чи в плачі. Символіка, число якій мільйон! Ти маєш руку, це очевидно. Але що ти малюєш? Як ти малюєш? Яка в тебе школа? Адже все це було — десь, колись, у когось! Де тут ти? До кого ти звертаєшся, коли це робиш як ілюстратор? Ти повинен знати і розуміти той загал, котрий має сприймати тебе!

Далі було так само. Мар'яна порозносила всі його малюнки, не лишила з них каменя на камені. І найгірше було, що Максим чимдалі почував за її словами певну рацію, бо говорила вона як фаховий, визнаний редактор кількох журналів, як людина з солідним досвідом життя у західному мистецькому світі, і коли провадила вона про стиль і систему соцреалізму в мистецтві, то й про відбиття цього в його малюнках, і в якусь мить він остаточно збагнув, що це правда, і йому стало так гірко, як бувало тільки в дитинстві від несподіваної кривди. Тоді несамохіть навертались на очі сльози. Майже так було й тепер.

— Ось тут уся біда українського мистецтва! Ось тут, у цих твоїх малюнках, виявляється все! Або романтичний серпанок кінця минулого століття, а то й ще ранішого часу, або псевдомодерн, в якому вгадується зумисне бажання малювати а ля Захід, що виглядає на загал, як погане учнівство... В українській літературі те саме, що і в малярстві... Не знаю, чому ця хвороба на комуністичну свідомість заполонила в Україні всіх і все, навіть тих, хто боровся проти комунізму, за незалежність України! Схоже, що боролися у полоні тієї ж свідомості, що й комуністи, лише з іншим знаком. І антикомунізм і комунізм мали однакову, обмежену вузькими рамками тоталітарного правління свідомість, колоніальну свідомість... Пам'ятаєш Спартака, раба-гладіатора, котрий очолив повстання рабів у Давньому Римі? У нас дуже модно було його скрізь підносити, а він одразу по першій перемозі захотів стати імператором, бо інакше мислити не вмів. І якби став імператором, в його настрої не багато б змінилось, бо свідомість господаря і раба однакова...

Максимові було вже досить. Але й Мар'яні також. Вона позирнула на годинник.

— Пів на першу. Зараз я викличу тобі таксі, бо я нині в такому цейтноті з працею, що мені не до гульок. Ти не ображайся, Максиме, але...

— Та ні, я розумію! Ти працюєш, а я тут гуляю. Які образи...

Він схопився і поспіхом, може, трохи надто швидко зібрався. За мить був у таксі, яке приїхало через хвилину після Мар'яниного замовлення.

Попрощалися ніби привітно, але вже не домовляючись про завтрашню можливу зустріч. Ні про що не домовляючись...

Усе було зрозуміло.

О першій Максим був у нічліжці.

Влігся на своєму матраці, роздягнувшись, але, попри випивку, сон не брав його зараз зовсім, і Максима посіли думки. Й емоції.

Так, так. Від воріт поворіт. Відкоша дістав доброго за власне хамство, за нечемність, неделікатність — це зрозуміло!

Але ж були ті дві ночі кілька місяців тому. Чи то була неправда? Вона ж почувала, вона бачила його, вона телефонувала йому, слала телеграми. Казала ж по телефону: приїжджай скоріше, поки я тебе не забула!

Мабуть, я таки вгадав, коли почав оту балачку в ресторані. Я був просто замінником, тимчасовим замінником втраченого партнера, якого вона кохала і хотіла, мабуть, забути, використовуючи мене.

Я був я і водночас не я! Як у крамниці, де продають усе з других рук, уже поношене або непотрібне. Можна взяти, використати, недорого і пристойно, а не треба — не шкода й викинути, бо небагато варте! В англійському світі й букіністичні книгарні так називаються — «секонд хенд букс», тобто книжки з других рук.

От і я — з других рук! Той її приятель-гомосексуаліст, поет чи що він там, той, здається, був з перших рук, а я все дістав з других...

На сусідньому ліжку почалась якась метушня. Максим повернув голову. Білявий хлопець з довгим волоссям зліз з горішнього ліжка на нижнє до свого приятеля, і вони почали цілуватися, лежачи в обіймах один одного.

«О Боже, — зітхнув Максим, — ще цього тут бракувало!»

Було вже десь по другій ночі. О цій порі він завжди спав, нічого не чув, а сьогодні...

Звідкись із глибини залу долинув приглушений зойк. Максим прислухався.

Всілякі згуки, шепоти й шерехи долинали тепер до нього з різних кінців нічліжки, і він зіщулився, як під дощем, намагаючись не слухати, не чути нічого, не дослухатися.

А на сусідньому ліжку вже почалося насправді. Блондин перевернувся головою в ноги ліжка, вони вляглися з чорнявим здорованем валетом, порозстібали шорти і занурились один одному між ноги.

Час від часу з їхнього ліжка долинало щось ніби плямкання. Подібні звуки чулися ще звідкись, і Максим раптом відчув себе неначе у великому борделі чи десь на смітнику, викинутий туди жінкою, в яку закохався серед отакого от...

Вільний Амстердам! Усе можна, і не стромляй свого носа в чужі справи!

Максим голосно зітхнув і повернувся на другий бік.

Згори звісилася голова негра.

— Може, ви чогось бажаєте?

— Ні, дякую! Я сплю! — чемно сказав Максим, покриваючись враз рясним потом і почуваючи, що від усіх цих хвиль, які линули до нього звідусіль, і його проймає моторошне збудження, що несамохіть кінець виструнчується у нього між ніг, і йому захотілося плакати: чому вона так зі мною, чому, чому?..

Він мріяв, аби швидше настав ранок, аби випити кави й тікати геть з Амстердама, геть з цієї нічліжки, від цього чужого сексу, від обра́з, що так безжально впали на нього, і на його Україну, і на все, що з ним, що його рідне.

Але не її. Це — не її!

Він мріяв зараз опинитись у Києві, у себе в майстерні, і забути цю ніч, це місто, яке так був полюбив, цю нічліжку. Ці хвилі чужого сексу і це відчуття, що він має усе, що тут мав, з других рук і сам він тут — з других рук!..

Кава була чудова. Максим дивився крізь велике вікно на всю стіну, як прокидалося це гарне, охайне, чепурненьке місто, що вже наповнювалося вранішніми туристами і поволі набирало свого щоденного літнього ритму. Дзенькіт трамваїв — головного транспорту Амстердама, — помальованих у чудернацькі кольори, інколи з якимись малюнками, фігурами чи квітами, — за ці дні став для Максима вже ніби звичним. Він зітхнув і взявся писати листа Мар'яні. Короткого, чемного, уважного — на до побачення! Розплатився за каву і подався на вокзал. Там у поштовому відділенні відіслав листа і за півгодини вже сидів у електричці, що везла його в Амерсфорт, звідки йшов його потяг на Київ. Максим мав ще кілька годин, отож вирішив поглянути на іншу Голландію, на нове її місто, звичайне. А тоді — додому, в Київ. Досить з нього Європи, додому! ♥

Фото Олександр Задирака

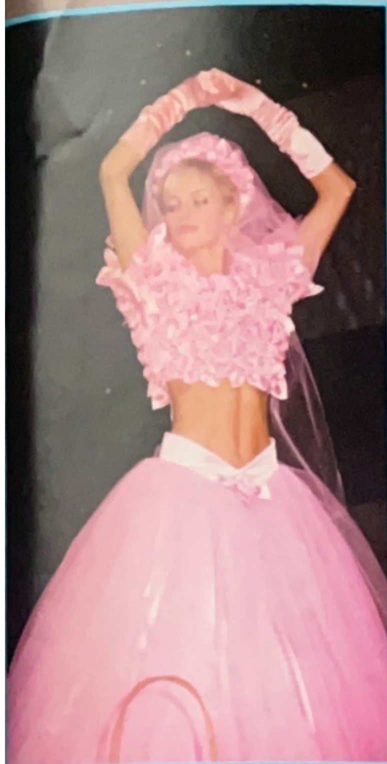

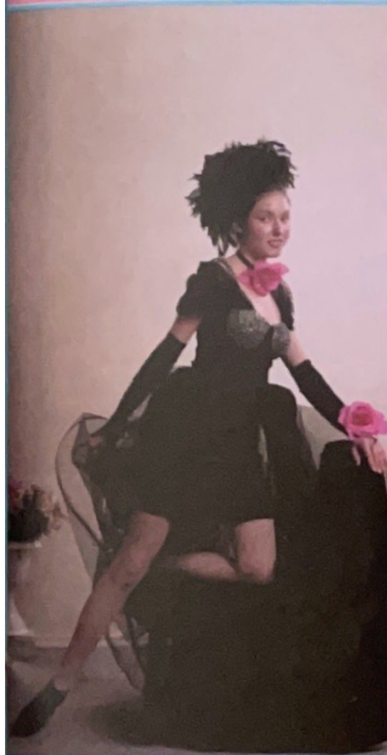

Андрій М'ястківський

ГОРНЯТКА МАЛЬОВАНІ

— ОТ ВИ бачили, яке у мене з Павликом було весілля, а тепер розкажіть мені, як ви колись заміж виходили, бабусю Харитино.

— Я, доню, тобі не бабуся, а прабабуся.

— Нехай так, але їй-бо, ви виглядаєте навіть не як бабуся, а як тітка.

— Вже й тітка! Може, ще й дівчиною назвеш. Мені вже стукнуло...

— Нічого вам не стукнуло, ви гарненькі, жилаві.

— Бог його знає... Війни, голоди і отой Чорнобиль, але Господь ще тримає мене на світі. Щось ти, Ганночко, питала?

— Авжеж. Розкажіть, як ви заміж за прадіда Микиту виходили.

— Не так, як тепер: зустрілися, за вечір покохалися, напросили гостей — і до шлюбу. А я не виходила, мене по-старорежимному віддавали. Зговорилися мої з Микитиними, мене й не питали, бо, може, бачили, як я не раз задивлялася на того парубка. Я вже знала, що заміж виходять для того, щоб були діти, і старші дівчата розказували, як їх роблять. Але дебелого вусатого Микити я боялася: вкладеться на тебе такий бугай — задушить... Та що там я!.. Прийшли старости з Микитою, а я невеличкого гарбузика приготувала, але тато гримнули: «Піднось рушники!» Покорилась, а гарбузика мама знайшли в запічку і покришили в корито поросяті. Призналась я мамі, що боюся Микити, а вони приголубили мене і сказали: «Повінчаєтесь — буде Микита лізти на тебе, не пручайся, Харитю, але й не давайся, бо тобі ще нема шістнадцяти років, нехай потерпить! Він тебе не присилує, бо видно, що таки дуже любить...» — «То як же я не дамся, коли він уже вилізе на мене?» — питаю.

— І як вас мама навчили?

— А так: свати, свахи, бояри, родичі дарували мені на весілля гроші, хустки, плахти, корсетки, навіть дві овечки дідусь подарували, а мама — полив'яне горнятко і сказали: «Лягатимеш з Микитою в постіль, обидві ступні ніг встромив в це горнятко і кажи, що завжди так спиш, інакше не можеш. Най обмацує тебе, нехай обціловує, а ступні нехай тиснуться в горнятку». Тиснуло воно мене в п'яти, в пальці, а я наче дрімаю і горілиць, і боком. Руками не боронилась, то й цілував він мене де йому хотілося, навіть своїм макогінчиком по стегнах совав, у живіт ним упирався. Витерпів ту ніч мій Микита, а вранці запріг коні та й каже: «Поїдемо, Харитю, на ярмарок, ми вже молоді господарі!» Приїхали, походили по крамницях, по волячій торговиці, по ятках, а потім подалися до гончарів.

— Глянь, Харитю, — каже Микита, — он продають саме такі горнятка, як тобі мама на весілля подарували.

Дивлюсь: справді, такі самісінькі, з такими квіточками, мережечками.

— Купимо? — питає.

— Нащо? — дивуюся. — Адже мамине ще новеньке.

— А раптом розіб'ється, як тоді спатимуть твої ніженьки?

Купили та й поїхали додому.

Настав вечір, і питає мене мій Микита:

— Правда ж, тісно твоїм ніжкам в одному горщичку?

— Авжеж, тісно, — кажу.

— Бідна ти моя жіночка. Тісно, бо ти ще ростеш, а череп'яне горнятко не може, то бери-но те, що на ярмарку купили, і стромляй у нього другу ногу.

Так я й вчинила, то й роз'їхались мої стегна, як гості з весілля, і його макогінчик до макітерки достукався. Ой, терли ми медовий мак, аж штири діди тобі натерли і три бабусі. Вибачай, Ганночко, що таке розказую, але ти ж про таке й просила.

— Смішні ви, бабусю...

— Прабабусю, правнучко... Давно вже нема твого прадіда Микити, а я ще грішу словами, і ті горнятка досі стоять у нашій комірчині. Може, тобі подарувати?

— Спасибі, бабусю. Ми з Павликом уже обійшлися.

І засміялись обидві. ♥

Фото: Володимир Сахорський

Дерево життя. 1992. Кольоровий офорт. 25x32

Андрій Чебикін

Ранок. 1992. Офорт. 25x13

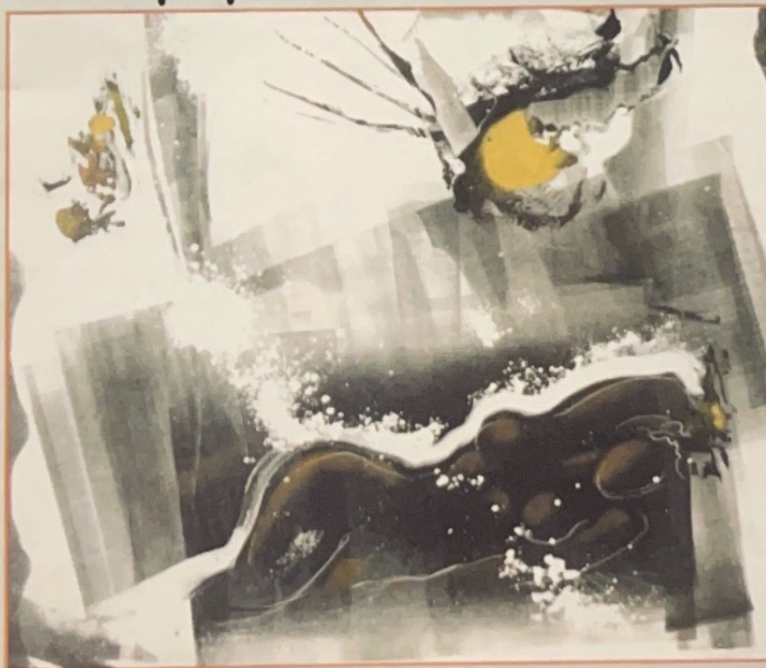

Тривожний сон. 1990. Монотипія. 89,5x47,5

Спогади про Японію. 1991. Папір, акварель. 24x32

З роком Щура! 1996. Кольоровий офорт. 13,5x10

Сауна. 1991. Папір, перо, туш. 53x49

ЛЕЛЬ

Анекдоти Східної України

В записах Володимира Гнатюка

Здогадливий хлопчина

Одній дівчині років тринадцяти захотілося почухати свою марфутку. Великим хлопцям давати вона боялась, та й набиватися самій у такому віці якось стидно. Вона підкликала хлопчика років семи і почала з ним шуткувати, балуваться, а далі лягла, підняла пелену і каже:

— Лізь на мене!

Він зроду цього не чув, не бачив, звісно, злякався, побоявся лізти. Вона заманювала, заманювала його — не хоче, та й годі.

— Я боюсь, чого це я полізу, що я буду робити?

Поки вона з ним розмовляла, інший хлопець, років чотирнадцяти, підгледів і непомітно з-за кущів підкрався — і на неї, і, звісно, засунув їй, куди треба. А той хлопчик придивився, що вони роблять, та й каже:

— Я думав, що там щось треба робити, а під шкіру і я би засунув!

Без гріха і доволі

Йшла одна баба з поля додому через луг. На лузі

хлопці пасли коней. Побачивши, що йде жінка і поблизу нікого немає, вони змовились її перейняти і по черзі вимахати. І тільки вона стала проходити повз хлопців, а вони мерщій забігли наперед і зупинили її. Вона хотіла було вирватися, але хлопці не довго думаючи положили її на землю, підняли підтяжки, розкарячили їй ноги і стали по одному прикладатися. Один вимахає, злізе, за ним другий і третій. Попервах вона пручалась і її притримували за руки і ноги, а потім вона вже й сама лежала, не пориваючись тікати; схоже, розкуштувала — сподобалось.

Хлопців було п'ятеро, і кожен з них побував на тій жінці. Коли всі вони скінчили і відбігли од неї подалі, вона підхопилась і риссю побігла додому без оглядки. Добігла до подвір'я, стала, подивилася навколо, нікого немає, вона тоді перехрестилась і каже:

— Слава тобі, Господи. Хоч і злякалася, зате без гріха і доволі.

Тобто вона на...сь досхочу, і це не її гріх, тому що не по своїй волі, а насильно її положили.

Гаряча дівчина

Одна дівчина дуже захотіла, а почухати було нікому, а до того ж вона не хотіла кликати дорослого хлопця, щоб ніхто не знав, що вона...

Ото вона вхопила одного малого років дванадцяти і поволокла його в бур'яни. Хлопець здогадався, нащо вона його волочить, і, щоб не согрішити, він їй каже:

— Ти йди вперед, а я піду за тобою трохи позаду, щоб люди не бачили.

Вона так і зробила, а хлопець тим часом гукнув свого брата років вісімнадцяти — а сам пішов за дівкою в бур'яни.

Приходить він туди, а дівчина починає з ним загравати, вчити, як жартувати з дівчатами. А старший брат, як кіт до горобців, став підкрадатися до бур'янів. Добрався, причаївся навпроти них і слухає, чим справа скінчиться. Дівчина жартувала, жартувала з тим хлопчаком, а далі лягла, задибилась та й каже:

— Лізь на мене!

А хлопчик почав відмовлятися:

— Та я не вмію.

— Лізь, лізь — я навчу.

— Я боюся.

— Та чого ти там боїшся, воно гарне, лізь.

Хлопчик, було, сіпнувся лізти, але потім каже:

— Закрий очі, мені соромно.

Вона закрила очі, а малий кивнув своєму братові. Той, як обпечений, скоріше з-за бур'яну та нищечком прямо до дівчини і, як горобець, на неї. Дівчина цього жарту і не помітила, а тільки чує, що їй дуже до смаку прийшлося, та й причитає:

— Оце тобі й не вмієш, от і не страшно! Молодець, Грицю, — та-а-а-к, та-а-а-к, ще, ще... Приходь взавтра...

А малий, коли брат почав махати, втік додому, а дівчина розплющила очі, дивиться: ой лишенько, на ній не малий, а дорослий парубок. З тих пір дівчина давала йому часто, аби тільки не розбазікав іншим.

Як смакує п...а перший раз

Один хлопець перший раз помахався, і йому здалося, що п...а солодша за всіляку цукерку. Одного разу він їв при женцях солодке яблуко і не втерпів, похва-

лився, що він уже пробував...

— Ох, та й гарне ж яблуко, прямо й за вуха не відтягнеш. Смачне, наче п...а.

А жнець і каже:

— Тю, дурний, до чого яблуко прирівняв! Його святять, а ти балакаєш чортзна-що. Це воно тобі перший раз так здалося, а мені вона набридла гірше редьки, п...а тільки зверху зап...сь, а далі пхаєш, як у гівно.

1898 рік

Малюнки: Олександр Міхнушев

З роком Кота, 1987

Пляж, 1991. Папір, акварель. 28x29

На ріці Колорадо. 1991. М'який лак, акватинта. 25x32

Чебікін Андрій Володимирович народився у 1946 році. Закінчив Київський державний художній інститут 1970 року. Член Спілки художників України з 1973 року. Ректор Української Академії Мистецтва. Президент Академії Мистецтв України.

Дикун. 1992. Офорт, високий друк. 20x25

Оголена. 1993. Папір, чорнило, сангіна. 64x50

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

Розділ V*

ОСТАННІ КОХАНКИ

КОЛИ ПІСЛЯ канікул я повернувся до Києва вже учнем четвертого класу гімназії, мені от-от мало виповнитися тринадцять років. У педагогічному відношенні цей рік був для мене ще нещасливішим, ніж попередній. Я став просто нездатний зосередити увагу на сторінці підручника: усі вони здавалися мені все нуднішими та нуднішими. Оцінки, відповідно, одержував я все гірші та гірші і опинився серед останніх учнів у класі. Батьки пояснювали мої невдачі тим, що я був ще надто юним для четвертого класу. Якою б не була справжня причина, але мені таки довелося залишитися в ньому на другий рік. А колись це здавалось мені таким ганебним! Отож на чотирнадцятому році життя я несподівано став другорічником і коли перейшов у п'ятий — мені вже наближався п'ятнадцятий день народження. Я ріс, але не розумнішав, бо, хоч і в п'ятому класі також довелося просидіти два роки, скласти успішно іспит, щоб перейти у шостий, я не спромігся. По три роки в одному класі в Росії не тримають. Довелося мені, на той час уже майже сімнадцятирічному, з гімназією попрощатися. Батьки записали мене у так зване реальне училище (така сама середня школа, як і гімназія, тільки без грецької та латинської мов у програмі), але й тут я провалився. Далекими обхідними стежками їм вдалося упхати мене знову в шостий клас гімназії, що вважалася кращим закладом, ніж «реалка», бо відкривала ширші перспективи. Так у вісімнадцять років я знову став гімназистом, провчився рік, але до сьомого класу мене не перевели. Почав був ще один термін у шостому, але пуття з цього вийшло так мало, що я остаточно зламався духом і попрощався з школою назавжди посеред навчального року. Було мені вже дев'ятнадцять з половиною. Всі ці роки стан здоров'я не сприяв моїм шкільним успіхам, і я часто пропускав уроки через різні простуди та невралгії.

На сімнадцятому році життя я залишився без матері. Зважившись у своєму вже немолодому віці на ще одну дитину, вона померла від пологової лихоманки через недбалість лікаря, що не потурбувався як слід вимити руки після огляду попередньої пацієнтки. Дитя також прожило недовго. За весь цей час, між тринадцятьма і двадцятьма роками, моє статеве життя не можна назвати малоактивним. Після описаних мною останніх канікул ми поміняли квартиру ще раз, і я більш не зустрічався зі своєю Сарочкою та її братиком Іллею. Зате відтепер я легко сходився з будь-якою гімназисткою, котра теж була не від того, а також спав із служницями, якщо траплялися молоденькі і гарні. На канікулах взагалі жив, як султан у своєму гаремі. Нарешті, не переводилися й серед дорослих дам охочі зайнятися моєю сексуальною просвітою. Хоч я тепер трохи й підріс, але все одно винайдений мною метод «на дурника» все ще продовжував діяти. Я переконався на досвіді, що це — майже безвідмовний спосіб «розігріти» пристрасті дорослих матрон і налаштувати їх на амурний настрій. Просто аж дивно, як вони люблять учити новачка мистецтву кохання! Жінки понад усе прагнуть побувати у когось «першою». І водночас їм трохи соромно збивати з пуття підлітка, через що вони з усієї сили старалися запевнити (мене чи себе?), що йдуть на це виключно в моїх інтересах, аби «вберегти від онанізму та брудних жінок з хворобами». Отож мій особистий життєвий досвід дає мені підстави думати, що хворобливий потяг до сексуально недозрілих партнерів серед жінок трапляється так само часто, як і серед чоловіків.

А моє удавання невинності було не тільки найпевнішим засобом досягти свого; воно, крім того, було ще й джерелом своєрідної насолоди для мене. І тоді, та ще й досі, я особливої грішно-солодкої насолоди зазнаю, коли чую, як жінки — а тим паче молоді дівчата — говорять про інтимні речі. При цьому завжди відчувається, що ці теми доводять і їх самих до сексуального збудження і слова, що злітають з вуст, тісно зв'язані з тілесними відчуттями у статевих органах. Слухаючи, як жінка говорить, наприклад, про зляганнія, я уявляю собі, як напружується в неї клітор, а піхва починає виділяти мускусну рідину. До того ж жінки про такі речі говорять зовсім не так, як чоловіки. Вони майже ніколи не вживають прямих відповідників, а все вдаються до описових зворотів, метафор, іносказань, евфемізмів, котрі додають темі хвилюючої загадковості, краси та привабливості і дужче збуджують уяву, ніж точні словникові відповідники. Молоді дівчата взагалі не володіють цією — ні медичною, ні вульгарною — термінологією, а якщо й володіють, то не наважуються користуватися нею. Через це їм доводиться докладати немалих зусиль, щоб точно відтворити дійсність: вони на все знаходять свої відповідники, витворюють власні образні (здебільшого досить влучні) звороти, відчуваючи при цьому ніяковість і навіть щиро червоніючи.

Усе це дуже збуджує партнера. У кожної жінки є своя манера, свій словник і своя система образів, і ця новизна й свіжість понять, образів та навіть штучних індивідуальних термінів відіграють неабияку роль для загострення статевих почуттів. Альбом відвертих порнографічних фотографій перестає впливати на емоції вже через кілька сторінок. Так само звичні загальновживані слова втрачають емоційну сугестивність, не діють на уяву.

А для мене, як, мабуть, і для всіх людей тонкої нервової організації, уява — найсуттєвіший фактор у досягненні еротичної насолоди. Я не дістану жодної приємності, поки своєю уявою не усвідомлю, що подібне радісне й щасливе почуття викликаю в жінки-партнерки. Я б не міг зайнятися сексом із жінкою, що спить або перебуває не при свідомості. А сама думка про еротичне вдоволення жінки переймає мене синхронною судомою, хоч це й не завжди приводить до виверження сперми.

У статевих стосунках часто фізіологічне подразнення є нічим або майже нічим у порівнянні з психологічним збудженням та розумовим пожаданням. Якраз християнство й принесло піднесення психологічній стороні сексуальних радощів, відкривши широке поле для сексуальної уяви. Я вважаю, що для цивілізованої людини уся привабливість і цінність сексуальних задоволень відкривається насамперед завдяки дії уяви; без неї статевий акт давав би їй не більше задоволення, ніж дефекація або насичення шлунка питвом чи їжею для негурмана.

Проте жіноча скромність впливає збудливо на чоловіків тільки тоді, коли вона долається тією ж жіно-

*Продовження. Початок див.: «Лель» №№ 1-6 за 1996 р.

Поль Перхард. 1920

чою хтивістю. У ліжку з поважною, достойною жінкою мене найбільше збуджує думка про те, що відбувається щось парадоксальне, непояснимe: ось тут зі мною жінка, готова краще вмерти, аніж оголити певні ділянки свого тіла; вона ховає їх від усього світу, а тим паче від чоловіків: вона вважає їх огидними, непристойними, навіть не сміє називати їх уголос... А тепер вона відкриває доступ до них, та ще й кому? — чоловікові, мужчині, та ще й такому, від якого годилося б особливо пильно ховати своє соромітське, ганебне, бо ж вона саме на нього хотіла б справити найпозитивніше враження, саме його вона найбільше боїться і соромиться. І саме він, у свою чергу, дивиться на неї найменш байдужим, найбільш пожадливим оком. І ось тепер цей мужчина не просто бачить її потаємне, він доторкається до нього, грається з ним, збуджує її своїми дотиками, та й не тільки руками своїми він дозволяє це, але й тією, так само потаємною, частиною свого тіла, котру вона соромиться й назвати уголос, навіть тоді, коли бачить або й у руці тримає, тією частиною, про яку б вона ніколи й думати не повинна була (принаймні за загальноприйнятими моральними нормами); причому він їх не тільки торкається, він ще бере та й застромлює оту свою найпотаємнішу частину тіла глибоко-глибоченько у її найпотаємнішу, і це брутальне порушення благопристойності тим більш хвилююче, що воно тільки тимчасове, епізодичне. За якусь годину до чи після того, коли жінка ще була чи вже буде вдягнена, старанно приховавши усі свої потаємні частини тіла, вона завжди червоніє, ледве почувши натяк на ту деталь чоловічого тіла, що дала їй зазнати таких солодких відчуттів. Наскільки біднішими були б статеві радощі без цієї нібито, на перший погляд, облудної умовності, якою є жіноча цнотливість!

З цих самих причин жіночі статеві виділення мають величезне символічне чи фетишизоване значення для стимуляції нашої уяви. Ніщо мене так не збуджує, як та мокрота, що зволожує жінці проміжність, — байдуже, чи бачу я її, чи відчуваю тілом, чи тільки думаю про цей достеменний знак жіночої пристрасті і хтивості. Сама жіноча ерекція на око ледь-ледь помітна. Тож тільки ця мокрота дає нам очевидний, безсумнівний доказ, що жінка зазнала еротичного збудження, що вона, як кажуть французи, має des sens* і дорівнюється у всьому земному нам, або, якщо вірити, що жінка — це янгол, то що й янголи часом здатні на падіння. Усю силу своєї уяви напружую я, щоб перенестися почуттєво у жіноче єство: я уявляю собі її фізичний стан, і це множить, збільшує моє безпосереднє вдоволення у десять, якщо не в сто, разів. Тут спрацьовує не тільки почуттєвий елемент мого єства: тут уже вступають у дію моральні (чи, коли волите, аморальні), етичні, емоційні та інтелектуальні фактори.

Отже, протягом цих семи років, між тринадцятим роком та повною двадцяткою, сексуальними задоволеннями обділений я не був. Однак з тих чи інших зовнішніх обставин траплялися і мені часом періоди вимушеного утримання, коли мені тільки й залишалося, що нічні полюції не рідше як раз чи двічі на тиждень. Позбавлені сторонніх подразників, мої генітальні потреби самі собою скорочувалися і поступово вгамовувалися до дрімотного стану. Тоді мені трохи прояснювалося в голові, міцнішала інтелектуальна та психічна енергія. Та тут, звідки не візьмись, чи то з прочитаних віршів, чи від якоїсь книжки чи картини, вигляду голого тіла чи спілкування з черговою дамою, охочою «просвітити» мене у статевих питаннях, виникала нова спокуса: пристрасті спалахували з новою силою, і вир виснажливих насолод поглинав мене знову. Не можу сказати, що я купався в щасті і задоволенні. По-перше, мої шкільні невдачі надто турбували й гнітили мене, незважаючи на всю доброту й толерантність, з якими батьки ставилися до них. По-друге — ніщо в навколишньому світі, окрім жінок, не цікавило й не тішило мене, і без постійних еротичних пригод мені було жити нецікаво й нудно, нудно мало не до сліз. Фізичні навантаження втратили для мене свої принади, навіть у селі я тепер ні на полювання не ходив, ні верховою їздою не цікавився.

Трохи більше займали мене книжки, зокрема романи, але й вони нудили мене, якщо виявлялися більш-менш серйозними. Мій звичайний стан обмежувався двома варіантами: або пряме еротичне піднесення, або меланхолійна прострація під акомпанемент мрій, здебільшого також еротичних. Траплялося час від часу, що я з усією енергією брався за уроки, тільки не в ті рідкісні періоди статевої абстиненції, котрі, як я вже зазначав, у мене ніколи надовго не затягувалися.

Гріх рукоблудді мене не торкнувся; сама думка про онанізм надто лякала мене, хоч я навіть не знав до ладу, у чому він полягає. Я так боявся казуальних оністичних переживань, що навіть уникав торкатися руками своїх статевих органів. Але докори сумління за причетність до статевого життя навідували мене аж надто часто. Ще більше поглиблювала депресивний стан моєї психіки та обставина, що мені постійно доводилося вдаватися до брехні, щоб приховати від батьків свої походеньки. І чим старшим я робився, тим важче й важче ставало мені казати неправду.

За весь, досить довгий, описуваний мною період серед моїх еротичних пригод чогось особливого, гідного окремого розгляду, не траплялося. Усі вони більш-менш схожі на описувані попередньо. Особливих якихось зусиль вони не вимагали завдяки тому, що російська суспільна мораль відзначається своїм лібералізмом: юнаки і дівчата користуються повною особистою свободою, можуть відвідувати одне одного і перебувати наодинці без старших, ходити вдвох куди завгодно і повертатися додому теж коли заманеться, ні перед ким не звітуючись. Ми мали таку саму свободу пересування, як кожен дорослий, дехто з нас використовував її для політики, а дехто, як от я, — для кохання. Більшість моїх ровесників мали справу з проститутками. Я ж, боячись венеричного захворювання, ніколи їхніми послугами не користувався. До того ж ті майстрині професійного кохання, котрих я надибував на панелі, здавалися мені й зовні надто огидними. Я волів мати справу з аматорками із гімназисток та респектабельних дам. Одна з цих останніх, подруга моєї мами, одного чудового дня почула з моїх гіпокритичних вуст фальшиве твердження, ніби я не знаю, у чому полягає різниця між чоловіками і жінками. Не довго думаючи, вона метнулася з чоловікового кабінету, де відбувалася наша розмова віч-на-віч, до суміжної спальні, загадавши мені почекати, доки вона погукає. За кілька хвилин почулось запрошення, і я, увійшовши, побачив її в повній наготі посеред розстеленого ліжка. Дозволивши мені досхочу надивитися на себе, вона запропонувала й мені роздягнутися та лягти з нею поруч. Так само діловито провела вона зі мною весь «урок» статевих зносин. Обставини сприяли нам: прислуги в домі не було, а чоловік — вона знала це напевне — не міг повернутися раніше вечора. Пізніше ми з цією дамою кілька разів «закріпили» здобуті мною навички.

Найдовшим і найцікавішим виявився зв'язок зі старшою від мене на кілька місяців гімназисткою випускного класу. Коли ми з нею познайомилися, мені було шістнадцять років, і сімнадцять, коли розійшлися. Вона вже була заручена зі студентом, що перебував на той час в ув'язненні, чекаючи суду за належність до партії соціалістів-революціонерів (есерів). Особливо великих злочинів за ним не було, і, оскільки суд над політичними злочинцями в Росії зводився до простої формальності і комедії маріонеток (вирок запідозреним виносить саме адміністративне начальство наперед, а члени військового трибуналу тільки проштамповують його), усім наперед відомо було, що цього юнака чекає заслання до Сибіру (без каторжних робіт, «на поселеніе») на вісім чи десять років. Ця дівчина вирішила розділити його долю і повінчатися з ним у засланні, тим більш що й вона щиро сповідувала тероризм, навіть мене намагалася залучити до цієї «релігії».

Щоб мати нагоду частіше бачитися з нею, я удавав, що зацікавився її ідеями, хоч насправді вони мене зовсім не хвилювали, принаймні менше, ніж еротичні принади революціонерки. Однак я не поспішав освідчуватися їй у своїх почуттях, по-перше, через свою вроджену сором'язливість, а по-друге, тому, що вона вже була заручена з іншим. Проте вона сама зламала кригу, та ще й у досить незвичайний спосіб. На той час серед російської шкільної молоді дуже популярною була одна, перекладена з англійської, книжка: «Елементи соціальних наук: бідність, проституція, шлюб». Анонімний автор називав себе доктором медицини. В Росії циркулювало припущення, що це був син знаменитого Роберта Оуена. В його книжці розглядалися проблеми сексу і містилися рекомендації молодим людям обох статей не відкладати еротичного спілкування між собою на пізніше, дбаючи тільки про запобігання вагітності (неомальтузіанство) за допомогою засобів контрацепції. Давалися й практичні поради щодо останніх. Ця книжка була заборонена в межах імперії, але виданий за кордоном російський переклад підпільно переходив з рук у руки по всій країні, і більшість гімназистів і гімназисток знайомилися з нею вже у тринадцять-чотирнадцять років і нерідко тоді ж здійснювали рекомендовані книжкою прийоми на практиці.

Я вже читав цю книжку задовго до того, як побачив її, нібито випадково залишену на видноті, на столі у Наді (будемо називати революціонерову наречену Надею).

Ця панна жила з тіткою і мала окрему кімнату, де приймала своїх знайомих і друзів. До кімнати ніхто з домашніх не мав права доступу, крім неї самої та її гостей. Ні тітка, ні інші родичі не сміли й на поріг ступити. Сама ж вона, звичайно, вільно ходила, куди хотіла, і приходила, коли їй заманеться. Подібною волею користується чимало російських гімназисток. Надя спитала, чи читав я цю книжку. Я відповів, що читав, але дуже давно і нічого в ній не второпав; мовляв, треба б перечитати на свіжу голову і теперішній свій розум. Надя пішла назустріч цьому бажанню і дала книжку додому. Коли я повертав її прочитану, дівчина завела розмову про авторові концепції, викладені у ній. У процесі обговорення книжки вона звернула мою увагу на те, що і наука і здоровий глузд одностайно виступають проти статевої поміркованості, а також призналася, що вона віддавалася своєму нареченому ще до його арешту, застосовуючи запобіжні заходи, а ось тепер мусить мучитися від вимушеної абстиненції. Доходить до того, що її мучать еротичні сни з полюціями, котрі дуже її виснажують.

— О, ось і тепер, розмовляючи на цю тему, я відчуваю еротичне збудження! — заявила вона, запустила руку собі під спідницю і вийняла, демонструючи зволожені пальці. — Ти також, — провадила вона, — напевне, страждаєш від свого неприродного способу життя!

Вона чомусь була певна, що я пуританствую. А дізнавшись ще, що й онанізмом я не бавлюся, вона геть сполошилася за моє здоров'я, бо, за її переконаннями, я неминуче мав дійти до божевілля, втрати розуму.

— Тож я й дивуюся, що ти такий нездоровий на вигляд, такий кволенький! — співчутливо мовила Надя і закінчила тим, що діловито, без зайвих емоцій запропонувала налагодити регулярні статеві зносини — просто так, з санітарно-гігієнічних міркувань.

Антоніо Дагаштан. 1880

*Чуття, чуттєвість (фр.).

— Вірність своєму нареченому, — сказала вона, — я берегтиму в душі, я його не покину і за ним до Сибіру поїду. А це буде так, тимчасово, задоволення потреб організму заради здоров'я. Адже це і в його інтересах, щоб його майбутня дружина була здоровою. І ти своє здоров'я зміцниш та вбережеш себе від розпусти в притулках проституції.

Ну звичайно ж, мені не випадало відмовлятися від такої пропозиції. Вона мене влаштовувала у повній мірі, хоч гігієнічні міркування турбували мене щонайменше.

Отож Надя попросила зсунути фіранки на вікнах і на хвилиночку одвернутися. Коли хвилиночка минула, вона вже лежала в ліжку роздягнена і вводила собі у піхву змочену чимось губку — за всіма приписами англійського автора. Я не поспішаючи роздягнувся, ліг поруч з Надею в постіль. Так ми розпочали наші гігієнічні взаємостосунки.

Надя була гарненька на вигляд: попелясто-біляве волосся, промовисті сірі очі, правильно сформовані риси обличчя, хіба що губи мала трохи товстуваті. Анатомічно теж була збудована бездоганно, не худа і не надто повна, хіба що за винятком стегон і сідниць, таки чималеньких, хоч груди при цьому мала невеличкі. Зате статеві органи у неї були пружні і гарненькі, дуже скромно прикриті поростом, а сама піхва — ще вузенька, тісно прилягала до члена.

З такими пристрасними коханками, як Надя, мені ще не траплялося зустрічатися доти! І такої насолоди я також ще ні з одною не зазнавав. До оргазму вона доходила швидко і легко, а тривав він у неї довго-довго: вагінальні спазми величезної інтенсивності йшли у неї один за одним через невеликі проміжки часу. Протягом усього статевого акту вона металася по постелі, ні на секунду не вгаваючи: вона задихалася, стогнала, хрипіла, ойкала і зойкала, а часом і скрикувала на повний голос посиленими зу-

Анонім. Дагеротип. 1855

домленими губами. Так само спазматично стискалася у неї піхва, затискуючи до болю мого члена, навіть уже пом'якшеного після виверження сперми; тоді її обличчя набувало якогось передсмертного виразу і ставало таким агонійно-знекровленим, що мені аж моторошно робилося. Іноді пароксизм сексуального вдоволення закінчувався у неї таким істерично-нервовим вибухом, що мені також робилося страшно, особливо спочатку, на перших порах. То зареготе, як навіжена, то розридається і кинеться бити мене, то ще щось таке утне, але ненадовго, вгамовувалася майже миттєво. Відрізнялася Надя від інших пізнаних мною жінок ще й надзвичайною щедрістю статевих виділень. З неї вони просто лилися, оббризкуючи все довкола і вкриваючи простирадла густим ряботинням чималих і добре помітних плям. Навіть на дотик було відчутно, як сильно напружувалися у неї клітор, великі губи та інші зовнішні частини статевої сфери, а з тісної піхви аж пашіло теплом розпаленого пристрастю лона. Усе це, розчервонівшись, тремтіло і здригалося між широко розведеними ногами напнутою тятивою живого лука. І все це йшло від її природи, бо Надя не була великою майстринею в мистецтві кохання. Далі звичайної позиції на спині її еротична фантазія не заходила. Довелося ділитися з нею усім тим, чого я навчився з практики і вичитав у книжках. Я показав їй «французький поцілунок» (з язиком) і кунілінгус, котрий вельми й вельми сподобався їй, так що вона воліла цей спосіб, аніж звичайний коїтус. Я привчив її збуджуватись у відповідь на мої маніпуляції з її клітором, сосками, анусом і піхвою. Ми перепробували з нею всі можливі і неможливі позиції, які я міг собі пригадати з прочитаних романів та бачених мною порнографічних картинок. Ми злягалися на всіх меблях, — стільцях, диванах, кріслах, навіть на столі, як вичитали з нею в «Накипу» Золя, на підлозі, на килимах і подушках. Одного разу вона до половини вихилилася з вікна, роздивляючись полуденне вуличне життя, а я, сховавшись за гардинами, заводів нижньою половиною її тіла, увійшовши в статевий контакт з нею іззаду.

Кожне чергове побачення ми починали з того, що разом читали щось з пікантної прози, як от «Декамерон» Боккаччо, чи що-небудь з французьких романів натуральної школи, і лише розпаливши себе відповідним читанням, ми роздягалися і бралися до кохання. Керуючись прочитаним, я вирішив спробувати на ній коїтус між груди та швидке і часте доторкування членом до соска. Працюючи губами і язиком біля її статевих органів, я дозволяв їй чинити те саме з моїм членом, утаємничуючи таким чином її в мистецтво феляції. Дізнавшись від мене, що жінки вводять собі в піхву різні предмети, вона просила мене мастурбувати з нею свічкою, ключем, огірком, товстим олівцем, сургучевою паличкою тощо. Я також відкрив їй, що подразнення устя жіночої уретри має бути особливо приємним (десь я це вичитав) — і вона змусила мене перевірити цю інформацію цілим набором підходящих предметів, як от, наприклад, кістяні заколки для волосся тощо. Так само нічого не знала вона до мене про гомосексуалізм. Довелося пояснювати, у який спосіб злягаються між собою чоловіки. А коли я, між іншим, зауважив, що й серед жінок трапляються такі, що відчувають насолоду від уведення пеніса в пряму кишку, моя Надя так перейнялася цією ідеєю, що негайно почала цікавитися, чи міг би я випробувати на ній ще й педикацію (статеві зносини за педерастичним зразком). Я, правда, не зваменів, але не так легко воно виявилося на ділі. Довелося попомучитися, доки, після кількох невдалих спроб, нам вдалося спожити ще й цього роду

Германа Рібке. 1925

вдоволення. Наді воно припало до вподоби як не може бути ліпше, хоча спочатку їй і боліло (а може, саме тому?). Опісля ми не раз вдавалися до цього способу. Надя казала, що воно не так добре, як попростому, у піхву, але «для переміни» хай буде. Спізнавши таємницю одностатевого кохання, Надя пригадала, як колись їй довелося ночувати в одній кімнаті з приїжджою із Москви багатою купецькою дочкою. Ні з того ні з сього та панна вілізла до неї у постіль, облапала її кругом, ще й навалилася на неї зверху, немов мужик на бабу, шукаючи вагінального контакту. Надя, не добравши ніякого глузду в цих діях, обурено виштовхала з ліжка нахабу, хоч та й запевняла, що в них у Москві усі дівчата з її класу роблять те, чого Надя не хоче зробити для неї. З цього всього Надя дійшла висновку, що у московських гімназіях набираються цілі класи якихось божевільних, і оце аж я їй уперше відкрив, що гомосексуальні взаємини часом широко практикуються у певних соціальних прошарках. Чи міг я тоді подумати, що за декілька років і Надя, якщо вірити чуткам, прилучиться до цього звичаю?

Причиною, через яку я зайнявся збагаченням арсеналу знань і навичок своєї постільної товаришки, була не тільки моя моральна розкутість, але почасти й моя сексуальна неспроможність. Мене вже не вистачало на те, щоб дарувати їй щоразу вдоволення через звичайний статевий акт, довелося надолужувати різними штучними замінниками. Надя відзначалася ненатленним сексуальним апетитом, що значно перевищував мої чоловічі можливості на той час. Ми з нею злягалися по декілька разів за ніч. І все одно вона частенько будила мене серед ночі чи перед світанком, щоб злягтися ще раз. Коли мені бракувало сили, я задовольняв її різними заступними мудруваннями, зокрема кунілінгусом: вона це особливо полюбляла.

І жодні ексцеси та надмірності ніяк, здається, не позначалися на її здоров'ї, чого, на жаль, не можна було сказати про моє: воно таки добре було вже надсаджене. А найбільше мене непокоїло досить помітне послаблення пам'яті, одним з проявів котрого було, мабуть, те, що я все менше й менше цікавився читанням і вже зовсім не міг зосередити свого розуму на тому, що вимагало запам'ятовування.

Зустрічалися з Надею ми досить часто. Майже кожну ніч я проводив у неї в ліжку, повертаючись додому на світанні, часом тільки для того, щоб узяти свої книжки й зошити і йти в гімназію. Мій батько, тепер удовець, не міг не знати, що я веду безладний спосіб життя, але він міцно дотримувався своїх педагогічних засад, котрі забороняли йому втручатися до синових інтимних справ; крім того, він був поглинутий власними фінансовими справами, що на той час розладналися і завдавали йому немало тяжкого клопоту.

Пам'ятаю, як одного разу, лежачи з Надею, я почув крізь стіну із сусідньої кімнати якісь звуки — неначе хтось голосно й часто гикав, усе голосніше та й голосніше, з якимсь ніби придихом і навіть аж з підвиванням. Надя поділилася зі мною інформацією, здобутою від прислуги: це така гикавка нападає на сусідку-полячку кожного разу, коли її чоловік береться до виконання своїх подружніх обов'язків. Ці напади тривали у них майже по півгодини кожен. На наше щастя, ця полячка невдовзі вибралася на іншу квартиру. Я це згадую тому, що на Надю саму часом нападали подібні істеричні прояви наприкінці статевого акту чи сеансу інших пестощів, коли вони в нас виходили особливо пристрасними, але таке траплялося далеко не щоразу.

Мій зв'язок з Надею тривав близько року, майже повних дванадцять місяців. Після суду над її нареченим вона повінчалася з ним і поїхала за ним у Сибір, на поселення. Вироком йому визначено було вісім років, але після серії апеляцій, касацій і скорочень терміну він відбувся всього трьома з половиною роками, протягом котрих жив як вільний громадянин у цілком пристойному сибірському містечку. Після остаточного звільнення він повернувся в Росію, але сам, без Наді. Вона покинула його на перших місяцях подружнього життя і вже давніше повернулася в Київ з коханцем. Після цього вона уславилася ще багатьма гучними історіями, з котрих жодна, проте, не мала якогось політичного підгрунтя.

Я міцно прив'язався до Наді, але те моє почуття було чисто фізичним. Доказом цього може служити факт, що розлука наша наповнила мене жалем за втраченим джерелом таких солодких тілесних утіх, але жодних ревнощів я не зазнав. Що ж стосується її почуттів до мене, то, як вона казала, я їй «просто подобався». Невдовзі після неї зав'язалася в мене ще одна любовна інтрижка такого самого роду, тобто — чисто фізичний зв'язок «з благородних намірів».

Розділ VI

ІТАЛІЙСЬКЕ ІНТЕРМЕЦЦО

Як я вже писав, з гімназією мені довелось попрощатися на дев'ятнадцятім році, головним чином через академічну неуспішність. Була ще одна причина: нікчемний стан здоров'я. Нічогеньке майбуття стелилося переді мною: адже я не певен був, чи зумію заробити собі на шматок хліба. Мій батько дуже потерпав через це і не знав, яку позицію йому зайняти в цій справі. Можна було б піти на військову службу, якби не кволе здоров'я та, ще більше, не моя давня відраза до вояччини. Людям без закінченої середньої освіти в Росії усі шляхи до «пристойної» кар'єри наглухо перекриті. Вихід для мене знайшовся завдяки щасливому випадкові. Саме на цей час дядько, якого ми не бачили вже багато років, нагодився до Києва і сказав батькові, що хоче забрати мене з собою в Італію, де він мав якесь підприємство, — щоб поступово ввести мене у справу.

Я, звичайно, радо погодився. У моєму безпросвітному стані щастям було їхати куди завгодно, аби лише вирватися з буденщини, котра так тяжко гнітила мене почуттям поразки, життєвого провалу. Та й у якого юнака не залоскоче солодко в грудях від самого слова «Італія» з його магічною притягальною

силою? Мої мрії заполонили уславлені своєю красою італійки, майбутнє малювалося мені безкінечною чередою легких знайомств і любовних пригод, що чекають на мене в цій країні почуттєвих утіх і насолоди. Отже, запропонований варіант усіх влаштовував якнайкраще, і ось ми вже з дядьком їдемо до Мілана. Було мені рівно двадцять років.

Погода, правда, трохи підкачала. Мілан зустрів нас похолоданням із снігопадом і досить дошкульною температурою нижче нуля. Але нас запевнили, що це ненадовго, і порадили тим часом проїхатись на озеро Комо, де зима нічим не відрізнялася від наших весен. Звідти ми часто навідувалися до Мілана — усього десять хвилин пароплавом і година потягом. Дядько познайомив мене зі своїми прикажчиками, чи клерками, попросив їх підтримати мене в разі потреби добрими радами і, примістивши мене до італійської родини на квартиру з повним пансіоном, поїхав сам назад у Росію. Завдяки дядьковим рекомендаціям місцеві промисловці, з котрими він, не знаючи італійської, спілкувався французькою, на той час досить поширеною і звичною серед мільйонів людей, відкрили мені доступ в цехи шовкоткацьких підприємств. Крім того, я ще записався на курси з технології шовківництва. З великим задоволенням почав я опановувати італійську мову.

Розлука з Києвом з першої ж хвилини обернулася для мене сталим і тривалим відлученням від еротики. Не те щоб зникли бажання, вони-то були, але, всупереч моїм рожевим сподіванням, задовольняти їх виявилося справою нелегкою, якщо не зовсім неможливою. Жити мені випало в родині італійського державного чи муніципального службовця. Дружина, за походженням із Франції, виявилася немолодою висушеною особою, позбавленою, як на мій смак, будь-яких сексуальних зваб, та ще й з головою зануреною в щоденний безнастанний клопіт, пов'язаний з утриманням домівки і доглядом за дітьми. Вони мали хлопчика і двох дівчаток, з яких старшій ішов дванадцятий рік. Отож на щось амурне за місцем проживання годі було й сподіватися. З часом я нав'язав ближче знайомство ще з кількома родинами італійців, але швидко збагнув, що в жодній з них мені нема на що розраховувати у цьому плані. Італійські молоді люди позбавлені тієї свободи пересування, якою користуються їхні ровесники в Росії. Дівчата тут виходять з дому тільки в супроводі матері і не мають права приймати осіб чоловічої статі на самоті. Ходити з дівчиною тут можна тільки з «шляхетними намірами», тобто в офіційному статусі нареченого. Чесно кажучи, я робив спроби таємно спокусити маленьку донечку моїх господарів, але на практиці це виявилося надто важкою справою, ще й до того надто небезпечною. Ніякого порівняння з нашими рідними легкими фліртиками та інтрижками в Росії. Я почав розуміти, що таке мораль італійців, на що вона схожа, і відтак не міг собі дати волі з етичних міркувань: адже в цій країні схилити дівчину до позашлюбного статевого зв'язку справді означало «згубити» чи «збезчестити» її, зовсім не те, що в Росії, де під деспотичним правлінням процвітав повний лібералізм у питаннях моралі.

Що ж до заміжніх паній з кола моїх тутешніх знайомств, то вони були або надто старі і нічим не приваблювали мене, за іншими ж надто пильно стежили їхні чоловіки, а ще інші не здавалися мені здатними піти назустріч моїм сором'язливим натякам. «Ось тобі й хвалена жагучість італійок!» — казав, дивуючись, я собі подумки. Враховуючи традиційну відмежованість італійської родини від світу та деспотичну владу чоловіка у ній, не так-то просто знайти нагоду і можливість для інтимних зустрічей з італійкою із середньобуржуазних прошарків. За таких умов від спокусника вимагається немало відваги та винахідливості, йому конче необхідно брати на себе активну, агресивну роль. А я ж від народження був надто сором'язливим узагалі, не кажучи вже про стосунки з жінками, і тепер мені вже роки не дозволяли удаваною наївністю провокувати їх до сексуальної опіки наді мною. Закований у свою шкаралупу, я нездатен був знайти жодної шпаринки для того, щоб порушити шосту (так у автора, хоч кожен більш-менш знайомий з декалогом читач розуміє, що мається на увазі сьома) заповідь з тими міланськими паніями, котрих я знав; тим більше, що знав я їх не так уже й багато. Це воно у книжках, у романах так легко і просто, само собою складається, а в реальному житті — зовсім не те!

Зі страху перед венеричними захворюваннями я навіть і не думав про можливість покористуватися проститутками. Що ж до дівчат-пролетарок, то більш зіпсовані з-поміж них здавалися мені не менш небезпечними в гігієнічному відношенні, ніж проститутки, а чистіших, невинних мої моральні засади не дозволяли збивати з пуття, навіть коли б я і зважився перейти через усі більш чи менш пекельні муки, на які можна було б наразити себе через відчай жертви, справедливе обурення її батьків і так далі. На підлий вчинок я був нездатний органічно, отже, опинився перед нерозв'язним протиріччям, вважаючи кожну дівчину, якою я міг би заволодіти, не завдаючи їй горя, заразною. Усе, що я чув про розпусту в робітничому середовищі, тільки посилювало мою настороженість.

Усяка дрібнота з міланського театрального світу, — а їх там було хоч греблю гати: хористки, танцівниці кордебалету, ресторанні співачки, — це були, як я знав, ті самі проститутки під іншими назвами, і саме вони постачали найбільш угноєний грунт, на якому буяли і множилися венеричні недуги. Можна було підшукати собі шикарну великосвітську коханку-утриманку, аби лише були гроші. Але якраз мій бюджет і не дозволяв навіть мріяти про таке. Словом — і одне зле і друге недобре. Як я не тужився, як не міркував — а жодного виходу з цієї скрутної ситуації не бачив. Тим часом минали дні за днями, і я почав потроху звикати до життя в чистоті. ♥

(Далі буде)

З англійської переклав ЮЛІЙ ШЕЛЕСТ

ЕПІСТОЛЯРІЙ

УДВОХ БІЛЯ АКВАРІУМА

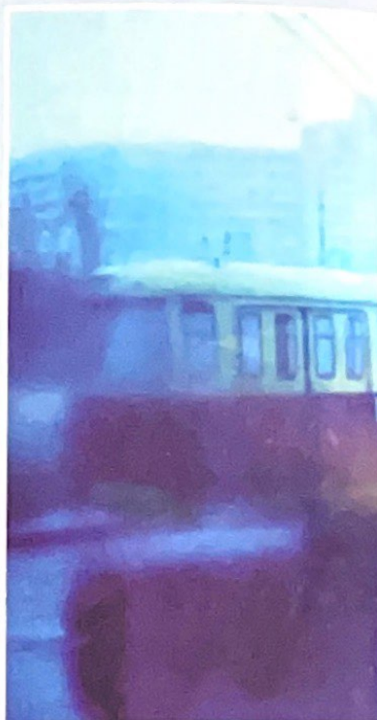

МОЯ РУКА троянду пестить. Троянду соковитую твою! Нектар мені на пальці ллється, ллється. Ти заплющила очі, лише вузькі щілинки залишивши, і крізь них проникає акваріумне світло.

Рука моя пестить пагорбок над трояндочкою твоєю... А рибки усе граються, бавляться в акваріумі. Там мечоносці у мене живуть, серед зелених водоростей ширяють.

Ось самець за самичкою ганяється і вигинається косою. Стрілу свою прагне просилити під нижній плавничок подруги. Мабуть, бідоласі не терпиться нанизати на меч свою троянду-квіточку.

Що ми з тобою полинули у мрію кохання, що рибки разом з нами. А в інших оселях інші пари пірнають у хвилях сонячних оргазмів. І оце колесо блаженства ніколи не зупинити. Ні тобі, ні мені.

Краплі роси впали на трояндочку твою. Вони блищать-виграють на дивному праліску Венери.

І радісно мені, кохана, що мої пальці подарували тобі краплину щастя.

Ти не ладна вимовити ані слова. Лише на знак вдячності устами жадібними ловиш меч мій гострий, поранити не боячись палаючі ясна.

СЕРГІЙ СЕЛЕГЄЄВ

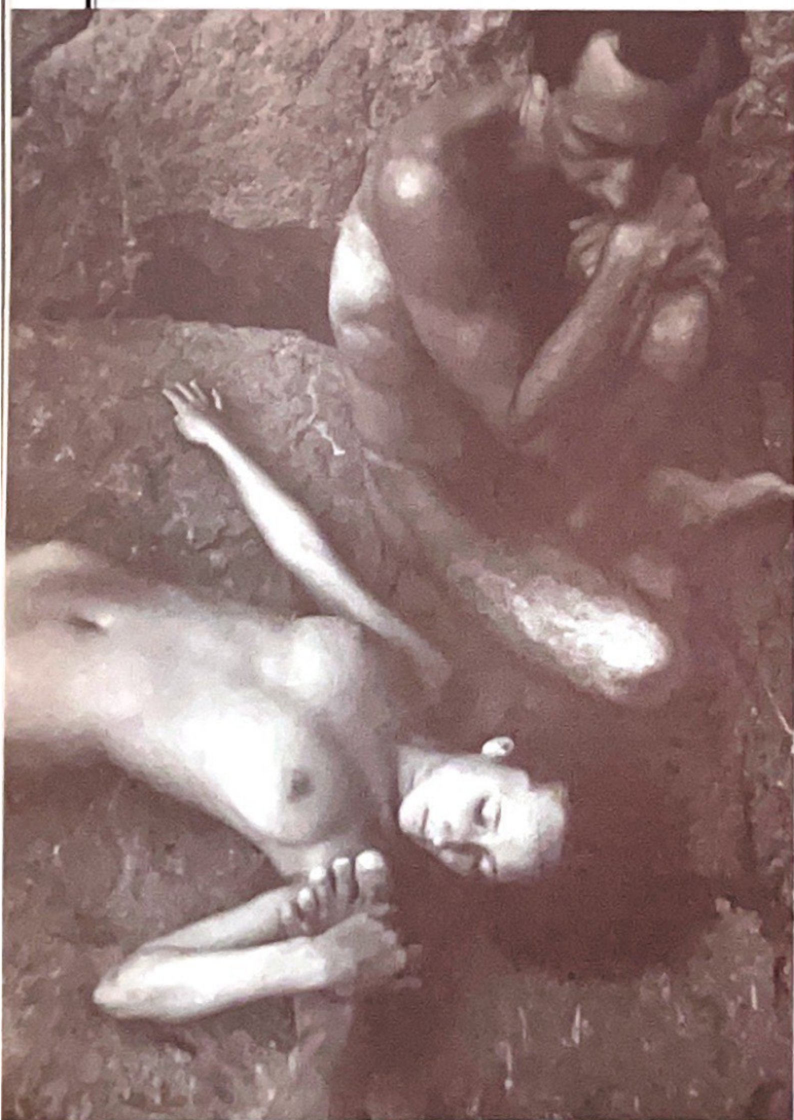

Фото: Валерій Ананьєв

СПОВІДАЛЬНЯ

СИТУАЦІЯ

— ПОДИВИСЬ, а он та з бахромою. Джинсові шорти — то дурний тон? А тобі що треба? Довгі засмаглі ноги. Штанці вона все одно зніме. Тоді он та, з пишним бюстом. Завеликий? І спідниця не фірмова? А що ти хочеш? Прорезинені смугасті легінси? Чи колготи з лайкрою? Японія з неї презервативи виробляє. У твоїй кишені дві упаковки. Замало? Темні окуляри надів на очі, волосся помастив гелем, а дівчину заманити не можеш. Мені набридло. Я пішов. Он ту? Вона така ж нудна, як і ти.

Я не можу залишити на самоті свого друга. Треба забезпечити йому інтимний вечір, інакше він не дасть мені спокою.

— Познайомся, це — Лариса. Ми запрошуємо її до наших друзів у гуртожиток.

У кімнаті лунали голоси, пили шампанське. Мій друг щось шепотів Ларисі, накручуючи її темний локон на палець. Вона в цей час красномовно позирала на мене. Я показав на мигах, що все о'кей. Вечоріло. Треба подбати, де мій друг має продовжити знайомство з Ларисою.

Я про все потурбувався. Йому лишалося забрати постіль із сусіднього ліжка в моїй кімнаті і через балкон першого поверху перебратись до вільної кімнати. Мій друг підупав духом. Запах її парфумів здався йому надто різким. Потім, він ще не з'ясував, хто її батьки. Він почав сумніватися в Ларисі і кімнаті для інтиму. Я дивився на її байдуже обличчя і запевняв, що вона оригінальна. Її спокійні плавні рухи я видавав за сексуальність і поволі починав вірити у це сам. Мені довелось розважати Ларису. Вона мила і вихована. Мій друг відкликав мене, виказуючи сумнів, чи не виглядатиме він ницим в очах дівчини.

Він пішов до кімнати. В цей час хтось узяв мене за руку. Лариса. Що ж. Я покажу йому, як це робиться.

Чмокнув у щічку, і ми пішли.

Фото: Анатоль Степаненко

ПАРА-ЛЕЛЬ

Віктор В. ПУШКАР

Я ПРИВИД, ПАННО

Крізь мене
можна
дивитись вранці,
як сходить сонце.
Це красиво.

На світанні кози
Сифідус-красень
пасе...
і не зверта на нас уваги.
Може,
все примарилось?

Поїдьмо, панно,
на острів Лесбос
(секс з чоловіком
Вас не гідний).
Ви будете
займатися коханням,
а я —
співатиму вам гімни.

Вам треба, панно,
хтось більш щільний.
Автолюбитель.
Я маю тіло,
коли кохаю.

АБО Я ПРИВИД.

Я ВСТРЕТИЛ ВАС – И ВСЁ

Как много девушек
Хороших и разных.
Но только с тобой
Мне хочется
Одновременного оргазма.

Лето. Люди в троллейбусе
Долго не мылись
И сделались грязными.
Я ехал и хотел
С тобой
Одновременного оргазма.

Начал о чувствах.
Пошлое?
Шепелявое
Слово.
Просто
Приходи. Вот.
Только
На губах
Привкус крови.

Тебя уводит
Голубой патруль
Каждое утро.
Не говорите о чувствах
Плохо.
Уже все умерли.

М'яке ніжне тіло, м'яка посмішка. Випите шампанське розслабило мене. Ми дісталися моєї кімнати. Її руки лягли на мої груди. Підхопив за талію. Ми цілувались. Шурхотів одяг. Скрипіло ліжко. Вона віддалась ніжно і просто. Мала трохи досвіду, активно відповідала на мої пестощі. Запропонувала декілька позицій. Якщо ми зустрінемося ще, обов'язково продовжимо експеримент. Підказувала, де їй приємно, шепотіла компліменти. Її тіло жило, віддаючи тепло і ніжність. Нарешті дихання стало глибоким, вона вигнулась і скрикнула: «Тихіше!» Її енергія заволоділа мною. Я відштовхувався від гарячого тіла і повертався знову. Солодкі хвилі прокочувалися по моїй спині. Вперше я пережив гармонію у стосунках з жінкою. Дякував їй за приємний вечір. Час ішов. Вона поспішала додому. Я провів її. Де тепер мій друг? Я не шкодую, що відбив у нього дівчину. Але це ще один день, викреслений з його життя.

ТЕТЯНА

ДУМНА КОМОРА

- Модель, що втратила художні амбіції, — гола натурниця.
- Старий сатир з іронією поглянув на олімпійських гетер:
  — Як на мене, вони — ні Богу, ні йогу. — Й увігнав свого фалоса в едемський мох. — Багнети в землю! Навоювалися!..
  — Слава богам-олімпійцям! — солодко застогнала віддана сатирові німфа, що ховалася у моховинні.
- У ліжку ангел во плоті виявився грішним створінням... Жінкою!
- Одних обдарувала яблуком спокуси, других поїла приворотним зіллям, а з третіми просто жила. Регулярно і без проблем.
- Викрійки її палкого пристрасного тіла прагнули приміряти знавці... високої моди. Від жінок.
- Некролог. Професійний випробувач жіночих оргазмів героїчно поліг на полі бою під час виконання неподружніх обов'язків.

ВЕЛЕ ШТИЛВЕЛД

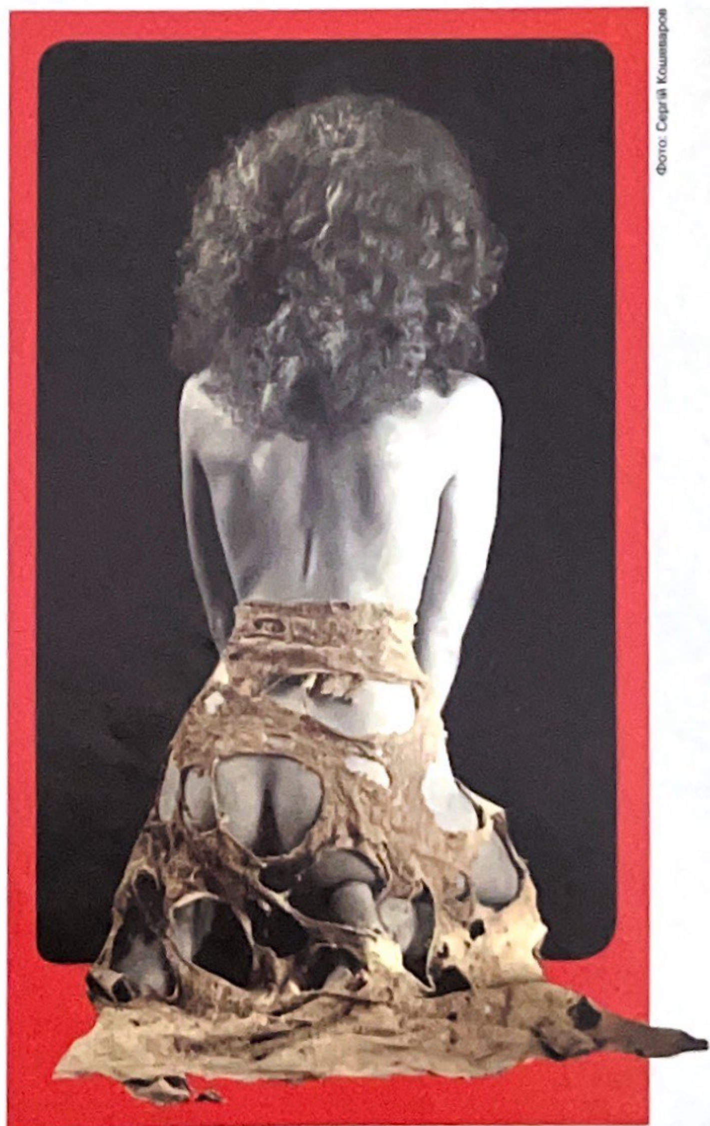

Фото: Сергій Кошкаров

Малюнок: Валентин Дружинін

КУРИЛКА

ХТО СПРАВЖНІЙ?

ЗДАВНА вкорінився стереотип: справжній чоловік — це обов'язково курець. Багато хто і палити починає, аби утвердитися в очах прекрасної статі. Але, за іронією долі, саме курці у найвідповідальніший момент не можуть довести, що вони мужчини. Яке там «справжні» — бодай сякі-такі!

Спеціалісти вважають, що вже у 50 років кожний четвертий курець має послаблену потенцію або не має її зовсім. Чоловіки рідко зізнаються в цьому, тому важко сказати, скільки шлюбів розпалося з цієї причини, ще важче підрахувати, скільки людей з відчаю вдаються до більш сильних, ніж тютюн, стимуляторів, переважно — алкоголю.

Статеве безсилля трапляється у курців внаслідок різних змін судинної системи. Потенція, як відомо, пов'язана з ерекцією статевого члена (станом його збудження, пружності, твердості). Цей фізичний процес залежить від надходження крові в печеристе тіло члена. Взагалі, ерекція зберігається доти, доки надходження крові перевищує її відплив. Але якщо навіть один з основних «вхідних клапанів» судин статевого члена пошкоджений бодай на чверть, ерекції не виникне. Так от: 90 відсотків випадків порушень кровообігу в пенісі пов'язано саме з палінням. І навпаки: експерименти Вашингтонського медичного центру свідчать, що в осіб, які кинули палити, значно збільшується кількість нічних ерекцій.

Паління, звичайно, не єдина причина імпотенції, причинами можуть бути, скажімо, діабет, зависокий рівень холестерину в крові або кров'яний тиск. Але паління слід вважати головним фактором, не кажучи вже про те, що часто-густо саме воно посилює або й спричиняє інші фактори.

Справжній чоловік, що має силу волі, ніколи не підпаде під залежність від наркотиків, не отруюватиме себе, своїх близьких.

ЮРІЙ СВИРИДЕНКО

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

ДОЗВОЛЬТЕ ПОЦІЛУВАТИ ВАШУ ТУФЕЛЬКУ?

ЩО МОЖНА сказати про традиції вуличного залицяння у вашому рідному місті? Порівняти, як це робиться у різних містах світу, вирішили журналісти англійської газети «The Sunday Times». Приводом для такого дослідження стали пригоди однієї англійки і її племінниці, які, відпочиваючи в Тунісі, протягом десяти днів страждали від залицянь місцевих офіціантів. Отже, журналістки роз'їхалися по великих містах, щоб описати традиції місцевих донжуанів.

РИМ. Чоловіче населення Вічного міста в мистецтві зваби нікому не поступиться пальмою першості — такого висновку дійшла Франческа. Коли вона мирно ласувала морозивом, трішки оголивши свої принади, з вікон армійського автобуса, що якраз проїжджав, висунулось із десяток солдатів, які своє захоплення виявили гучним звуковим супроводом. Потім четверо юнаків, що сиділи неподалік, по черзі почали підходити

ДОШКА ПОШАНИ

ХАРВІ КРЕНДЕХОЛЛ

НАЙВИЩОЇ лелівської відзнаки цей житель Нью-Йорка удостоєний 1995 року. Саме тоді він став винуватцем появи на світ 12310-ї дитини. Якщо взяти до уваги, що перше дитя він благословив тридцять три роки тому, то виходить, що кожного дня він зачинав нове життя. Без вихідних. Це найкращий показник у світі. Як таке вдалося Харві? Річ у тім, що незадовго до закінчення коледжу юнак, шукаючи джерел заробітку, став донором банку сперми. І здавав таку якісну продукцію, що кілька банків невдовзі почали суперництво за сперму Крендехолла, пропонуючи дедалі більші гонорари. Бо знали: багато американських сімей віддають перевагу животворним краплям саме від Харві. Харві Крендехолла, який гарантував успішне штучне запліднення і прекрасний генетичний код.

Малюнок: Олександр Мінуш...

до неї за вогником — не стільки прикурити, скільки зазирнути у грайливе декольте.

Залицяються начебто між іншим. Один, ні сіло ні впало, запропонував провести тиждень на пляжах Португалії. Інший виявив готовність одразу одружитися.

Найменш вдалою фразою, якою нагородили Франческу, вона вважає напівжартівливу: «Чи можна, я поцілую вашу туфельку?» Нейтральна репліка: «Компліменти вашій матусі». Приємно-несподівана: «О Боже! Ви немовби зійшли з полотна Боттічеллі».

Висновок, який сам напросився: щоб зберегти цнотливість у Римі, треба мати виняткову товсту шкіру.

ЛОНДОН. Жозефіну розчарували «тверді каски» — будівельники. Вони не зронили жодного звуку схвалення, що зазвичай схожі на вовче виття чи котяче нявкання. «Вибач, дорогенька, — пояснив один з них, — у нас в контракті записано: свист та улюлюкання в робочий час заборонені».

Але власник вуличного лотка не пропустив її. Молодечий посвист він супроводив провокаційним запитанням: «Ви часом не з газети «Сан»? То був натяк на мінімально вдягнених красунь, що прикрашають сторінки бульварного видання.

ПАРИЖ. Парижани, в чиїй крові нуртує травень, намагаються дотримуватися легендарної куртуазності будь-якою ціною. На бульварі Сен-Жермен чолов'яга, що назвався Мужі, без роздумів освідчився Леслі (так звали журналістку) в коханні, на карті міста написав їй свою адресу, три номери телефонів і номер пейджера. При цьому він заспокоїв: «Ви можете зв'язуватися зі мною протягом 24 годин на добу. О'кей? Якщо ви не зателефонуєте, то пришліть листівку, о'кей?»

Інший, набивши собі ціну, сказав: «Якщо ви не зателефонуєте, я не буду ображатися, це не смертельно». Часто лунало вже набридле: «Котра година?»

Єдиний неприємний момент: звичка французів не відводити погляду. В лондонському метро, якщо зустрічаються поглядами, обоє відводять очі. В паризькому ж дивляться довго і відверто.

НЬЮ-ЙОРК. Тут на журналістку, вдягнену в міні, ніхто уваги не звертав. В метро юнаки вперто читали пресу. В парку під час обідньої перерви чоловіки або жували бутерброди, або грілися на сонці, ні на що не звертаючи уваги.

Мабуть, Нью-Йорк — найбезпечніше місце для жінок, котрі не хочуть вступати у контакт із сильною статтю.

З англійської переклала ОЛЕНА НАГОРНА

Малюнок Костянтин Казанчев

РЕНТГЕН-КАБІНЕТ

ТИ — МЕНІ, Я — ТОБІ

МЕНЕ переслідує нічний кошмар: жінка, яку я обнімаю, раптом починає кричати: «Чоловіки — свині, шовіністи!» — і зіштовхує мене з ліжка.

Жінки твердять, що більшість чоловіків — прихильники «подвійного стандарту» сексуальної моралі. *Вони мають рацію.*

Жінки твердять, що більшість чоловіків сприймають їх тільки як об'єкт для сексуального «використання». *Вони мають рацію.*

Жінки твердять, що більшість чоловіків — цілковиті егоїсти в ліжку, що вони використовують своїх партнерок з метою досягнення оргазму, а потім ігнорують жіночу потребу в сексуальному задоволенні. *Вони мають рацію.*

Жінка є *абсолютно рівноправним партнером.* Секс має давати їй таку саму насолоду, як і чоловікові.

Настав час душевного пошуку. Подивіться на себе. Можливо, ви, чоловіче, свиня, самець, шовініст!

Чи не ховаєтесь ви за газетою протягом цілого дня, відповідаючи на її запитання гмуканням та знизуванням плечима, а потім вимагаєте сексуального задоволення в ліжку?

Чи не шаленієте ви, коли іноді вона просто не має настрою для любовних утіх?

Чи не вганяєтесь ви у свою дружину за мить після початку прелюдії (якої недостатньо, щоб розпалити партнерку сексуально)?

Чи не закінчуєте ви через лічені секунди, не дбаючи про те, щоб задовольнити свою даму, і залишаєте її морально й фізично розбитою?

Чи не відвертаєтесь ви одразу після закінчення статевого акту від своєї дами і не засинаєте, не сказавши їй жодного лагідного слова і не приголубивши її?

Чи не докоряєте ви їй за її «холодність», коли вона не спроможна досягти оргазму через вашу поспішність?

Якщо ви можете відповісти «так» на одне чи більше із цих запитань, тоді ви трішечки свиня, самець і шовініст — або навпаки, в зворотному порядку. Я вважаю, що, на жаль, *більшість* чоловіків належить до цієї категорії, а надто ті, які вважають себе мужніми.

Доля багатьох одружених жінок — це терпіти егоїзм самця в їхніх чоловіків. Не дивно, що ці жінки ставляться до сексу як до огидного випробування, яке вони мають регулярно зазнавати, щоб «служити» своїм чоловікам.

Малюнок Володимир Булатов

Якщо ви справжній чоловік, ви повинні поважати свою дружину. Для вас її сексуальне задоволення має бути таким же важливим, як і ваше власне, або ще й важливішим. Ви повинні ставитись до неї як до особистості, а не як до ускладненого пристрою для мастурбації.

Більшість жінок продовжують залишатися досить вірними традиціям (як і більшість чоловіків) і виявляти задоволення існуючим станом справ. Та навіть найпокірніші й найслухняніші з них можуть накопичувати невдоволення.

Така жінка врешті-решт набереться сміливості й стане в позу. Передусім, очевидно, вона це зробить у спальні, вимагаючи рівноправності у вашому сексуальному житті. І якщо ви до цього не готові, у вас виникнуть неприємності. Не чекайте бунту на кораблі. Зробіть перший крок самі — і ви виграєте в багатьох відношеннях:

— оскільки вона рівноправний партнер, ви не зобов'язані виконувати всю роботу;

— ви не повинні брати стопроцентну відповідальність за успіх кожного любовного контакту;

— ви матимете вільного, імпульсивного, надзвичайно зацікавленого партнера, який не боїться зробити щось таке, що збудить вас.

Якщо ви прислухаєтесь до цих порад, ви не станете пануючим самцем. І це на краще.

ЕРОТИКА
В УКРАЇНСЬКІЙ НАРОДНІЙ КАЗЦІ

РОКУ 1863 визначний російський етнограф і фольклорист О. М. Афанасьєв видав свою відому монументальну працю «Народные русские сказки», до якої, крім російських, увійшли також казки українського й білоруського народів. Але з кожного випуску цього видання (а було їх аж вісім) царська цензура вилучала від кількох до кількох десятків казок, і головною підставою до цього було їх еротично-сексуальне спрямування. Таким чином, у фольклориста залишилося понад півтори сотні творів, заборонених до друку. І Афанасьєв об'єднує їх у рукописну збірку «Русские заветные сказки», що її позацензурне видання побачило світ у Женеві тільки 1872 року, вже по смерті упорядника. До цього видання увійшли і дві українські казки: «Одруження дурня» та «Піп і циган», — їх можна вважати першими надрукованими казками нашого народу.

На Україні перша збірка, що вмістила в себе казки еротичної тематики, з'явилася в 1899 році. Вона мала назву «Галицько-руські анекдоти» й була видана, завдяки стараням видатного українського етнографа Володимира Гнатюка, у Львові Науковим товариством імені Шевченка. А 1916 року, в тому ж таки Львові, В. Гнатюк видає свою відому двотомну працю «Українські народні байки» — першу антологію українського «звіриного епосу», що обіймала аж чотириста фольклорних творів. Більшість казок цієї збірки було записано на Західній Україні, але представлено в ній також центральний і східний її регіони. Зокрема, це 98 казок у записах Павла Тарасевського, зроблених на Слобожанщині, в тім числі в містах Куп'янську на Харківщині та Шебекині Бігородського повіту Курської губернії (нині — Бігородська область), які відзначаються досконалістю форми, композиційною довершеністю, а літературним рівнем не поступаються кращим зразкам української народної казки. «Дурний вовк», «Звірі під пануванням лева», «Лисиця на зимівлі у вовка і ведмедя» — твори ці добре відомі й популярні серед читачів, вони витримали вже десятки перевидань. Та було в тій збірці 1916 року кілька казок, що відтоді не друкувалися жодного разу. Йдеться про казки «Звалашений вовк», «Знеславлена лисиця, або Більше хвальби, ніж заслуги», «Як ночувала миша з жабою» у записах П.Тарасевського та В.Гнатюка. Радянська цензура щодо «моральності» й «цнотливості» набагато перевершила цензуру царську, отож перевидати ці казки з їх еротичною забарвленістю було зась. До речі сказати, тією ж таки цензурою з українського фольклору було вилучено й популярних персонажів казок — москаля, жида, литвина, мазура, — а заразом і пов'язані з ними сюжети. В умовах боротьби комуністичної партії проти релігії зникають із збірок казки з апокрифічними сюжетами, героями яких були Спаситель, Богородиця, апостоли, святі та угодники. Така ж доля спіткала персонажів української демонології — відьом, вовкулаків, мавок і русалок. Більше поталанило чортові: мабуть, з погляду комуністичної моралі він був постаттю «соціально ближчою».

Та хоч як би там було, а еротичні казки існували й існують далі в українському фольклорі поряд з безліччю інших витворів народної фантазії. Інша річ, що більшість читачів через оті ідеологічні обмеження навіть не здогадуються про їх існування. І коли російському читачеві на початку 90-х років уже нашого століття зрештою повернуто «заветные» казки Афанасьєва, то, може, десь незабаром і ми станемо свідками повного перевидання «Галицько-руських анекдотів» та «Українських народних байок».

Буде дуже шкода, якщо цього не станеться.

ОЛЕКСАНДР КУХАРЕНКО,
літературознавець,
м. Харків

ДАВНО це було. Так давно, що ніхто уже цього й не пам'ятає, а ті, хто знав, уже повмирали. Тож тепер хто його і розбере, чи правда то, чи ні — бо нікого ж при тому не було. Але я так скажу, що все те повинно бути правдою, бо так говорили старі люди. А їм, як не кажи, краще знати. От і дідусь мій, земля йому пухом, коли мені все це оповідав, так говорив: «Я при тім не був, але то чистісінька правда, бо мені це старі люди розповідали. А навіщо ж старим людям брехати?»

Отже, слухайте, як воно було насправді.

Якось один селянин саме у Петрівку* поїхав у поле орати толоку. А на той час стояла така спека, було так жарко-прежарко, що він, бідний, поки пройшов кілька борозен, то так втомився, що не дай Боже. Іде за сохою, ледь ступає, піт із нього так і лле.

Аж дивиться, іде до нього вовк. Теж, сердега, від спеки мучиться. Мило йому на боках повиступало і слина капає, бо до того ж ще й голодний дуже.

— Чоловіче, — каже, — я твою кобилу з'їм!

— Ой ні, вовче, підожди вже, поки я доорю, — почав проситися селянин, — то тоді вже й з'їси.

Вовк згодився і став дожидати, поки чоловік закінчить роботу. А щоб дурно на сонці не сидіти або, чого доброго, щоб селянин не обдурив його, то й став вовк тинятися за ним по ріллі.

Чоловік і каже:

— Що ж ти, вовче, хіба вже ніде не знайшов собі поживи, окрім моєї кобили? Пішов би куди-небудь в інше місце.

— Так уже Бог дав, чоловіче. Я довго не хотів тебе зобижати, але далі терпіти вже не можу — з голоду здихаю. А тут ще така спека, що далеко й не підеш. Ти ж бачиш, як я спотів, мокрий увесь. А тут ще одна біда — яйця мішають. Теліпаються між ногами, мокрі, аж капає з них. Така досада, взяв би їх та так і відгриз. Та не дістану ж...

— О, вовче, — каже селянин, — ти нічого не робиш, і то вони тобі заважають, а як вони мені набридли. Давно б уже їх відрізав, так боюся, бо можна ж вмерти.

А вовк каже:

— Та ти не бійся, чоловіче, у мене такі ліки є, що враз заросте і затягнеться. Давай ми їх зараз і повідрізуєм — я тобі, а ти мені.

— А чого ж, давай і повідрізуєм. Тільки ж кому вперед різать?

— Та як хочеш, — каже вовк.

— Про мене теж все одно, тільки ж у мене зараз роботи багато. Як, бува, захворію, так нікому ж буде робить. А ти, вовче, гулячий, то давай ми тобі і відріжем.

*Петрівка — двотижневий піст, що починається 29 червня й закінчується 12 липня, на свято Петра і Павла. Це час масової косовиці сіна по всій Україні. (Примітка публікатора.)

— Та я не проти, — каже вовк, — але ж коли тобі різати будем?

— Думаю, що за тиждень я з усім впораюся, — відповідає чоловік, — тож через тиждень можна й різати.

Вовк і на це згодився. А селянин узяв ніж, нагострив його добре та й вмить відхопив вовкові те, що так йому заважало. Вовк аж присів від болю, а далі як чкурнув через ріллю прямо в ліс та забився під кущем у яму і просидів там, скрегочучи зубами, аж до наступного вечора.

А чоловік повернувся додому, подумав добре та й за голову вхопився. Це ж

—Та нічого, жінко,—відповідає, — це я так... Щось мені нездоровиться...

— Та що ж у тебе болить? Давай я бабу Горпину покличу, нехай пошепче. Або сам до неї піди.

— Нічого я не хочу!

Довго він не признавався жінці, а далі говорить:

— Сказати по правді, боюсь я, жінко, у поле їхати!

— Чого?

— Та відрізав я вовкові яйця, а завтра черга мені різать.

— Тю, дурний! І хто тебе нарозумив на таку справу? Навіщо ж ти мені такий

Звалашений вовк

дав йому вовк тиждень строку, а як пройде тиждень, тоді вже і йому треба різати.

Минув день, минув другий і третій, уже й час наближається. Чоловік ходить сумний-сумний, не їсть, не п'є — неначе чортові душу занапастив.

Стане жінка до нього говорити, а він неначе не чує — все про щось своє думає. І слова від нього не допитаєшся. Вона і здогадалась, що тут щось не так. Причепилася до нього не на жарт та й не відстає:

— Що з тобою, чоловіче? Чи не занедужав? Чи горе в тебе яке, що ти ходиш, як несамовитий? Чого ж ти мовчиш, може б, я до ворожки сходила чи попа покликала, щоб молебень відправив?

здався?! Що ж ти думав своєю головою?! Та я б тебе такого і дня вдома не тримала — прогнала б геть! Ну добре, сиди ж ти дома, а я завтра в поле сама поїду.

— А як вовк прийде та кобилу з'їсть? — питає чоловік.

— Там видно буде, не дурніша від тебе.

— А як вовк догадається, що ти баба, що тоді будеш робить?

— Та вже як-небудь обдурю його.

— Ти ж не забудь взяти мої штани і шапку.

— Та не вчи мене, чоловіче, не вчи! Я вже сама знаю, що робити!

На другий день рано на зорі встала жінка, наділа штани, шапку і чоботи чоловікові та й поїхала в поле з сохою. Пройшла вона борозен з десяток, дивиться — іде вовк. Прийшов і каже:

— Ох, чоловіче, набрався ж я горя. Мало, було, з голоду не здох. Піти по ліки не здужаю і послать нікого. Через те прийшлось лежать, поки само зажило. А тут іще мухи прокляті так набридли — лізуть і лізуть. Ну, чоловіче, тепер черга за тобою, давай будемо тобі різати.

— О, вовче, — відповідає, — та в мене їх уже давно нема.

— Хто ж тобі відрізав?

— Та ловив я порося на заріз, а воно, кляте, побігло під ворота, а я нагнувся за ним, так свиня, бісове стерво, як хватнула... Ти, вовче, не повіриш — не те що яйця, а весь потрох вихватила, разом з матнею!

— Ану ж покажи, чоловіче!

Жінка спустила штани, сіла, розкарячила ноги...

Бачить вовк, а в неї така рана, що й шапкою не закриєш! Він аж здригнувся ввесь:

— Ой-йо-йой, чоловіче! Та як же ти терпиш?! Я нічого не робив, і то мало не здох. Бросай, бросай свою роботу, тобі тепер не можна нічого робить! А то рану свою ще більше роздереш, тоді вже тобі ніщо не допоможе. Ти краще ляж отут і не ворушись, а я піду тобі ліків дістану. Якщо будеш смирно лежать, воно скоро заживе. Я разів зо три помажу — так затягнеться, що й не видно буде, де та рана була. Стане краще, ніж на цілому.

Побіг вовк по ліки, а зайця приставив мух відганяти, щоб, бува, червів у рану не насадили. Сів заєць біля жінки та так пильнує, чи не летить яка муха. Тільки що та налагодиться сісти на рану, а заєць вухами — лясь! лясь! — поміж ногами. Та й знов пильнує.

Лежить жінка і думає, як то можна обдурить і зайця, і вовка. А то бісів вовк іще, чого доброго, і справді знайде таких ліків, що все заросте і затягнеться. Що ж їй тоді робити, а що робити чоловікові?! Та він її з дому прожене!

Лежала, лежала жінка, а тоді потихеньку: пу-у-у! Заєць вуха підняв і пильно прислухався. Вона другий раз, уже дужче: пу-у-у-у! Заєць аж підскочив, та все ж таки не втік. Жде, що далі буде. А жінка дулась-дулась — та втретє! Та з усієї сили!

Наляканий заєць стрімголов кинувся навтікача, через поле та в ліс, аж курява за ним піднялася! Біг, біг лісом, біг, біг — та й зустрів вовка.

— Чоловік, — говорить, — від рани лопнув!.. Так і розірвало його!..

— Ну що ж, — каже вовк,— туди йому й дорога. Менше нам клопоту буде, а йому муки.

Отак вдалося жінці перехитрити вовка. Кобила залишилася жива, чоловік з яйцями та й вона при своїм інтересі.

♥

Малюнок: Олександр Міхнушев

Знеславлена лисиця,

або більше хвальби, ніж заслуги

ОДНОГО разу бігав заєць лісом і в густих заростях надибав лисиччину нору. Спочатку злякався куций, хотів зразу ж чкурнути навтікача. Але бачить, що хазяйки вдома немає, а в норі одні лисенята сидять, тож осмілів та й вирішив пожартувати.

— А що, чи дома лисичка-сестричка?!

— Немає, — відповідають звірята, — пішла по лісу погуляти, дітям їжі пошукати. А навіщо ж вона тобі?

— Як то навіщо? — Заєць заломив набік вухо. — Навіщо молодому козакові та добра молодиця? Звісно, щоб... Та що там говорити, і так ясно навіщо! Ну, а як немає, то й немає — наступного разу зайду.

Та й побіг собі далі, дуже задоволений своїм жартом.

І назавтра, і наступного дня, і ще наступного бігав заєць у густі зарослі до лисиччиної нори жартувати. А почував він себе надто вже безпечно — знав, бачите, що лисиця в такий час на полюванні, тож ніщо йому не загрожувало.

Так пройшло кілька днів. Набридли лисиці заячі жарти, вирішила вона провчити жартівника. Та й не пішла на полювання, залишилася вдома.

Коли біжить заєць:

— А чи дома лисичка-сестричка?!

— Та дома! А де ж їй бути?!

Такого повороту куций не чекав. Уже йому й не до жартів, а тим більше, не до кохання. Як дременув він з усіх ніг прямо через зарослі, а лисиця за ним. Та не відстає, клята, дихає в потилицю і так страшно зубами клацає — вже ось-ось спіймає. З останніх сил стрибнув заєць через кущ, а лисиця навпрямець побігла та й застряла серед гілля. Та так, що ні туди, ні сюди.

А заєць і радий такій пригоді. Де й сміливість узялася. Не довго думавши, забіг він ззаду та й зробив своє діло. А потім побіг до копанки, обмочився, викачався в пилюці та й став край дороги. Весь чорний-чорний, що й не вгадаєш, чи то бобер стоїть, чи чернець з монастиря.

А лисиця тим часом з горем пополам вибралась на волю і побігла доганяти зайця. Зустріла його край дороги, та тільки не впізнала.

— А що, раб Божий, — питає, — чи не бачив ти тут зайця?

— Це ж якого? Чи не того молодця, що так добре тебе приголубив?

Стала лисиця та й плюнула спересердя:

— Отакий, бісів син! Це ж треба — встиг уже поговір по всіх монастирях пустити! І не стільки ж там того діла, а такої неслави наробив!

Та й побігла собі додому. ♥

Публікація ОЛЕКСАНДРА КУХАРЕНКА

Малюнки: Олександр Мінчуков

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Ієронім Босх (1450–1516). ТИСЯЧОЛІТНЄ ЦАРСТВО. Центральна частина композиції «Земний Рай» (фрагмент). Пізній період творчості. Олія на дошці. Прадо. Мадрид

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

БАБЕЛЬ ІСАК
(1894–1940)

Один з найоригінальніших російських прозаїків XX століття, чия творча доля великою мірою була пов'язана з Одесою та її літературними традиціями. Загальновизнаний майстер новели, писав також п'єси, кіносценарії, публіцистику. Найбільш відомі цикл «Одеські оповідання» та збірка «Кінармія». У 1939 році був репресований як «ворог народу», в 40-му — розстріляний.

У яскравій, своєрідній прозі Бабеля органічно поєдналися такі контроверсійні елементи, як патетика й іронія, психологізм і грубий натуралізм, відверта еротика і тонкий ліризм.

Пропонована читачам «Казка про бабу» вперше надрукована 1924 року в журналі «Красная новь» (№ 4).

КАЗКА ПРО БАБУ

Була собі баба. Ксенією звали. Груди товсті, плечі круглі, очі сині. Ось яка баба була. Нам би з вами!

Чоловіка на війні вбили. Три роки без чоловіка прожила, в багатих панів служила. Господарі на день три рази гарячого вимагали. Дровами не палили ніяк — вугіллям. Від вугілля жар нестерпний, у вугіллі вогнені троянди тліють.

Три роки баба для панів куховарила і чесна була з чоловіками. А груди ж пудові куди подінеш? Ото ж бо й воно!

На четвертий рік до лікаря пішла, каже:

— У голові мені тяжко: то вогнем палахне, а то слабну...

А лікар та й відкаже:

— Хіба ж у вас надворі мало парубків бігає? Ох ти, баба...

— Не зважитись мені, — плаче Ксенія, — ніжна я...

Та й правда, що ніжна. Очі в Ксені сині з гірчуватою сльозою.

Стара Морозиха швиденько усю справу впорала.

Стара Морозиха на цілу вулицю повитуха й знахарка була. Такі до баб'ячого нутра безжальні. Їм аби парувати, а там хоч трава не рости.

— Я, — каже, — тебе, Ксеню, забезпечу. Суха земля потріскалась. Їй божого дощику треба. У бабі грибок ходити має, вільгий, смердюченький...

І привела. Валентин Іванович зветься. Непоказний, та вигадливий — умів пісні складати. Тіла ніякого, волос довгий, прищі веселкою міняться. А Ксені бугай, чи що, потрібен? Пісні складає і мужчина — кращого в цілому світі не знайти. Напекла баба млинців із сотню, пирога з родзинками. На ліжку в Ксені три перини покладено, а подушок шість, усі пухові, — катай, Валю!

Приспів вечір, збився гурт у кімнатчині за кухнею, всі по чарці випили. Морозиха шовкову хустинку наділа, от же яка поштива. А Валентин чарівливу мову веде:

— Ах, дружечку мій Ксеню, занедбана я в цьому світі людина, замордований я молодик. Не думайте про мене якось легковажно. Настане ніч із зорями та з чорними віялами, — хіба виллєш душу у вірші? Ах, багато в мені цієї сором'язливості...

Слово по слові. Випили, звісно, горілки дві пляшки повні, а вина й усі три. Багато не казати, а п'ять рублів на частування пішло, — не жарт!

Валентин мій рум'янця набув просто коричневого і вірші проказує отак о гучно.

Морозиха від столу тоді відсунулась.

— Я, — каже, — Ксенечко, віднесуся. Господь зі мною, — проміж вас любов буде. Як, — каже, — ви на ліжко ляжете, ти з нього чоботи стягни. Мужчини — на них не напрешся.

А хміль же грає. Валентин себе як за чуприну цапне, крутить її.

— У мене, — каже, — видіння. Лі як вип'ю — у мене видіння. Ось бачу я — ти, Ксеню, мертва, лице в тебе гидосне. А я піп — за твою труною ходжу та ладаном вимахую.

І тут він, звісно, голос підвищив.

Ну, не більш як жінка, вона ж то. Само собою, вона вже кофтинку ненароком розстебнула.

— Не кричіть, Валентине Івановичу, — шепоче баба, — не кричіть, господарі почують...

Ну хіба зупиниш, коли йому гірко зробилося?

— Ти мене цілком образила, — плаче Валентин і хитається, — ах, люди — змії, чого захтіли, душу купити захтіли... Я, — каже, — хоч і незаконнороджений, та дворянський син... бачила, кухарко?

— Я вам ласку зроблю, Валентине Івановичу...

— Пусти. — Устав і двері розчахнув. — Впусти. В світ піду.

Ну куди йому йти, коли він, голуб, п'яненький. Упав на постелю, обригав, звиняйте, простирадла та й заснув, раб божий.

А Морозиха вже тут.

— Діла не буде, — каже, — виносьмо.

Винесли баби Валентина надвір і поклали його у підворітті. Повернулись, а господиня уже чекає в чіпці та в багатющих спіднях, куховарці своїй зауваґу зробила.

— Ти ночами мужчин приймаєш і неподобства чиниш так само. Завтра зранку отримай посвідку і геть з мого чесного дому. В мене, — каже, — дочка-дівиця у сім'ї...

До синього світанку плакала баба в сінцях, скавуліла:

— Бабцю Морозихо, ах, бабцю Морозихо, що ти зі мною, з молодицею, ізробила? Себе мені соромно, і як я очі на світ божий зведу, і що я в йому, в божому світі, побачу?

Плаче баба, бідкається, серед родзинкових пирогів сидячи, серед сніжних пуховиків, божих лампад та виноградного вина. І теплі плечі її колихаються.

— Похибка, — одказує їй Морозиха, — тут простішого було треба, нам би Митюху взяти...

А ранок зрушив уже своє господарство. Молочниці по домах уже ходять. Голубий ранок з памороззю.

Переклад з російської

БАБОВАЛ РОМАН
(нар. 1950 р.)

Поет, автор кількох збірок поезій. За фахом — лікар, спеціалізується в галузі ядерної медицини. Живе і працює в Бельгії.

ПРИСТРАСТЬ

Торкаюся твоїх грудей —
Мов стиглих овочів. Під шкірою
Огонь розносить неутримну
Лаву смислів. Спека роздирає
Твою сукню, розкладає постіль,
На якій знов полоню тебе. І
Тіло обростає пристрастю, мов
Мушля — водорістю. Я тебе
Маню опійним зіллям і вигострюю
Об твої стегна свою цноту.

БАЙРОН ДЖОРДЖ ГОРДОН
(1788–1824)

Літературні енциклопедії ставлять у заслугу англійському поету-романтику насамперед те, що він змалював образ розчарованого індивідуаліста-бунтаря (поеми «Гяур», «Лара», «Корсар»). Класичними проголошені його містерія «Каїн», драматична поема «Манфред», поеми «Бронзовий вік», «Паломництво Чайльд-Гарольда» та «Дон Жуан». Між тим Байрон створив немало прекрасних зразків любовної лірики.

НАСЛІДУВАННЯ КАТУЛЛА

(Еллені)

О, тільки б очей цих вогонь цілувать,
А іншого б я не хотів і бажать.
В їх світло назавжди втопити вуста —
В одній поцілунку спливали б літа.

Та втоми душа не зазнає моя,
Я б так обіймав, цілував тебе я,
Вуста із вустами скріпила б любов:
Ми знай цілувалися б знову і знов.

І хай поцілункам не буде числа,
Як зернам, що нива в жнива принесла,
Й думки про розлуку порожні, як дим:
Чи зрадити можу? — Ніколи, ні з ким.

1804

Переклад з англійської

Константин Бранкузі. Цілунок. 1912. Вапняк. 58,4 см. Париж, Національний музей сучасного мистецтва, Центр Жоржа Помпіду

БАЛЬЗАК ОНОРЕ де
(1799–1850)

Всесвітньо відомий французький письменник, автор багатотомної «Людської комедії», в якій відтворено широку реалістичну картину життя французького суспільства у першій половині XIX століття. Вагомий внесок зробив Бальзак і до скарбниці світової еротичної літератури своєю книжкою «Пустотливі оповідання», написаною в дусі доби Відродження. Фрагмент однієї з новел цієї книжки — «Мимовільний гріх» — ми й пропонуємо увазі наших читачів.

Федір Бруні. Вакханка, що напуває Амура. 1828. Полотно, олія

СОЛОДКИЙ СОН

(Граф Брюїн, що до сивого волосся жив аж ніяк не праведним життям, зрештою вгамовується, осідає у своєму родовому замку в Турені, стає всіма шанованим окружним суддею — сенешалем — і бере шлюб з прегарною молоденькою дівчиною Бланш. А що старий гріховодник уже не годен розважити молоду дружину чимось іншим, окрім розмов, то Бланш, бажаючи позбутися тягаря дівочості й народити дитину, невдовзі звертає увагу на юного пажа Рене, наближає його до себе й починає бавити з ним денні години за читанням, щоразу вдаючи, ніби засинає, аби тим спонукати хлопця вволити її бажання.)

Ви вже повірте, що після того дня наш паж, розпалений своїм жаданням, а ще дужче — уявою, нетерпляче дожидав години читання. І він не помилився: його покликали знов. І графиня й цього разу не проминула нагоди заснути. Тепер уже наш Рене провів рукою по звабній ніжці й наважився навіть перевірити, чи гладеньке в пані коліно і чи скрізь там така сама атласова шкіра. Він таки допевнився того, але страх так сильно скував його бажання, що він ледь доторкнувсь до ніжки боязким поцілунком і враз причаївся. Вловивши ці вагання чутливим серцем і тямкою плоттю, графиня, чимдуж стримуючись, аби лишатися нерухомою, гукнула до пажа:

— Ну ж бо, Рене, я сплю!

Та, взявши її вигук за суворий докір, переляканий паж утік, покинувши книжку й розпочате діло.

Під час обіду, прислужуючи за столом своєму панові та його дружині, паж обливався холодним потом. І як же він був здивований, спіймавши погляд графині, найпромовистіший і найпалкіший з усіх, що їх будь-коли кидала жінка. І яка ж то сила була в тому погляді, коли він враз перетворив невинного підлітка на сміливого мужа!

Увечері того ж дня, скориставшись тим, що старий Брюїн затримався довше, ніж звикле, у своїх суддівських справах, юний паж вирушив шукати Бланш і, знайшовши її сплячою, таки подарував їй той солодкий сон. Він звільнив її від осоружного тягаря і так щедро обдарував, що того дару з верхом стачило б не на одну дитину, а й на двійню. І тоді Бланш обійняла свого любого і, пригорнувши його до себе, вигукнула:

— Ах, Рене, ти мене розбудив!

Ба й справді, таке розбудило б і мертву...

Від того пам'ятного і щасливого дня сенешалева дружина залюбки віддавалася пополудневому спочинку на французький манір, тим часом як Брюїн хропів собі на сарацинський манір. І після кожного такого спочинку Бланш усе дужче допевнювалася, наскільки юний паж миліший від старих сенешалів, і вночі загорталася в укривала, аби лиш не чути бридкого духу, що йшов від бісового графа. Отак день крізь день засинаючи і прокидаючись після багатьох вищезгаданих спочинків, сенешалева дружина нараз відчула, що в її прекрасному лоні вже зародилося те життя, за яким вона так довго зітхала, але тепер вона більше полюбила саме діло, аніж його плоди.

А щоб ви знали, на той час Рене навчився добре читати не тільки в книжках, а й в очах своєї чарівної пані, що задля неї радо кинувся б у вогонь, якби вона того зажадала. Отож після багатьох потаємних спочинків, що їх число давно уже перейшло за сто, сенешалева дружина замислилась і занепокоїлася про майбутнє свого коханого пажа. І ось одного похмурого ранку, коли вони вдвох, мов ті невинні діти, гралися в ладусі, Бланш сказала:

— Слухай, Рене, я ж то чиню гріх мимовільний, бо грішу вві сні, а ти коїш смертний гріх.

— Та що ви, пані! — вигукнув Рене. — Якщо це вважати за гріх, то куди ж би Господові Богу подіти всіх грішників!

Бланш засміялась і, поцілувавши його в чоло, промовила:

— Замовкни, поганий хлопчиську. Ідеться ж бо про рай, а нам треба потрапити туди обом, коли хочеш вічно бути зі мною!

— О, мені і тут рай!

— Годі, богохульнику, ти забув, що я кохаю тебе над усе в світі! Хіба ти не знаєш, що я ношу в собі дитину, яку скоро буде так само важко приховати, як ніс на обличчі. А що скаже велебний панотець? Що скажже мій чоловік суддя? Якщо він розгнівається, то може послати тебе на шибеницю. Отож, любий мій, послухайся моєї поради: іди но ти до мармустьєрського ігумена, покайся в гріхах, і нехай він сам вирішить, що тобі робити далі!

— Ой леле, та якщо я звірю йому нашу таємницю, він же накладе заборону на наше кохання, — сказав хитрий паж.

— Хай так. Твоє вічне блаженство мені дорожче.

— Ну гаразд, тоді я піду, але прошу вас: засніть ще раз на прощання.

І юна парочка заходилася ревно віддавати прощальну хвалу, мовби передчуваючи, і він, і вона, що коханню їхньому судилось урватися в розквіті своєї весни. А другого ранку, більше на те, аби спасти свою неоціненну пані, аніж задля власного спасіння, а також аби довести їй на ділі свою слухняність, вирушив Рене де Жаланж до Мармустьєрського монастиря.

Переклад з французької

БАЛЬМОНТ КОСТЯНТИН
(1867–1942)

Російський поет, есеїст, перекладач. Резонанс у літературному світі мала вже перша збірка віршів «Під небом північним» (1894). А після книжки «У безмежжі» (1895), позначених символізмом «Палаючих будинків» (1900), «Будемо наче небо» (1903), «Тільки кохання» (1903) до нього прийшли широке визнання і слава. Творив багато і активно, постійно повертаючись у творчості до теми кохання. У 1920 році назавжди залишив Росію, знайшовши останній притулок у Франції.

ПРО КОХАННЯ

(Уривок з есе)

Кохання жахливе, немилосердне, воно страхітливе. Кохання ніжне. Кохання ефірне. Кохання невимовне і непояснение, і що б не говорили про Кохання, його не замкнеш у слова, як не розповіси музику і не намалюєш Сонце. Та лише одне вірно: таємниця Кохання більша за таємницю смерті, тому що серце захоче жити і померти заради Кохання, але не захоче жити без Кохання.

Кохання підносить чи кидає в яму. Кохання дає нам бути в Пеклі чи у Раю, проте ніколи не зупиняється на середньому царстві, що знаходиться між двома цими смутами. У Коханні немає тепла, в ньому є лише жагучість чи холод. Те, що натовп називає теплими словами, є мерзенністю перед Богом. Полум'я або мертвий лід. Між ними не існує третього, а ці двоє можуть бути разом в одному, як разом дихають у світі Бог і Диявол.

Переклад з російської

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

БАНДЕЛЛО МАТТЕО

(бл. 1485–1561)

Останній з видатних новелістів італійського Відродження, котрий у своїх творах прагнув стати літописцем сучасної йому доби. Головний його творчий спадок — чотири томи новел, числом 214. Новели Банделло дуже різноманітні, як тематикою — від анекдотичних до трагічних, — так і обсягом, нерідко переростаючи в повісті. Така, примиром, сумна історія двох юних веронців, що згодом стала безсмертною Шекспіровою «Ромео і Джульєттою». Не чужі авторові, людині доби Відродження, і еротичні мотиви, як-от у поданому нижче фрагменті 45-ї новели з другого тому.

Небагато років тому жив в одному з міст Ломбардії месер єпископ, котрий мав славу людини бездоганної святості, а либонь, коли б він був кастратом, то мав би святості ще більше. Бо насправді до жінок його превелебність був охочий аж надміру, зате бідним священикам суворо заказував не тільки що трохи побавитися з котроюсь жіночкою, а й дивитися на них. І ось, об'їжджаючи якось міські монастирі, запізнався він з одною абатисою, що вельми припала йому до душі. Месер єпископ швидко заприязнився з нею, і була та їхня приязнь такого роду, що невдовзі пов'язала духовного отця та його духовну дочку узами кохання...

Одної ночі єпископ, як звикле, прийшов до абатиси й був уведений у келію, де, добре поївши та попивши, вони і обляглися. А затим наш єпископ, жартуючи й балакаючи, поклав руку на перса своєї духовної дочки і спитав:

— А що се воно є у вас?

— Груди, — відказала абатиса.

— Е ні, — заперечив святий отець, — се небесні дзвоники. — А тоді, торкнувшись живота, знову запитав: — А се що таке?

— Живіт, — одповіла абатиса.

— Помиляєтесь, мадонно, се є гора Гелвуйська. Ну, а се що? — І поклав руку на те місце, яке не відає ні свят, ні відправ.

Мадонна абатиса хоча й захихотіла, проте не знала, як відповісти. І тоді месер єпископ провадив:

— Я бачу, серце моє, що ви не знаєте істинних наймень речей. Бо се є долина Йосафатська. — А тоді додав: — Так от, підіймуся я на сю гору Гелвуйську та задзвоню в обидва небесні дзвоники, а потім спущуся в долину Йосафатську і звершу там велике чудо.

По цих словах обійняв він абатису, і віддалися вони утіхам кохання...

Переклад з італійської

Ілюстрація до «Декамерону» Д. Боккаччо. XIV ст.

БАРДО БРІЖИТТ

(нар. 1934 р.)

ББ — так називали цю гарненьку молоду жінку не лише на її батьківщині, у Франції, а й у багатьох країнах світу, — і всі розуміли, про кого йдеться. А початок тій усесвітній славі було покладено 1956 року, коли режисер-початківець Роже Вадім (справжнє його ім'я Вадим Племянников), задумавши свій перший самостійний фільм «І Бог створив жінку», накинув оком на молоденьку акторку, що вряди-годи мелькала на обкладинках популярних журналів та в другорядних рольках на екрані, і дав їй головну роль у своєму фільмі (а тоді й одружився з нею). Так народилася нова кінозірка — Бріжитт Бардо, котрій судилося стати одним з гучних міфів західного кінематографа. І хоч на той час в американському кіно вже сяяли такі яскраві зірки-«секс-бомби», як Мерілін Монро, Аніта Екберг, Джейн Менсфілд, а в італійському — Джина Лоллобріджида, Сільвана Пампаніні, Софі Лорен, проте ББ не загубилася серед них і під орудою Роже Вадіма створила свій, суто французький імідж норовистої і сексапільної «жінки-дитини», не обтяженої моральними засадами й, за висловом одного критика, «сексуально агресивної», — і це якраз відповідало настроям і вподобанням тогочасної молоді. Отож потяглася низка подібних ролей, у яких акторка здебільшого повторювала знайдений образ: «Це кляте дівчисько», «Парижанка», «Жінка і паяц», «Знамениті романи», «Чарівна ідіотка»... Розуміючи всю обмеженість і небезпечність такої практики, ББ прагне вирватись із цього зачарованого кола й одночасно починає зніматись у серйозних режисерів — Клода Отан-Лара, Крістіана Жака, Анрі Жоржа Клузо, Жана Люка Годара, — створюючи складніші, позначені психологізмом образи. Пробує сили і в комедії (глядачі старшого покоління, напевне, запам'ятали її у фільмі «Бабетта іде на війну», після якого чи не весь світ обійшла мода-пошесть на зачіску «бабетта»). Здавалося, перед акторкою відкрилась дорога до справжньої творчості. Та, доведена до розпачу постійним і безцеремонним втручанням мас-медіа в її особисте життя (адже міф — це, сказати б, усенародне надбання!), ББ вчиняє спробу самогубства і вирішує назавжди покинути кіно. І хоч зрештою цього не сталося, однак саме відтоді зірка її починає хилитися до заходу. Знявшись ще в кількох фільмах, Бріжитт Бардо зникає з екрана. Нині вона живе тихим приватним життям, виявляючи активність лише у справі захисту тварин. І тільки її давні фільми, що час від часу з'являються на телеекранах, воскрешають перед глядачем ностальгічний образ чарівної молоденької «секс-зірки» вже досить далекого минулого.

«БАНДУРКА»

Текст пісні «Бандурка» відомий у народі з кінця XVII — початку XVIII століття. Її аналізові Іван Франко присвятив окремий розділ у своїй фундаментальній «Студії над українськими народними піснями» (1907–1912).

Не треба володіти винятковою уявою, аби здогадатися, на що схожа овальна бандура з отвором-голосником у верхній деці. Не потребує пояснень і «слушний палець», яким козак збирається грати на дівочому інструменті. Отже, як і більшість народних сороміцьких творів, «Бандурка» — пісня зашифрована, що певною мірою розширювало коло її слухачів.

ПІСНЬ КОЗАЦКАЯ

1. Ой там за Дніпром, там над водою
Стояла дівчина з бандуркою своєю.
Ой їхав козак да з України,
Надибав дівчину з чорними гочима.

2. «Бог помагай, бут, дівчино, та як же ся маєш?
Дай же ми заграти, бо бандурку маєш».
«А в мене бандурка вельми красная,
Чорная, як жук, жук, та й волосяная».

3. «Дай же ми, дівчино, на бандурку грати,
Маю слушний палец перебирати».
Дівчина єму та й позволила,
Бандурку дала, очи закрила.

БАРКОВ ІВАН

(бл. 1732–1768)

Російський поет і перекладач. Навчався у семінарії, потім перебував при Академії наук (з 1748 року) студентом, наборщиком, перекладачем (переважно з латини, яку блискуче знав, — сатири Горація, байки Федра і т. ін.). Але відомості набув як автор сороміцьких віршів, які розходилися у списках.

Один із сучасників писав: «На нього очікувала гучна слава, але нещасна пристрасть до вина та розбещене життя згубили цю людину». Барков мав близькі стосунки з Михайлом Ломоносовим — з 1748 року (за допомогою знаменитого професора він, власне, і став студентом) і аж до смерті вченого у 1765 році. Ломоносов незадовго до своєї смерті, як відомо, почав дуже пити і нерідко робив це у компанії з Барковим. Сумароков називав їх «найвідомішими академічними п'яницями». А любив Ломоносов Баркова за постійну веселість, різкість думок і невичерпну дотепність, він говорив: «Не знаєш, Іване, ціни собі, повір, не знаєш».

За часів Баркова у Петербурзі побутували богемні гуртки. У їх середовищі й створювалася сороміцька поезія, яка одержить назву барковіанської. Його називали головним творцем поетичних непристойностей 1750–1760 років і приписували його перу чи не всі зразки цієї творчості.

Скандальні історії та анекдоти супроводжували усе життя поета. Ось що, примiром, розповідали про фінал його життя: «1768 року в С.-Петербурзі помер Барков; незадовго перед своєю смертю він написав двовірша, в якому надзвичайно вірно зобразив усе своє життя і смерть:

Жил Барков — грешно,
А умер — смешно!

Й насправді смерть Баркова оригінальна й гідна посміяння: він помер під хмельком і в обіймах жінки...»

Поезія Баркова — не з тих, які перекладаються іншими мовами. Тому друкуємо її мовою оригіналу, дібравши тексти, в яких відносно мало непристойностей.

БИЛЕТЫ

I
Между цветов прекрасных роз
Собачий х... на грядках рос.

III
Узнай, чего теперь, Кларисса, я хочу:
Гляжу я на тебя и х... в штанах дрочу.

IV
Люблю тебя, мой свет, и от любови стражду,
Сижу подле тебя и еть тебя я жажду.

V
Не видит то никто, тебя чем забавляю:
Тихонько у тебя в п...де я ковыряю.

VI
Е...сь и не теряй прелестной красоты:
Как младость пролетит, гадка всем будешь ты.

X
Коль льзя было б летать п...дам подобно птицам,
Хорош бы был сучок елдак сидеть девицам.

XI
Для дела руки мне, глаза даны, чтоб зреть,
А х..., прекрасная, тебя мне чтобы еть.

XII
Ласкаешься ко мне, брюнетка, ты, целуя,
Чего желаешь ты? конечно, х...

XIV
Прекрасный у меня, Кларинда, есть цветок,
Возьми его сама себе ты из порток.

XV
Всех лутче кажется та девушкам игрушка,
Как ежели в штанах хорошенька коклюшка.

XVIII
Утеха лутчая в том женщин состоит,
Чесать тогда п...ду, когда она свербит.

XX
Желаем получить, скучаем мы иметь,
Не буду ж я хотеть, когда б тебя уеть.

XXV
Я никогда так не грущу,
Как долго х... в штанах ищу.

XXVIII
Как бычий твердый рот мой х... всегда стоит,
Но вместо чтоб вредить, он девок веселит.

XXIX
Тогда живут етись охотницы молодки,
Когда еще у них бывают круты жопки.

XXX
Ты мыслишь о себе, что девушка целок,
Однако, знаю я, пролезет и щенок.

XXXII
О чем ни мыслю, ни гадаю,
А все п...ды одной желаю.

XXXIX
Колико до мушин тот ров злосердый скуп,
Что видит глаз п...ду, да не имеет зуб.

XLVI
Если б так х... летали, как летают птицы,
Охотницы были б их ловить красны девицы.

XLVII
Заморскую п...ду в России чтут издавна:
Хотя она гнила, однако иностранна.

БЕБЕЛЬ АВГУСТ

(1840–1913)

Август Бебель — один із засновників німецької соціал-демократичної партії, теоретик марксизму. 1879 року опублікував книгу «Жінка і соціалізм», у якій досліджується природа слабкої статі та її взаємозв'язок із сильною статтю.

Друкуємо уривок з сьомого розділу книги, який називається «Жінка як статева істота».

Один із заповітів, який людина зобов'язана виконувати сама перед собою, якщо бажає нормально розвиватися і бути здоровою, полягає у тому, щоб вона не нехтувала тренуванням жодного члена свого тіла і не відмовляла у задоволенні жодній своїй природній потребі... Так звані тваринні потреби не стоять на іншому щаблі, ніж так звані потреби духовні. І ті, і ті є наслідком одного того ж організму і однаково впливають одна на одну. І це стосується як чоловіка, так і жінки.

З цього й випливає, що знайомство з властивостями статевих органів необхідне такою ж мірою, як і знайомство з властивостями всіх інших органів, і людина має доглядати їх однаково уважно. Вона має знати, що органи і потреби, які вселені в людину і складають дуже суттєву частину її природи і навіть у певні періоди її життя цілковито підпорядковують її собі, — ці органи і потреби не мають бути чимось таємничим і викликати удаваний сором. А це значить, що знання фізіології та анатомії різних органів і їх функції у чоловіків та жінок має бути розповсюджене так широко, як і будь-яка інша галузь людських знань.

Переклад з німецької

Франц фон Байрос (1866–1924). Солодкий равлик. 1905. Папір, акварель.

Бебель Генріх

(бл.1472–бл.1518)

Німецький письменник-гуманіст доби Відродження, університетський професор у Тюбінгені. Писав переважно латинською мовою. Основні його літературні твори — сатирична поема «Тріумф Венери» та три книги фацецій — веселих і дотепних, часто присмачених еротикою оповідок, сюжетно пов'язаних з італійською новелістикою, німецькими шванками, французькими фабльо. Ось декотрі з них.

• Нинішнього року 1507-го, недалеко від Тюбінгена одна черниця (в нас кажуть бегута), — а як добре пригадати, то навіть дві, — зайшли в тяж від одного молодого селянина. Коли його мати стала йому за те суворо вичитувати, то молодик, дарма що був доволі нетесаний, дотепно їй відказав: «Матусю, — мовив він, — я чинив за вашою порадою. Ви ж бо самі мене наставляли, щоб я завжди водився й бесідував з людьми доброчесними та побожними. Ви не раз повторювали мені слова із псалма: зі святим і сам святим станеш. Отож я послухався ваших повчань і ось тепер став і святим, і мужем».

• Один чернець прийшов до монастиря дів-весталок. Там його гостинно прийняли, і він, на віддяку за те, став проповідувати віру та вчення Христове. І красномовністю своєю так зміцнив сестер у доброчесності, що вони його, як вельми шановану людину, примістили у своїй загальній спочивальні. А коли настала глупа ніч, заволав той чернець гучним голосом: «Не вчиню, не вчиню, не вчиню!» Розбуджені черниці підійшли і стали втішати брата, питаючись, чого це він так репетує. І він сказав: «Був мені голос з неба: «Вчини любощі з молоденькою черницею, аби вона народила єпископа», — та я, звісно, навідруб відмовився». Почувши таке, сестри-черниці привели до нього молоденьку сестричку. Та вона, уздрівши ченця, почала соромливо одмагатись та одмовлятись. Тоді сестри-черниці сказали, що кожна з них погодилася б, якби від неї такого зажадали. Зрештою вона скорилась і по якомусь часі народила дочку. А коли того ченця звинуватили, він сказав: «Вона ж не хотіла добром і не слухалась волі Божої, от він її і покарав дочкою».

• Одна черниця, висповідуючись священикові, разом з усіляким іншим зізналася, що одного разу накрилася була чужою сутаною. Священик сказав: «У самому цьому гріха немає, але чи було щось іще під сутаною?» — «Чернець», — відповіла вона.

• Один паламар на ймення Цілосвіт служив у жіночому монастирі. І якось, знемагаючи від хоті, він узяв дуду, нишком заліз у піч і звідти страшним, наче в духа, голосом сповістив: «О ви, сестри, слухайте голос Божий!» Перелякані черниці принишкли й нічого на те не сказали. Коли ж він і другої ночі прийшов і прогудів те саме, сестри попадали ниць, думаючи, що то ангел з неба. А тоді, набравшись духу, зрештою підвелись і промовили: «Ангеле Божий, повідай нам волю Господа нашого!» І паламар прогудів крізь дуду: «А воля Божа така, щоб вас поклав, чи то пак щоб на вас ліг цілий світ!» Почувши таке, сестри занепокоїлися, не знаючи, що їм діяти. Коли це був ангел, то не міг же він звеліти їм віддатися на поталу всьому люду, що є у світі. Та врешті, по здоровому роздумі, вони витлумачили ангелові слова так, що в них ішлося про монастирського паламаря на ймення Цілосвіт, котрий і має на них лягти. Мовляв, хто знає, може, десь провіщено, що від нього народиться єпископ чи навіть папа. Отож покликали паламаря і примістили його у своїх покоях, а перша увійшла до нього старша чином сестра, звана абатисою. Скоряючись велінню ангела, вона, як то кажуть, скуштувала благодаті й, ідучи, сказала: «Радію з того, що вволила волю Божу». Після неї прийшла, як і належить, друга чином сестра, себто пріореса, і, причастившись благодаті, розніженим голосом проспівала слова молитви: «Тебе, Боже, хвалимо». Третя проказала: «Праведний, о Боже, порадіймо»; четверта: «Піднесімося духом усі». Тим часом паламар, уже до краю знесилівши, висадив двері, вискочив і страшно заволав: «Ні, край, з мене годі!..» — і всяке таке інше. Тоді решта черниць, кличучи його назад, забідкалися: «Хто ж і нас причастить благодаті?»

• Один чоловік казав мені, що це сталося з ним самим, коли він, сподіваючись дістати розгрішення, сповідався якомусь ченцеві доволі похилого віку. Він щиро зізнався, що в сласних утіхах не проминав жодної жінки, хоч би якого вона була роду. Почувши це, чернець нараз заридав, та ще й так гірко, що бідолашний грішник впав у великий розпач, бо подумав, що старий плаче через його страшні гріхи. Він уже й не знав, що вдіяти і куди подітися, а на розгрішення будь-яку надію втратив. Нарешті чернець опанував себе, заспокоївся і сказав йому так: «Не бійся, сину мій, для душі твоєї і для твого спасіння дуже добре, що ти ще журишся своїми гріхами. А плакав я не через що інше, як через те, що своєю сповіддю ти викликав у мене спомини про ті прекрасні й минулі без вороття літа, коли і я був чоловіком хоч куди. А тепер, на превеликий жаль, я на цьому полі більше не орач».

Той чоловік мені присягався, що це сталося з ним самим.

Переклад з латинської

Василь Верещагін. Бача. 1872. Полотно, олія

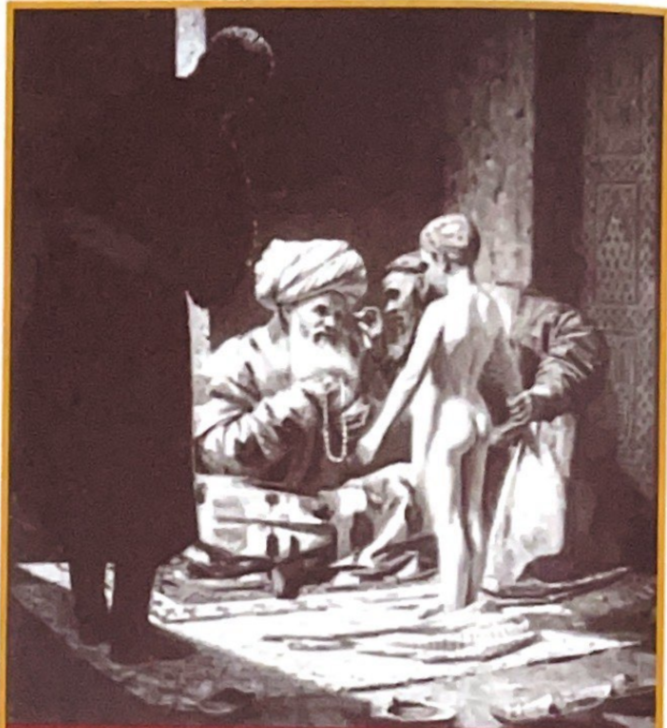

Бача

У давні часи на азіатських базарах та у чайханах можна було бачити хлопчиків у жіночому вбранні та перуках. Вони співали і танцювали, акомпануючи собі на бубні. По суті, це були юні повії, які займалися своїм ремеслом до 14–15 років. Сексуальні розваги з дорослим чоловіком (у якого починає рости борода) вважалися у Середній Азії великим гріхом, у той час як грати хлопчика не рахувалося навіть за гомосексуалізм. Просто серед чоловіків було немало таких, які взимку полюбляли спати з жінками, а влітку — з хлопчиками. Багатші з бачебазів тримали біля себе кількох хлопчиків, бідніші — одного.

СВІТЛАНА ДОВЖЕНКО

ЧОЛОВІЧИЙ МОНОЛОГ

Я бажаю тебе!
Прагну близькості,
Наче милості найостанніший
прагне жебрак!
Хочу бути твоїм,
Хочу мати тебе,
Я в жіночість пірну,
як в морські заспокійливі хвилі.
Це миттєвість. Обман.
Це сп'яніння туман.
Це жага спопеляє розум.
Дай напитись мені
Із того джерела,
Що одвік надихало на подвиг.
Ти пробач, зрозумій.
Хоч миттєвість твоїм
Я в житті цім побути хочу.
...О, я бачу жагу
І святого шаленства прибій.
Й світять в серце моє твої очі.

ЦВІТЕ АКАЦІЯ

Сьогодні — шал акації.
Гріховних поцілунків
І доторків двозначних...
Бо я сьогодні юнка!
Що б там не відбувалося,
Сьогодні я чаклунка.

Сьогодні я акація,
Мов хміль густий, солодка.
Сьогодні на вакаціях
Умовностей колодки.

Сьогодні шал кохання!
Все інше десь в тумані.
Солодкий сплін акації —
Весною серце п'яне.

МИКОЛА ЛУГОВИК

Я ТЕБЕ КУПАВ У ДУШІ...

* * *

я тебе купав у душі
мило запливло
між литки...
не кажи
про теє мужу
діставати мило ж
мушу
прутень змилиться
до нитки.

* * *

ой під смерекою
та зеленою-гайя!
Гола гуцулка
лежить
Ось тобі хрест!
А най мені
у Карпатах
не жить!..
А до неї —
гуцул біжить
Вийняв прута
сховав тута
а вона мовчить
вийняв этуда
сув! — у Прута —
шипить!

* * *

У дівочок
два ротики
Обидва
для
еротики

ЖУРНАЛУ «ЛЕЛЬ» — 5 РОКІВ!
Якщо ви хочете зустріти ювілей
разом із нами, не забудьте:
а) купити наступний номер
часопису;
б) передплатити «Лель»
і «Лель-ревю» на другу половину
1997 року.
Журнали
друкуватимуть:
♥ сповідь нашого
сучасника
«Колініада»;
♥ повість
Володимира Павліва
«Порнографія
Українця»;
♥ подальші випуски
«Енциклопедії світової еротики»;
♥ новини
«З пасіки Діда Андрія»
та з «Алькова Ігоря Ченича»;
♥ еротичні скарби унікальних
сорочинських «Вечорниць»;
♥ практичні заняття на
лелівському «Сексодромі»;
♥ нові історії
«Першої шлюбної ночі»;
♥ нові повісті та оповідання
зі скарбниці світової
еротичної класики;
♥ спеціальний випуск «Леля-ревю»,
присвячений коханню
за гратами;
♥ безліч інших ексклюзивних
матеріалів.
Кожен третій номер «Леля-ревю»
виходить російською мовою.
Передплатний індекс «Леля» — 74283.
Передплатний індекс «Леля-ревю» — 74288.
Передплачуйте і читайте
у 1997 році журнали
«Лель» і «Лель-ревю»!